



# RĂNIȚI

RĂZBOIUL NE-A RĂPIT TOTUL.  
ACUM, NU RĂMÂNE DECÂT SĂ NE SALVĂM UNUL PE ALTUL.

Autoare de bestsellere *New York Times* și *USA Today*

Jasinda Wilder



EPICA

## RĂZBOIUL MI-A RĂPIT TOTUL.

*Familia. Casa. Inocența.*

*Într-o țară devastată de conflicte armate și ruinată, o tânără orfană ca mine are foarte puține variante pentru a supraviețui. De aceea, fac ceea ce fac ca să trăiesc, ca să mănânc, și mă străduiesc din răsputeri să nu iau în seamă prețul plătit de sufletul meu. Inima îmi este pustie, iar existența, plină de durere.*

*Iubirea pare un lucru imposibil pentru mine.*

## DAR, TOTUȘI, ÎNTR-O ZI, L-AM ÎNTÂLNIT PE EL.

*Războiul este iadul. Ca să poți să fii capabil de fapte care ți se cer să le faci atunci când ești la război, e nevoie să-ți sacrifici o parte considerabilă din însuși sufletul tău. Trăiești cu frică, trăiești cu vinovăție, trăiești cu coșmaruri. Dacă n-ai trecut prin așa ceva, n-ai cum să înțelegi. Războiul nu lasă loc pentru iubire, nu lasă loc pentru tandrețe sau duioșie. Trebuie să fii dur, impenetrabil, și pregătit pentru luptă în fiecare clipă a fiecărei zile. Doar pentru o fracțiune de secundă dacă-ți pierzi concentrarea, ești mort.*

## ACUM, SINGURĂ CAPABILĂ SĂ-MI SALVEZE VIAȚA ESTE EA.

**EpicLove** Ficțiune pentru tineri + 17 ani  
Teens Love BOOKS Teens Love  
[www.edituraepica.ro](http://www.edituraepica.ro)

Cover design by  
Sarah Hansen of Okaycreations.net

ISBN: 978-606-93565-9-3



9 786069 356593

Jasinda Wilder

# RĂNIȚI

Traducere din limba engleză și note de  
Adrian Deliu



## PROLOG

### RUGĂCIUNEA

#### Primul război din Golf — Irak, 1991

*Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine.*

Cuvintele erau rostite în șoaptă, iar degetele lui mângâiau mărgelele rozariului. Ochii îi erau strâns închiși, mâinile îi tremurau. Nu mai putea să stea pe picioare, ci doar să se prelingă pe genunchi și să-și rezeme spinarea de piatra aspră și rece a peretelui.

Nu știa sigur dacă tăcerea era una veritabilă, sau dacă auzul i-o fi fost spulberat de explozie. Oricum ar fi fost, lumea din jurul lui era tăcută.

Un glonț mușcă din perete aproape de capul lui, și el se azvârli într-o parte. Simți o scurtă zvâcnire de durere când se izbi cu capul de pământ. Nu auzise nicio împușcătură, așa că probabil auzul nu-i mai funcționa. Încă un glonț, apoi al treilea și al patrulea, după care o întregă grindină ucigătoare se abătu asupra peretelui și a drumului din pământ bătătorit, sfâșiind piatra și improșcându-l cu așchii usturătoare. Se avântă în picioare, porni într-o goană impleticită și se aruncă prin cadrul unei uși. Gloanțele îl urmară, bubuind în lemnul tocului, dispărând în întunericul dinăuntru, șuierând și ricoșând. Se lăsă să cadă pe podea, după care se rostogoli și se făcu ghem într-un colț.

*Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău, Iisus.*

Timpanele îi țiuiră, îi pocniră, și auzul i se limpezi. Îndată, zgomotul focurilor trase de mitralierele de asalt umplu aerul, un aspru *hachachac...* o pauză... *hachachac*, acel *vâj-fâș* al unui aruncător de grenade, urmat de o scurtă, apăsătoare, așteptare tăcută... un bufnet asurzitor, când grenada explodează în apropiere, scuturând praful de pe tavan.

Cineva țipă strident, în arabă, la câțiva pași mai încolo... „*Allah! Allah!*”

Tăcere.

Tăcere.

*Hachachac...* un AK-47; *craccraccraccrac...* un M16A2 american, ripostând cu foc.

Izbuti să se ridice în picioare, fără să vomite sau să se prăbușească. Nu era sub nicio formă pregătit pentru așa ceva: se angajase să facă fotografii, să scrie un reportaj, nu să se tragă în el. Era jurnalist, nu soldat. *Nu mai trageți în mine*, ar fi vrut să strige, dar nu putea.

Se înghesui de perete și-și examinează camera foto, suspinând uimit de ușurare când văzu că e intactă. Un mic miracol, la drept vorbind, dacă ne gândim la cât s-a aruncat de colo-colo. Scoase capul pe după colț, cercetând scena, în căutarea unui instantaneu.

Iată-l: un bărbat cu un *keffiyeh*<sup>1</sup> în carouri albe și roșii, stând în picioare pe un acoperiș și trăgând cu un AK-47, cu țeava butucănoasă a unui aruncător de grenade ținându-se pe deasupra capului. Fotograful își schimbă obiectivele, alegând unul superangular, pentru telefoto; focaliză pe insurgent — *țac* — și-l prinse când își

<sup>1</sup> Acoperământ pentru cap tradițional pentru locuitorii din Orientul Mijlociu, confecționat de obicei din bumbac.

puse pistolul mitralieră la umăr, mijind un ochi — *țac* — încă o dată, când își ridică arma deasupra capului, triumfător. Fotograful se trânti, lungindu-se pe burtă, cu obiectivul la nivelul străzii, *țacțacțac*, capturând imaginea unui pușcaș marin care se lasă moale și se prăbușește, cu o expresie de suferință pe chip și cu mâinile apucându-și gâtul care plângea cu lacrimi roșii, apoi *țacțacțac* când camaradul lui îngenunchează pe stradă, alături, împrôșcându-l cu gloanțe pe insurgent, *craccracrac... craccrac*. *Keffiyeh*-ul zvâcnește și se pătează în roz.

Auzi un foșnet și un scâncet dintr-un colț mai îndepărtat: un băiat cu sora lui, ghemuiți laolaltă, ținându-se strâns unul de celălalt. Băiatul se ridică, lent, și o expresie de hotărâre îi încrâncenă privirea. Se aplecă spre podea, ridică o mitralieră și ținti. Fotograful ridică mâinile, ca să-i arate că nu e înarmat; băiatul boscorodi ceva în arabă, gesticulând cu țeava puștii spre fotograf, care scutură din cap și începu să bată ușor în retragere, coborându-și brațele: avea un Beretta de 9 milimetri la spate, ca o măsură de precauție pe care sperase să nu fie vreodată nevoit s-o folosească.

Dacă învățase ceva în calitate de jurnalist de front, atunci aceea era unica regulă a războiului: ucide, sau ești ucis.

Deja își căuta justificări și scuze.

Băiatul începu să țipe, strident și înfuriat. Fotograful se retrase până la perete, îndreptându-și încet, centimetru cu centimetru, mâna spre protuberanța tare a pistolului lipit de șira spinării. Apucă strâns arma, pregătindu-se s-o smucească și să tragă. Dacă s-ar fi aflat în fața unui adult, mișcarea ar fi fost evidentă, dar aici avea de-a face cu un băiat, un simplu băiat, nu mai mare de zece, unsprezece ani.

Cu toate acestea, ținea AK-ul ca unul care se pricepea să-l folosească, iar groaza disperată din ochii lui grăia despre o scurtă

viață trăită într-o zonă cu război perpetuu. Probabil că adormise legănat de zgomotul focurilor de armă și al exploziilor, la fel de mult ca de cântecele mamei și brațele tatălui. Probabil că se jucase cu mitraliera aia încă de Țânc, stând pe genunchii tatălui, ridicând-o, prefăcându-se că trage, scoțând acele sunete pe care le scot băieții din toată lumea când se joacă de-a soldații. Băiatul acesta, totuși, văzuse într-adevăr războiul. Interpreta întâmplări pe care le văzuse, nu doar scene din imaginația copiilor crescuți la adăpost. Își văzuse unchi și veri acoperiți cu pături vechi, țepeni și reci, văzuse pușcașii marini tropăind prin satul lui, înalți și aroganți.

Poate că o fi primit vreo acadea de la unul, vreo scatoalcă după ceafă de la altul, vreo căutătură rece de la un al treilea. Poate că tatăl i-o fi fost omorât de un american în uniformă de camuflaj pentru deșert. Poate că rămăsese singur cu sora lui. Iar acum, dădea peste un american, și avea ocazia să egaleze scorul. Ce să știe un băiat ca el despre regulile confruntărilor militare, sau despre dezonoarea de a omori un necombatant neînarmat? Normal că băiatul din fața lui n-avea de unde să știe nimic din toate acestea, și, evident, fotograful în speță nu era neînarmat.

*Sfântă Marie, Maică a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii...*

Soase pistolul cu toată iuțeala și discreția posibile, trase o dată, de două ori. Băiatul se smuci într-o parte, pe brațul stâng îmbobocindu-i o pată roșie, prin ploaia de praf stârnită de cel de-al doilea foc, ratat. Băiatul căzu într-o mișcare încetinită, iar sângele inflori ca un trandafirăș roz desfăcându-se. Expresia din ochii lui era una pe care fotograful n-ar putea s-o mai uite vreodată. Băiatul îl privi pe american, necăjit, acuzator, stupefiat, indurerat, de parcă i-ar fi furat o jucărie.

Sora lui țipă, însă jurnalistul nu mai putu s-o audă, fiindcă auzul îl părăsise din nou, dar îi văzu gura larg deschisă și pieptul

tresăltând, în timp ce se aplecă peste fratele ei. Se întoarse spre fotograf, țipând la el, scuturând din cap în semn de *nu, nu, nu*.

Coborî brațul cu pistolul, se întoarse cu spatele, ținându-și capul între mâinile tremurătoare, încercând să-și scuture de pe retina imaginea băiatului căzând. N-o văzu pe fată cum se opri din țipat și ridică AK-47-le. O ținea așa cum văzuse de atâtea ori: jos, la șold, cu cureaua atârând ca un pântec dilatat, cu gura neagră a țevii șovăind, două degete pe trăgaci, și lemnul zgâriat și ros al patului puștii indesat sub braț.

Apasă pe trăgaci, și urletul mitralierei fusese cel care-l readuse la prezent. Nu-l nimerise, iar el rămase încremenit. Putuse să tragă în fratele ei, din cauză că era băiat și avea să devină insurgent la vârsta adolescenței, dacă nu și era deja.

În timp ce ea era doar o fată de doisprezece ani, dac-o fi avut și atât. Poate că abia începuse să poarte *hijab*, poate că era singura mamă care-i mai rămăsese băiatului. În ea nu putea să tragă. Pur și simplu, nu putea.

Nu putea.

Ea nu avea astfel de scrupule: a doua oară, n-a mai ratat ținta.

*Sfântă Marie, Maică a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre.*

Chinurile agoniei îl sfâșiară, în timp ce gloanțele fierbinți îi străpungeau pieptul și stomacul. Ea goli tot încărcătorul, lăsând pușca să cadă doar când auzi că face *țac, țac, țac*, semn că nu mai avea gloanțe. Apoi, se lăsă să cadă în genunchi lângă fratele ei, și începu să plângă, fără vlagă, hohotind. Nu-l privi deloc pe americanul care zăcea pe pământ și sângera.

*Amin.*

Acum, plutea. O văzu pe fată, cumva de la distanță, și umerii ei slabi zguduindu-se. Durerea se îndepărtă, și i se facu frig. Din nou,



nu mai auzi sunete, dar de data asta tăcerea i se păru un răgaz bine-venit după vacarmul iadului. Tăcerea era ca un cocon care-l învăluie în liniște.

Auzi încă o dată *Bucură-te, Marie*, dar nu era el cel care gândea rugăciunea, nu el o spunea. I se șoptea de dincolo de abisul eternității:

*Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine.*

*Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău, Iisus.*

*Sfântă Marie, Maică a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre.*

*Amin.*

Cuvintele erau încărcate de semnificații, însă el era prea învăluit în lentoarea tihnei și frigul de gheață plutitor ca să le mai discearnă.

După care: *Fie ca Domnul Iisus Hristos să te aibă în pază și să te călăuzească spre odihna veșnică.*

Recunoștea cuvintele... ce să fi fost? Unde să le mai fi auzit?

Deodată, își aminti... capelanul McGillis le rostise, i le șoptise lui Jimmy Carson, când își icnea ultima suflare, lui Andrew Chavez și lui Lucas Haney, în timp ce mureau.

Rugăciunea de pe urmă...

Americanul auzi în minte vocea lui McGillis, șoptindu-i euharistia și cuminecătura. Sau poate nu în minte. Poate că era îngenuncheat lângă el, cu degetele pe fruntea lui, sărutându-și cruciulița din argint.

Tăcerea se întinse, răceala se adâncise... pacea, ca un fluviu, îl înecă în îmbrățișarea ei neagră...

Nu văzu nicio lumină albă. Doar întuneric, și tăcere, și frig.

## UNU RANIA

### Primul Război din Golf — Irak, 1991

Americanul de colo, el are o moarte lentă. Nu ca mama, care a murit imediat, împrôșcând un jet de sânge trandafiriu. Îmi amintesc când a murit mama. Am încercat să-mi șterg sângele de pe față, dar n-am reușit decât s-o mânjesc mai rău, făcând-o să fie lipicioasă, ca o mască din nămol. Nici ca tata nu moare, care a fost nimerit drept în cap de un glonț rătăcit, brusc și în tăcere. Americanul de colo, el moare ca unchiul Ahmed, lent și chinuitor. Ceva din faptul de a fi împușcat în burtă, asta e ceea ce provoacă suferințe atât de oribile. Unchiul Ahmed a strigat din răspuțeri, rugându-l pe Allah să-l salveze, plângând atât de jalnic și pentru atât de mult timp, încât am uitat să fiu tristă și nu mi-am dorit decât ca el să moară, astfel încât îngrozitoarele văicăreli și blesteme și implorări să înceteze. Să mă ierte Allah, dar chiar asta mi-am dorit. Și nu numai o dată, ci de multe ori.

Americanul ăsta, totuși, nu e chiar atât de zgomotos. Moare acolo, sângerând din burtă și din piept, scoțând un zgomot ca de supt ori de câte ori inspiră. Nu plânge, nici nu țipă, nici nu-și strânge rănilor cu palmele, ca și cum ar vrea să-și rețină viața în mâinile lui tot mai slăbite. Nu face decât să zacă acolo, murmurând

încet pentru sine, ținându-și tavanul cu privirea și pipăindu-și mărgelele alea mici din lemn pentru rugăciune. Le mânuiește de parcă ele i-ar oferi alinare, ca și cum ele, împreună cu ciudatele cuvinte pe care le rostește, i-ar putea îndepărta suferința.

Hassan, sărmanul meu frate, e gălăgios, se vaită și blestemă. Stă cu privirea ridicată spre mine, străduindu-se să respire lent, agățându-se de brațul meu și mișcând din buze. Eu plâng fără zgomot, îmi lipesc degetele de gura lui, îi spun că-l iubesc, îi spun c-o să se facă bine, o să se facă bine. Îmi desfac *hijab*-ul, rup o bucată din el și înfășor strâns bucata de material pe brațul lui sângerând. Hassan doar icnește, cu o înfățișare îngrozită, mă privește în ochi și strânge din dinți în timp ce-i învălui strâns rana cu pâna.

Mă simt năpădită de un val de rușine și de remușcare când îmi întorc privirea spre american, care moare de unul singur. Furia care pusese stăpânire pe mine m-a provocat să ridic arma să-l împușc; furia s-a dus, iar acum mă simt pustiiată, goală ca un urcior de apă. Știu că Allah o să mă ierte, dar m-o ierta și americanul? Nu pare să fie om rău. Arată cumsecade, și tânăr. E înalt și slab, cu părul roșu aprins și o barbă care nu e tocmai barbă, ci o miriște țepoasă de om care nu s-a mai bărbierit de multe zile. Ochii îi sunt albaștri, foarte strălucitori, uluitori prin ardoarea lor.

S-a repezit împleticindu-se spre noi, fugind de gloanțe, așa cum fugiserăm și noi, strângând în mâini o cameră foto și suflând ca un om înspăimântat, ținându-se de mărgelele de sub bărbie și rugându-se. Ținea ochii închiși, iar buzele i se mișcau, dar nu vorbea cu voce tare. Rugăciunea e rugăciune, chiar dacă nu i se ruga lui Allah, așa cum ar fi trebuit. *Poate că Allah l-ar fi auzit oricum*, mă gândesc. Poate că toți zeii sunt unul și același Dumnezeu, numai numele diferă, iar rugăciunea către unul dintre ei e o rugăciune care li se adresează tuturor.

Îmi doresc ca așa să fie, în timp ce-l privesc pe american cum luptă să respire, agățându-se cu încăpățănare de viață. Îmi doresc ca el să aibă parte de alinare, să aibă parte de mântuirea care-i va purta sufletul în rai. Nu vreau să-l fi trimis în iad. Pare atât de înfricoșat, frecând între degete mărgelele alea din lemn și rugându-se, sângerând de moarte.

Nimeni n-ar trebui să moară singur și înfricoșat.

A făcut vreo câteva fotografii cu camera lui, înfruntând curajos furtuna de gloanțe, scoțând capul pe după tocul ușii și vârandu-l la loc, așa cum văzusem că fac și alți bărbați, numai că ei aveau în mâini arme, în loc de cameră foto. Mă întreb cum or arăta fotografiile lui. Oare înfățișează moartea în toate numeroasele ei forme? Poporul meu murind, poporul lui murind, omorându-se unii pe ceilalți.

Nu știi pentru ce se luptă ei.

Pe urmă, americanul l-a auzit pe Hassan mișcându-se, iar Hassan s-a înfuriat, cu toate că era mai degrabă înfricoșat, decât furios. Când simt frica, băieții și bărbații o prefac în furie, la repezeală, așa cum cerul albastru și învăpăiat se întunecă de nori negri atunci când năvălește brusc o furtună. Lui Hassan îi era foarte frică. El nu voia decât să mă apere pe mine, să fie bărbat, să fie viteaz, iar asta l-a făcut să se înfurie foarte rău, numai că el nu e decât un băiețel. Americanul nu era primejdios, cel puțin până când a îndreptat Hassan spre el arma tatii. Nu-mi doream ca Hassan să tragă, însă eram încremenită de frică. Iar când l-am văzut pe american ducându-și mâna la spate, am avut senzația clară, în stomac și în inimă, că o să se întâmple ceva rău.

Și s-a întâmplat, cu atâta repeziciune. Americanul și-a scos pistolul, iute ca o viperă când atacă, și aerul s-a umplut de zgomo-ul tunător al împușcăturii. Hassan a scos un țipăt puternic, s-a

smucit în spate, a căzut pe podeaua din pământ bătătorit. Zgomotul a fost asurzitor, mi-a făcut urechile să-mi țiuie.

Atunci, am fost biruită de furie. Era fratele meu, și eram singuri. Eram doar doi copii înspăimântați. Eu trebuia să-mi apăr fratele. Furia a pus stăpânire pe mine. Nu m-am putut opri. Era de parcă aș fi visat, după felul în care mă mișcam, fără să fiu în stare să controlez ceea ce făceam. M-am aplecat, auzind vag țipetele de undeva, departe, am ridicat arma grea și am tras. N-am nimerit, și pentru o clipă m-am gândit că s-ar putea ca el să mă împuște, dar n-a făcut-o. M-am bucurat. Nu voiam să mor. A clătinat ușor din cap, și am văzut un fel de hotărâre îndârjindu-se acolo, în ochii lui albaștri, intenși. Oare se hotăra el să mă omoare, din moment ce țineam o armă în mâini?

Nu se poate să mor. Hassan are nevoie de mine. Mătușa Maida are nevoie de mine. Degetul mi s-a smucit pe trăgaci, iar americanul a fost sfărtecat, trântit grămadă la pământ.

Picioarele nu mai voiau să mă susțină, și mi-am dat seama că țipetele de la mine veneau.

Când văd că Hassan încetează cu urletele și e în stare să se ridice în capul oaselor, îmi permit să plâng, cu lacrimi catifelate, tăcute. Îl aud pe american șoptind ceva, îl aud icnind și scoțând o răsuflare ca un suspin, aud țăcănitul mărgelilor ciocnindu-se între ele. Mă ridic în picioare, îmi scutur praful de pe genunchi și mă duc spre el. Mă privește, dar nu cred că mă vede. Poate că vede pe altcineva, poate pe maică-sa, sau pe o prietenă, sau pe soție.

Îi iau mâna într-a mea. Nu-mi pasă că e un necredincios, și că voi fi pângărită atingând așa un bărbat. Nu știu decât că Allah ar vrea ca eu să mă rog pentru el. Așa că mă rog. Spun rugăciunea care să-i ușureze trecerea în brațele lui Allah, neștiind dacă Dumnezeu îl se roagă el ar fi ca Allah, sau dacă mărgelile însele

ar fi Dumnezeuul lui, sau dacă s-o ruga numai strămoșilor săi, ca popoarele despre care am învățat la școală, când încă mă duceam. Mă rog, și mă las în voia plânsului pentru el, pentru că, dacă are o mamă, sau o soră, sau o nevastă, știu că ele ar vrea să existe cineva care să plângă la moartea lui.

Moare, în timp ce mă rog, și-i închid ochii, așa cum i-am închis pe-ai mamei, și pe-ai tatii, și pe-ai unchiului Ahmed. Îi împreunez mâinile peste măregelele pentru rugăciune. Sunt netede și roase de cât de des le-a frecat între degete. Îi așez și camera foto pe burtă, astfel încât, când l-or găsi ceilalți americani, să-i poată vedea fotografiile.

Mă ridic din nou și mă duc spre ușă, străduindu-mă să nu văd cadavrul americanului. Mă simt foarte matură în timp ce mă furișez, cu prudență, spre casa mătușii Maida, cu Hassan târându-se după mine, ținându-se strâns de braț și scrâșnind din dinți ca să-și ascundă durerea. Mă simt bătrână în inimă, istovită în suflet.

Îmi pare bine că m-am rugat pentru american, și sper ca Dumnezeuul lui să mă fi auzit.

Mă rog Dumnezeuului meu, lui Allah, și mă întreb dacă el m-o auzi.

\* \* \*

Bătălia s-a îndepărtat de locul în care stăm noi: Hassan, mătușa Maida și cu mine. Bombele fulgeră prin noapte, zguduind pământul până în zori. Împușcăturile pârâie și pocnesc, și se aud, slab, urlete și țipete. E sunetul constant al morții. Aud acel *vum-vum-vum* al elicopterelor americane, urletul ascuțit al avioanelor cu reacție, huruitul tancurilor și al chestiilor care transportă mulți soldați, la fel ca tancurile, dar fără țevi de tun. Toate astea sunt acum departe, totuși.

Brațul lui Hassan se vindecă, încetul cu încetul, și-l văd arzând de furie, și de nerăbdarea de a se alătura bătăliei.

— Sunt bărbat! urlă el. O să-i omor pe americani, așa cum i-au omorât ei pe mami și pe tati. Imediat cum mă fac bine, mă duc și-i omor.

Eu îl implor să rămână aici, unde e oarecum în siguranță. Mătușa Maida doar stă la masă, fixând cu o privire goală peretele, și nu spune nimic. După ce i-a murit bărbatul, unchiul meu, Ahmed, mințile au început să-i plutească departe, ca să nu mai fie nevoită să-i simtă lipsa. O să moară și ea, curând, așa cred, și-atunci o să mai rămânem numai eu și Hassan pe lumea asta.

Mătușa și unchiul și mami și tati aveau, fiecare, bani foarte puțini, iar acum stăm numai în ai mătușii Maida. Viața merge mai departe, în ciuda războiului, în ciuda morții care ne înconjoară pretutindeni. Prăvăliile se deschid în fiecare dimineață și vând mâncare, la tarabele cu vânzătorii lor cu ochi de șoim. Eu încerc să cerșesc mâncare, să fur, dar mă aleg cu puțin. Hassan e infometat, și eu la fel. Mătușa Maida nu zice nimic, nu se mișcă, dar cred că organismul ei se hrănește din propria-i carne ca s-o țină în viață, și în curând nu va mai avea din ce trup să se înfrupte, iar ea va închide ochii pentru totdeauna.

Mă rog lui Allah s-o salveze, s-o trezească, astfel încât să aibă grijă de Hassan și de mine, fiindcă nu sunt decât o fată, și nu știu cum să mă descurc. Mă rog lui Allah să-l apere pe Hassan, să-l țină departe de luptă. Mă gândesc la americanul muribund, și la faptul că rugăciunile lui nu l-au salvat. Și unchiul Ahmed l-a invocat pe Allah, ca să-l salveze, dar a murit. Eu m-am rugat lui Allah să-i cruțe pe mami și pe tati, dar și ei au murit. Încep să mă întreb dacă Allah m-o auzi. Poate din cauză că sunt doar un copil, de-aia nu m-o asculta. Poate că aude numai rugăciunile adulților.

Nu cred c-o să mă mai rog, dac-o fi ca mătușa Maida să moară și să ne lase singuri.

\* \* \*

## Irak, 1993

Mă trezesc în lumina soarelui dimineții timpurii, revărsate înăuntru prin ferestrele acoperite cu scânduri, străpungând cenușiul mohorât al micii noastre căsuțe. Totul e nemișcat, prea nemișcat. Mă ridic în capul oaselor, potrivindu-mi rochia pe umeri. Acoperământul pentru cap, sau ce-a mai rămas din el, zace pe jos lângă mine, dar nu mi-l pun încă. Părul mi-e lung și despletit și încălțit, negru sclipitor și aproape albastru pe umeri. Ar trebui să mi-l perii, dar n-am timp, pentru că trebuie să-mi continui căutărilor după mâncare pentru mătușa Maida, pentru Hassan și pentru mine.

Privesc în jur fără să mă ridic în picioare. Casa e atât de mică, încât pot s-o văd pe toată din locul în care stau, pe patul meu de sub fereastră, lângă ușă. Uite bucătăria, cu soba pentru gătit și frigiderul gol. Uite canapeaua, roasă și ruptă, goală. Hassan nu mai e. Simt panica în pântec, știind că e prea mic ca să-și dea seama ce face, dar încă nu pot să mă duc după el.

Mai e și altceva în neregulă. O descopăr pe mătușa Maida, stând pe fotoliul ei de lângă micul televizor alb-negru, acum stins tot timpul. Încă stă cu spinarea dreaptă, cu mâinile împreunate în poală, privind cu ochii goi peretele, însă pieptul ei slab nu se mai ridică și nu mai coboară, așa cum a făcut-o de atâtea săptămâni încoace. Am izbutit s-o hrănesc pentru o vreme, cu ceva supă încălzită pe sobă, apoi cu ceva pâine și fasole, din ce-am găsit sau furat. Pe urmă, a întors capul și n-a vrut să mai mănânce nimic.



M-a lăsat să-i torn apă pe gură, ca măcar să nu moară de sete, ceea ce cred că e mai rău decât să mori de foame, cu toate că nu știu de ce mi-a trecut asta prin minte.

Poate pentru că foamea nu e decât o durere surdă în stomac, devenind tot mai ascuțită pe măsură ce se scurg zilele. Ți se face foame tot mai rău, mereu mai rău, ca și cum ai avea o gaură în stomac, care crește tot mai mult, până când ai impresia că ar putea să-ți înghită coastele și inima și ficatul și cine știe ce se mai ascunde pe după pielea pieptului și a pântecului tău, organe ale căror nume nu le cunosc.

Setea, cu toate astea... înseamnă disperare. Ai face orice pentru o gură de apă. Să-ți fie sete e mai rău decât să-ți fie foame. Poți să mănânci un gândac, sau un vierme, poți să șterpelești o conservă cu fasole sau un codru de pâine tare de pe vreo tarabă din piață. Dar să găsești apă? Nu e chiar atât de ușor. O sticlă cu apă e grea. Nu încape printre pliseurile unei rochii, sau într-o mânecă. Ți se face sete și mai rău, și mai rău, până când începe să semene cu furia, sau cu ura. Gura ți se preschimbă într-un deșert, uscată și nisipoasă și pustie, buzele îți crapă.

Cred că de-asta e setea mai rea decât foamea.

Mătușa Maida moare de foame, dar în realitate de inimă rea. E bătrână, și l-a iubit toată viața pe unchiul Ahmed, încă de când era fetiță. El n-a lovit-o niciodată, așa cum fac mulți bărbați cu nevestele lor. El a iubit-o. Când a murit el, cred că a murit și ea... doar că organismul ei a avut nevoie de mai mult timp până să-și dea seama că inima și mintea îi erau deja moarte.

Îi ating chipul, și e rece, atât de rece, și de țeapăn. Ochii ei privesc fix, fără să vadă. Ea îl vede pe unchiul Ahmed în rai, așa cred.

— Îl vezi pe Allah? o întreb, și nu-mi recunosc vocea, nici nu-mi dau seama de ce-i pun întrebări unei moarte. El e acolo, matusă Maida? Întrebă-l de ce mie nu-mi răspunde!

Nici ea nu-mi răspunde, firește, din moment ce e moartă.

Nu sunt decât o fată, am doar paisprezece ani, și brațele mi-s slabe, însă mătușa Maida e atât de mărunță, atât de slabă, ca o pasăre, încât pot s-o târăsc afară din casă, încă înțepenită în poziția șezând. O bătrână ne privește din cadrul unei uși deschise. Are ochii ca două mărgelile maronii, duri și reci, și nu se clintește ca să mă ajute, nici nu pune întrebări. Nu am *hijab* pe cap, și buzele i se rasfrâng a dezaprobare. Îmi târăsc mătușa moartă de-a lungul străzii, cât pot de departe. Nu știu unde o s-o las, ce să fac cu ea. N-am cui să-i spun, așa cred. Cel puțin, nu știu cui să-i spun. Așa ca o târăsc cât pot de departe, până când mâinile și picioarele și spatelul mă dor și se sleiesc de puteri, iar atunci o las acolo, așezată cu stângăcie pe o alee, printre mormanele de gunoaie.

Rămân pentru câteva clipe deasupra ei, întrebându-mă ce să-i spun trupului fără viață. Până la urmă, nu mai spun nimic. Șoptesc un „Adio, mătușă Maida” către spiritul ei, dar asta numai după ce ajung înapoi acasă.

Un trup fără viață nu e altceva decât un trup fără viață. Mătușa Maida a murit de multă vreme.

Sunt îngrijorată pentru Hassan. Nu mă aștept să se întoarcă, dar continui să sper. Îmi înfășor cât pot de bine în jurul capului *hijab*-ul zdrențuit și rupt și pornesc să-l caut pe Hassan, să-l aduc înapoi acasă și să-l cert pentru că e un nătărău.

Spusese ceva despre o armă găsită.

Mă duc cu gândul la acea zi, de acum doi ani, când eram în clădirea aceea în ruină. În primul rând, nu știu de unde-o fi găsit mitraliera respectivă. Eu fusesem plecată să caut mâncare, și-l

găsisem pe Hassan ghemuit în cadrul unei uși, în timp ce gloanțele zburau pe străzi, praful se ridica în trâmbe, strigătele răsunau, atât în engleză, cât și în arabă.

M-am ascuns într-un ungher îndepărtat, așteptând să înceteze împușcăturile, iar când s-a oprit focul, am traversat în fugă strada spre locul unde se ascusesese, cu lacrimile uscându-i-se pe față. Nu era vătămat, și l-am tras spre mine când au reînceput împușcăturile. Ținea ceva, un obiect pe care-l cuprindea între genunchi și brațe, și trupușorul îi tremura. Eu eram în spatele lui, încolăcindu-i umerii cu brațele, ținându-l cu degetele de mâneci.

Un soldat american a trecut în pas alergător pe lângă noi, cu pușca la ochi. S-a oprit, ne-a aruncat o privire, dar ne-a lăsat baltă și și-a continuat drumul, înaintând în salturi ca un câine sălbatic, cu un evident aer amenințător din felul în care alerga, aplecat aproape de sol. Când s-a oprit, Hassan s-a încordat, și am simțit ura clocotind în el. Ei i-au omorât pe mami și pe tati, așa că-i urăște. E simplu, pentru el.

Știu, totuși, că gloanțele care le-au luat lor viețile ar fi putut, foarte lesne, să fi fost de-ale noastre. Gloanțele rătăcite nu fac deosebirea dintre americani și irakieni. Ele nu cunosc decât carnea moale și sângele roșu. Cu toate astea, nu pot să-i explic așa ceva lui Hassan, fiindcă lui n-o să-i pese. Nu pot să-i explic de ce se omoară toți între ei, din cauză că eu însămi nu știu răspunsul. Irakul n-a fost niciodată un loc sigur, dar atunci când au început să cadă bombe, făcând prăpăd în depărtare și fulgerând ca focurile de artificii, a devenit și mai clar ce avea să urmeze. Străzile s-au umplut de bărbați înarmați, de tancuri, de camioane cu războinici purtând *keffiyeh*, strângând arme în mâini. S-a întâmplat dintr-o dată, și n-a conținut.

Acum, moartea e pretutindeni în jur.

Când a trecut soldatul american, noi am fugit, și l-am tras pe Hassan în spatele meu, fără să-mi întorc privirea spre el. Armele trosneau, și gloanțele șuierau, ricoșând în fața noastră, așa că l-am smucit pe Hassan într-o clădire goală, distrusă de vreo bombă, sau de vreo rachetă. Ne-am ascuns într-un colț și am stat să așteptăm.

Deodată a apărut americanul cu camera foto; el nu era soldat, dar tot american rămânea. Ne-a văzut, și atunci a fost momentul în care Hassan a ieșit în fața mea, în mâini cu o armă, prea mare pentru el. Aș fi vrut să urlu la el, să-l întreb de unde-a găsit așa ceva, dar n-am putut. Mă simțeam gâtuită, plus că, dac-aș fi urlat, mă temeam ca americanul să nu aibă cumva o armă pe care noi nu puteam s-o vedem, și să ne împuște.

După care arma s-a declanșat, arma ascunsă a americanului. După care eu l-am omorât.

Am auzit țipete, și am știut că sunt ale mele. Știam că lacrimile nu-l pot aduce înapoi pe americanul mort. Nu l-am jelit, pentru că nu-l cunoșteam. În schimb, i-am jelit moartea. M-am jelit pe mine, pentru că-l omorâsem.

Îl mai zăresc și-acum, când sunt trează, după doi ani, privind locul în care a murit. Ochii lui albaștri sunt larg căscați și privesc fix spre mine, însă fără să mă vadă. Sângele se răspândește sub el, scurgându-se prin găurile din burtă și din piept, băltind în jurul lui. Duhnește, sângele. Miroase... a aramă, și, vag, a rahat.

Îmi permit să rostesc în gând cuvântul urât, din moment ce n-are cui să-i pese.

Clipesc, și el dispare, lăsându-mi în urmă gustul neplăcut al amintirilor și al coșmarurilor din starea de veghe, și mereu rozătoarea gură a foamei.

E drum lung, și abia la destul timp după ce se înserează reușesc să dau de cineva. Găsesc un pâlț de soldați, cu puștile negre și

maro rezemate de un perete, la îndemână, sau pe genunchi. Sunt șapte, și fumează. Vorbesc tare, se fălesc cu isprăvile lor din bătălie, cu câți americani au omorât. Toți sunt niște mincinoși. Pot să-mi dau seama după râsul lor prea zgomotos, hohotit prin fumul care le izvorăște din nări.

Se opresc din discuții când mă zăresc, și-și trag puștile mai la îndemână, chiar dacă sunt irakiană, și doar o fată.

— Ce cauți aici, fato? mârâie spre mine unul dintre ei. Ar trebui să fii acasă, cu mămica și cu tăticul.

Prefer să nu-i iau în seamă întrebarea prostească.

— Pe fratele meu...

Vocea îmi sună moale, prea moale. Pun mai multă forță în ea.

— Fratele meu a fugit ca să vină la luptă. Are doar doisprezece ani. Trebuie să-l găesc.

Toți râd. În afară de unul dintre ei, care mi se adresează.

— Am văzut un băiat. Acum câteva ore. Cu alți bărbați. Avea un pistol mitralieră, și trăgea în americani cu el. L-a și nimerit pe unul, am impresia.

— Nătărăul, bombănesc eu în barbă. Trebuie să-l găesc, adaug apoi, cu voce tare, iar cel care a vorbit cu mine ridică din umeri.

— Îți doresc noroc. Eu nu l-am văzut decât o dată, foarte pe fugă. Se îndrepta spre vest.

Privesc în jur, neavând habar în ce direcție o fi vestul.

— Ai putea să-mi arăți?

Mă fixează cu privirea, apoi ridică dintr-un umăr.

— Aș putea.

Ceilalți mă urmăresc cu priviri care mă fac să devin agitată. Vreau să mă îndepărtez cât mai repede de ei.

— Te rog, îmi arăți? E doar un băiețel. N-ar trebui să participe la luptă.

— Dacă e în stare să tragă cu o pușcă și să-i omoare pe necredincioși, atunci e bărbat, declară unul dintre ceilalți. Tu ar trebui să te duci acasă la mămica și să lași băiatul să facă treabă de bărbat.

— N-avem nici mamă, nici tată. Au murit. El are nevoie de mine. Vă rog, ajutați-mă să-l găsesc.

Expresia stranie, flămândă, din ochii lor se întetește când își dau seama că sunt singură, absolut singură. Privirile lor îmi călătoresc în jos pe trup, de la *hijab*-ul rupt până la rochia mea veche, la pieptul meu mic de față și la picioarele subțiri, triumphiul dintre ele devenind vizibil când o adiere de vânt îmi lipește rochia de corp. Știu ce vor. Măcar atât știu și eu. Am văzut ce fac bărbații cu femeile, și știu că nu-mi doresc să mi se-ntâmple asta și mie, cu bărbații din fața mea.

Bat încet în retragere, urmărindu-i cu privirea. Nu se clintesc, iar cel care a zis că l-a văzut pe fratele meu înclină din cap, aproape imperceptibil.

— Am nevoie să beau ceva! rostește el, un pic cam prea tare, iar ceilalți uită de mine, pornind în căutare de alcool.

Pornesc toți agale prin noapte, iar cel mai cumsecade își întoarce privirea spre mine. E mai în vârstă; poate că are — sau a avut — o față de vârsta mea. Poate că și el știe ce mi s-ar putea întâmpla, și caută să mă cruțe în singurul mod care-i stă la îndemână. Îmi înclin capul spre el, ca o tăcută mulțumire. Flutură din degete în apropierea genunchiului, un gest rapid, mut, îndemnându-mă să plec.

Mă întorc și-o rup la fugă pe o stradă lăturalnică, tot cotind orbește până când zgomotul râsetelor lor dispare. Mă opresc din fugă și mă rotesc pe loc, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Clădirile sunt toate la fel, pereți cafenii întunecați în bătaia lunii, fațade de prăvălii oblonite și zăbrelite. Orașul e părăsit, așa pare. Și

totuși, în realitate, nu e așa. Oamenii sunt închiși în casele lor, unde au, cel puțin, iluzia siguranței.

Singură, rătăcită, eu n-am astfel de iluzii. Merg la întâmplare, în direcția zgomotului, spre lumina focurilor. Trec de pâcuri de oameni cu veșnic-prezentele lor mitraliere. Mă mențin la distanță de ei, de astă dată, căutând, prin grupurile aplecate deasupra vârfulor portocalii ale țigărilor, o siluetă mai mărunță.

Mă rog lui Allah, chiar dacă făgăduisem că n-o s-o mai fac.

— Allah, atot-îndurătorule, atot-iertătorule, te rog, fă să-l gădesc pe Hassan. Fă să-l gădesc viu, rogu-te, Allah.

Poate-o fi norocul, sau poate că Allah mi-o răspunde la rugă, dar îl gădesc. Face pe bărbatul, ținându-și arma pe umăr atârnată de curea, îngrozitoarea mitralieră aproape la fel de lungă pe cât e el de înalt. Stă într-un grup de bărbați, râzând la o glumă spusă de cineva. Cu toate astea, nu înțelege poanta. Pot să-mi dau seama după cum privește în jur, ca să vadă dacă râde toată lumea, oprindu-se când se opresc și ceilalți.

Mă îndrept cu pași hotărâți spre el, uitându-mi frica pe sub torentul furiei incandescente. Îl apuc de poalele cămășii, din spate, și-l smucesc spre mine. Smulg arma de pe umărul lui slab și-o împing în mâinile bărbatului de lângă Hassan. Îmi plesnesc fratele peste față, o dată, de două ori, cât pot de tare.

—Băiețandru nesăbuit! țip, tare. Ai fugit de-acasă, idiot mic ce ești! Toată ziua mi-am pierdut-o căutându-te.

Soldații râd, iar Hassan se infurie, stânjenit.

— Lasă-mă în pace, Rania! Sunt bărbat, nu băiețandru. N-am nevoie să faci tu pe mama cu mine.

Își ia înapoi pușca de la soldatul de alături și și-o pune pe umăr, cu gesturi hotărâte.

— Eu sunt soldat. Am omorât un om azi. L-am împușcat. Eu, Hassan. Îi voi izgoni pe necredincioși de pe pământurile noastre, și tu n-ai cum să mă împiedici.

Îl apuc de ureche și i-o răsucesc, silindu-l să meargă.

— Tu vii acasă. Tu nu ești soldat: ești un băiat de doisprezece ani.

Se smulge din mâna mea și mă pălmuieste peste obraz, suficient de tare ca să mă învârtesc pe loc.

— Marș de-aici!

Mă opresc, pipăindu-mi obrazul, năucită.

— Hassan! Ce-ar zice mama dacă te-ar auzi vorbind așa?

Ochii i se umplu de lacrimi mânioase. Nu încearcă să le stăvilească.

— Nu-mi pasă! Mama e moartă! Tata e mort! Nu mai ești decât tu, iar tu ești fată. Și mătușa Maida, însă ea o să moară curând...

— A murit azi-noapte. În timp ce tu erai plecat. A trebuit să mă ocup de asta *singură*.

Are măcar decența de a se arăta necăjit, dezumflându-se.

— Îmi pare rău, Rania, îmi zice, dar vede în ochii mei că mă înduplec, așa că se umflă la loc, alungându-și în sfârșit lacrimile din ochi. Ea era deja moartă, exclamă. Chiar dacă n-o știa. În cele din urmă i-a murit și trupul. Și eu tot nu vin acasă.

Unul dintre bărbați traversează cercul și mă trage deoparte, începând să vorbească pe un ton scăzut.

— Așa n-ai cum să-l convingi, fato. L-ai enervat, și nu poate să dea înapoi fără să-și știrbească reputația. Mai bine du-te acasă. O să avem noi grijă de el. E un băiat bun. O să fie un bun soldat.

— Eu nu *vreau* să fie soldat! exclam, prea zgomotos, însă soldatul doar ridică din umeri.



— N-ai cum să-l oprești. E război. El e dornic să lupte și capabil să mânuiască pușca, așa că devine soldat. Dacă-l tragi după tine acasă, acum, fi sigură că o să fugă iar, de îndată ce-o să adormi.

Umerii mi se lasă în jos și inspir adânc. Are dreptate, și eu știu asta.

— E fratele meu. Eu trebuie să-l apăr.

Soldatul clatină din cap.

— N-ai cum. El, ori trăiește, ori moare. N-ai cum să schimbi asta. Cel puțin, așa are posibilitatea să-și aleagă singur soarta.

— Prin urmare, eu trebuie doar să plec și să las un băiat de doisprezece ani să se joace de-a soldații?

— Nu se joacă. A tras cu gloanțe adevărate dintr-o pușcă adevărată în soldați adevărați. În el s-a tras cu gloanțe adevărate. Asta, după orice manual, face din el un soldat adevărat.

Hassan vine spre mine, cu mâinile în buzunare. Arată ca o ciudată încrucișare dintre un bărbat și un băiat. Expresia din ochii lui e una serioasă, cu distanțarea și răceala bărbaților care au văzut ce înseamnă războiul. Atitudinea, totuși, e cea a unui băiat, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu piciorul care izbește țărâna cu vârful pantofului scâlciat; cu toate astea, are un pistol mitralieră atârnat de umăr, și pare să se simtă familiarizat și comod cu arma.

— Asta e alegerea mea, Rania, nu a ta, îmi zice, privind nu spre mine, ci spre pământul dintre picioarele lui. Ei îmi dau să mănânc și un loc în care să dorm. Mai puține griji pentru tine, corect?

— Și eu ce-o să fac? întreb, detestând tonul plângăcios al cuvintelor mele.

— Să ai grijă de tine. Nu știu, răspunde el, ridicând din umeri, gest evident împrumutat de la ceilalți bărbați din jurul lui. Să nu-ți mai faci griji pentru mine.

Se întoarce, bătându-mă cu palma pe spate, ca și cum aș fi un prieten, mai degrabă decât sora lui. Se străduiește din răputeri să fie adult. Îl împing deoparte.

Nu sunt decât o fată, o fată singură.

Plec, călcând apăsat, fără să privesc înapoi, mâniaoasă, luptându-mă să-mi stăpânesc lacrimile pustiite pentru fratele care, probabil, va muri curând.

— Rania..., răsună vocea lui Hassan, în urma mea. Mă cunoaște mdeajuns de bine, încât să zărească furia din încordarea umerilor mei.

Nu mă opresc, dar îi arunc cuvintele peste umăr, continuându-mi mersul.

— Fii soldat, atunci. Sinucide-te. Nici c-o să-mi pese.

Nu răspunde nimic. Îl aud pe unul dintre bărbați bătându-l cu palma pe spinare.

— O să se-mpace ea cu ideea, băiete. Lasă-i timp.

Merg mai departe, știind că bărbatul se înșală. Eu n-o să mă impac cu ideea. Cu toate astea, Hassan are dreptate într-o privință.

Faptul că va trebui să mă hrănesc numai pe mine îmi va ușura situația.

Îmi croiesc drum prin orașul intunecat, armele tăcând deocamdată. Nu știu precis încotro merg, dar până la urmă îmi voi găsi eu drumul spre casă. Cutiuța pe care o numesc casă e întunecoasă și miroase a moarte. Nu sunt alimente, nici cafea, nici ceai, ci doar apa curentă de la robinet și gazul din soba pentru gătit.

Mă prăbușesc în pat și mă las în voia plânsului pentru fratele meu.

\* \* \*

Zilele trec. Nu primesc vești de la Hassan, nici nu-l văd. Îmi petrec zilele căutându-mi de lucru, vreo modalitate de a câștiga

bani, ca să am ce să mănânc. Nu găsesc nimic. Nicio prăvălie nu vrea să angajeze o fată, sau, pur și simplu, mulți nu-și permit să mai plătească pe cineva în plus. Găsesc o femeie bătrână care-mi oferă bani ca s-o ajut la spălat și la curățenia casei. Așa mă întrețin timp de câteva luni. Mă pune să vin la ea acasă la fiecare două zile, ca să-i spăl rufele în mica ei chiuvetă și să le atârn la uscat, să spăl podelele și chiuveta și vasul de toaletă, după care îmi dă câțiva bănuți, suficienți cât să-mi cumpăr mâncare până data viitoare când vin la ea. Încep să sper c-o să mă descurc cu bine. Dar într-o zi ajung la ea acasă, și-o găsesc întinsă pe pat, cu privirea fixând tavanul. Ochii ei negri sunt încețoșați și țepeni, sânii lăsați, țepeni, mâinile, țepene. Stau pe pragul dormitorului ei și privesc țință cadavrul: încă o persoană care a murit.

Îmi alung remușcărilor și încep să-i scotocesc prin casă. Găsesc ceva bani, ceva veșminte, ceva mâncare. Le îndes pe toate într-o mică geantă găsită în șifonierul ei, și plec, lăsând-o întinsă pe pat. Remușcărilor mă determină să mă întorc din drum. Ciocănesc cu șovăială în ușa casei de peste drum.

Un bărbat între două vârste, cu o barbă deasă și o cămașă galbenă fără mâneci, cu pete galbene, întinsă peste un burdihan gras, deschide.

— Ce vrei?

Mă dau înapoi, clătînându-mă, din cauza duhorii emanate de corpul lui.

— Femeia care locuiește acolo, îi zic, arătând spre ușa din spatele meu, a murit. Eu îi spălam rufele. Am venit azi, și am găsit-o moartă. De bătrânețe, cred.

— Ai luat ceva? mă întreabă, mijind ochii spre geanta de pe umărul meu.

— Nu, îl mint, mândră de siguranța vocii mele.

— Hmpf, pufnește bărbatul, țintuindu-mă cu privirea. Miști. Asta e geanta ei. Am văzut-o cu ea când s-a dus să-și viziteze fata din Beirut.

Panica mă săgetează prin tot corpul.

— Vă rog. E doar ceva mâncare.

Își flutură mâna spre mine.

— Du-te. Ea n-o să mai aibă nevoie de mâncare, nu-i așa?

— Nu, n-o să mai aibă.

Bărbatul își flutură din nou mâna în direcția mea, își face loc pe lângă mine și închide ușa după el, târșâindu-și picioarele prin hol, apoi prin apartamentul bătrânei. Stau să-l privesc pentru câteva clipe, după care mă întorc și plec spre casă.

Banii mă țin timp îndelungat. Reușesc să trăiesc din banii bătrânei timp de mai multe luni, mai mâncând câte puțin, mai furând câte puțin, atunci când pot, ca să-i mai lungesc. După care, într-o zi, văd că s-au dus. Nu știu cât a trecut de când l-am văzut pe Hassan, de când a murit mătușa Maida. Un an, poate mai mult? Nu știu. Mi-am căutat de lucru, de spălat rufe, pe cineva pentru care să gătesc, pe cineva pentru care să fac curat, dar nimeni nu vrea ajutor. Toți vor să stea în casele lor, unde sunt la adăpost. Se prefac că nu aud focurile de armă, că nu văd camioanele trecând, huruind, pline de soldați cu privirile dure, că nu aud avioanele urlând pe deasupra capetelor lor.

Sunt din ce în ce mai disperată. Gaura făcută de foame în stomacul meu crește întruna. În casa mea, din nou, nu mai e nici pic de mâncare. N-am bani deloc; nu reușesc să-mi gătesc de lucru, orice ar fi. Bântui prin oraș, oprindu-mă pe la prăvălii ca să cerșesc mâncare, sau de lucru.

Nimeni nu se înduplecă. Nimănui nu-i pasă. Nu sunt decât o fată.

Mă duc din ce în ce mai departe de casă, până într-o zi, când nu reușesc să mă întorc înainte de lăsarea întunericului. Mă cuibăresc pe pragul unei case, privind cum se prelinge întunericul peste clădiri, ca o mână cu degete flămânde. Sunt aproape adormită când un miros de mâncare gătită îmi plutește prin fața nărilor. Aud un râs, bărbătesc, sonor, nestăpânit, de bețiv. Mă ridic și scrutez cu privirea străzile. Văd licărul portocaliu al unui foc pe un acoperiș și, până să-mi dau seama ce fac, încep să mă furișez de cealaltă parte a străzii, spre ușa întunecată, apoi în sus, pe treptele șubrede, scârțâitoare, ale scării din fundul clădirii. N-am niciun plan, nici vreo idee despre ce m-ar putea aștepta acolo, sus, însă mirosul de carne friptă e suficient ca să-mi alunge prudența din minte.

Acolo găsesc câțiva bărbați, stând pe lăzi, pe găleți și pe o canapea veche, toate trase în jurul unui foc aprins înăuntrul unui soi de butoi vechi, metalic. Sunt opt bărbați, din câte pot să văd. Puștile lor zac pe jos, sau proptite de micul zid de la marginea acoperișului. Dau din mână în mână sticle cu alcool și gălgâie din ele. Unul dintre bărbați se răsuțește pe jumătate ca să ia sticla care i se oferă și mă zărește. Îi dă un ghiont celui aflat mai aproape de mine, și arată cu sticla în direcția mea.

— N-ar trebui să fi aici, fato, îmi zice.

— Aveți mâncare, îi răspund, cu o voce doar un pic peste o șoaptă.

De parcă asta ar explica totul.

— Da, avem, încuviințează el.

— Mi-e foame. Vă rog, puteți să-mi dați și mie un pic?

Nu fac niciun pas înainte când îmi întinde un pachet învelit în folie. Văd carnea din pachet, și stomacul imi chiorăie zgomotos.

— Vino s-o iei, mă îndeamnă el. N-o să-ți fac nimic rău.

Nu sunt convinsă că aş putea să-l cred. Are expresia aia flămândă în ochi, privirea care-mi greblează tot trupul. Aş vrea să mă întorc şi să fug, dar foamea din stomacul meu îşi cere întâietatea. Înaintez, centimetru cu centimetru. Ceilalți bărbați au rămas nemișcați și tăcuți, au lăsat jos sticlele și mijesc ochii, urmărind cum decurge schimbul. Par să nici nu respire.

Unul dintre ei strânge cu degetele materialul pantalonilor de pe el, în dreptul genunchilor. Toți mă privesc. Frica îmi face inima să bubuie, dar nu sunt în stare să mă întorc. Bucata de folie cu carne friptă îmi e la îndemână. Am nevoie de ea. N-am mai mâncat de zile întregi. Stomacul îmi chiorăie din nou, îndeajuns de zgomotos încât să-l audă cu toții, iar cel care ține mâncarea în mână zâmbeste. Nu e un zâmbet amuzat, un zâmbet răzător, ci unul triumfător.

Întind mâna spre pachet, și el mă lasă să-l iau. Sunt tentată să infulec toată carnea aia suculentă, zemoasă, cât pot de repede, ca un animal, dar mă silesc s-o mănânc cu încetul, ciugulind, urmărind mișcărilor bărbaților. Iau o mușcătură, mestec cu grijă, aproape gemând de ușurare. Încă una, și aproape că uit de prezența bărbaților...

Aproape.

O mână puternică, mare, îmi cuprinde încheietura.

— Nimic nu e pe gratis, fato.

Vocea e joasă, și aspră, și dură.

Ridic capul și văd ochii căprui, ca două mărgele, privind-mă cu batjocură.

— N-am... n-am bani, îi zic. Îi întind înapoi pachetul, cu toate că am nevoie de o efortare uriașă pentru asta. Luați-o înapoi... nu pot să plătesc. Îmi pare rău.

— N-am zis nimic despre bani, răspunde, chicotind de parcă ar fi ceva nostim, însă eu nu știu ce anume.

- E prea tânără, Malik, intervine unul dintre ceilalți. Las-o. Cel cu pachetul cu carne — și al cărui nume pare să fie Malik — aruncă o privire dezgustată peste umăr spre celălalt.
- E suficient de mare. Nu ești obligat să participi.
- Își întoarce din nou privirea spre mine.
- Ai sângerat?
- Ce? întreb, derutată. Sângerat?
- Dau să mă retrag, dar strânsoarea degetelor lui pe brațul meu se întetește.
- Da, fato. Sângerat. Sângerarea lunară. Sângerarea femeiască. Simt cum oroarea și rușinea îmi pulsează prin tot corpul.
- D-da. De mai mult de un an.
- Se întoarce spre ceilalți, rânjind.
- Vedeți? E femeie.
- Încep să înțeleg ce e pe cale să se petreacă. Scutur din cap și încerc să mă eliberez.
- Vă rog, nu. Nu.
- Malik nu-mi dă drumul. Rânjetul i se lăbărțează.
- Ba da, fato. Ba da. Ai mâncat din mâncarea mea. Acum, o să-mi plătești. N-o să te doară prea tare. Nu sunt un monstru. Și n-o să te împart cu alții.
- Ba da, o s-o împarți, rostește cineva, cu un glas amenințător.
- Malik scoate un mârâit și-și ridică pușca de jos, fără să-mi dea drumul la braț.
- Ba nu, *n-o* s-o împart. A mâncat din mâncarea *mea*.
- Nu trebuie să faci așa ceva, spune cel care a protestat primul. E doar o fată. O să-ți cumpăr eu mâncare. Dă-i drumul.
- Malik scuipă pe jos, clătînându-se un pic.
- Ești slab, Mohammed.

Mă trage după el, îndepărtându-mă de foc, spre un petic întunecat de umbre care maschează scara. Mă împleticesc după el, cu frica pulsând acum înnebunită în mine. Treptele scârțâie sub greutatea lui, și în orbirea mea provocată de frică o ratez pe una dintre ele, împiedicându-mă. Monstrul mă prinde, ținându-mă de încheietură, și mă smucește să mă ridic. Într-un colț, văd un pat din pături, o sticlă de alcool golită, o cutie de cartușe, o alta din carton cu conserve și alte alimente în ea, iar lângă pat sunt câteva reviste având pe copertă fotografii cu americance goale.

Mă zbat, încerc să mă smulg și să-l lovesc cu piciorul. Se ferește cu iuțeală, după care mă pocnește peste față, suficient de tare încât să-mi explodeze stele verzi prin fața ochilor și să-mi țiuie urechile.

Îi simt mirosul răsuflării când își repede fața spre a mea.

— Ascultă, fato, e un târg corect. Tu ai nevoie să mănânci, și nimic nu e pe gratis.

— Am luat doar o mușcătură, șoptesc eu. Vă rog, dați-mi drumul.

Malik îmi smulge *hijab*-ul rupt de pe cap și-l aruncă pe jos, desprinzându-mi părul cu ocazia asta, dar abia dacă-l simt.

— Îți propun un târg. Dacă te supui în liniște, o să-ți mai dau mâncare, și ceva bani. Sunt săptămâni de când n-am mai avut o femeie, iar tu ești foarte drăguță. Mă simt cuprins de generozitate. Dacă te zbați în continuare, aș putea fi silit să te rănesc, și nu vreau să fac una ca asta. Nu și cu o fețișoară atât de drăguță ca a ta.

Totul din mine se chircește în fața lui, dorind să se îndepărteze, însă nevoia mea de hrană, nevoia de supraviețuire, îmi pune buzele în mișcare.

— Mâncare? Și bani?

Râde.

— Cu asta te-am făcut atentă.



Nu-mi dă drumul, însă mă împinge spre pături. Mă împiedic și cad pe spate, încerc să mă târăsc cât mai departe de el, dar îl văd lăsându-se în genunchi la picioarele patului din pături și începând să scoțoască prin ladă. Scoate de acolo câteva conserve, un pachet cu carne uscată și o sticlă cu alcool. Pune toate lucrurile pe podea, după care își vără mâna în buzunar și scoate la iveală un teanc de bani, smulge din el câteva bancnote și le adaugă la grămadă.

— Uite. Cred că e o ofertă mai mult decât generoasă, imi zice Malik, rânjind spre mine, și-mi dau seama că e beat.

Mă ghemuiesc cu spatele de perete, holbându-mă la mâncare și la bani, pe deplin conștientă că tot ceea ce-mi oferă el mă poate ține în viață timp de cel puțin o lună, dacă sunt cumpătată. Dar ceea ce propune el să fac ca să le capăt... nu pot. Pur și simplu, nu pot. Îmi strâng genunchii și-mi încrucșez brațele peste piept.

— Eu... eu nu..., încerc să zic, însă vocea mi se frânge.

Am nevoie de mâncare, dar nu știu cum să mă pun de acord. Teama clocotește prin mine, dezgustul față de subsuorile pătate de transpirație ale cămășii lui, de barba lui în neorânduială, de duritatea ochilor căprui, de cicatricele acnee de pe frunte.

— O să se termine repede, fato.

Se împinge în genunchi peste mine, îmi ridică rochia deasupra șoldurilor, cu mâinile lui aspre. Îmi descheie nasturii din față, și inima îmi bubuie ca un ciocan când îmi dezgolește pieptul, intimitatea. Închid ochii și tremur din tot corpul. Stomacul îmi chiorăie, mă roade, alimentându-mi disperarea. Degete brutale îmi apucă sânii, făcându-mă să scâncesc, apoi îmi sfășie chiloții din bumbac subțire și mi se înfig în moliciunea intimității. Țip din răspuțeri, însă el nu mă ia în seamă.

Încerc să mă smulg, dar el mă țintuiește pe loc cu o mână pe umăr. O centură zornăie, și sunetul ăsta mi se gravează ca fierul

toșu pe suflet. Un *zzzip* de fermoar, după care îi simt greutatea peste mine. Îmi închid și mai strâns ochii, încerc să-mi apropiu genunchii, însă el e deja între picioarele mele și ceva tare îmi apasă intimitatea. Scâncesc din nou, și deodată simt o pișcătură, ascuțită și dureroasă, după care plesnește.

Îmi plâng, tăcută, virginitatea.

Se termină repede, și deodată nu-i mai simt greutatea. Pe picior am ceva fierbinte și umed. O bucată de pânză îmi cade pe piept, după care nu-i mai simt prezența, nici mirosul. Deschid ochii, și văd că sunt singură.

*Allah, ce-am făcut?*

Nu m-am mai rugat lui Allah de foarte mult timp, și nu știu de ce fac asta acum.

Iau cârpa și mă șterg. Pe coapse mi se scurge un lichid gros, alb, lipicios, amestecat cu sânge. Aproape că-mi vine să vomit, însă n-am nimic în stomac care să mi se urce în gât, așa că doar icnesc și simt gust de acreală. Iau conservele și le înfășor în *hijab*. Banii îi strâng în palma umedă.

Fug acasă. Nu plâng decât când ajung în patul meu. Dimineața fac o baie, dar nu mă simt curată, nici măcar după ce mă frec până când mi se jupoaie pielea. Privesc abundența de mâncare, banii cu care pot să mă hrănesc, și mă simt un pic mai bine. A fost îngrozitor, dar m-a menținut în viață.

Mănânc, și-mi alung scârba față de mine, dezgustul, îngrijorarea cu privire la ce-o să fac când s-or termina toate astea.

DOI

HUNTER

*Operațiunea Libertate pentru Irak;*  
Des Moines, Iowa, 2003

Barul e în penumbră și în ceață și se învârtește cu mine în timp ce-mi termin berea. Le-am pierdut numărul deja. Să fi fost zece? Douăsprezece? Posibil să fi fost și câteva țoiuri de tărie printre ele. Nu contează. Derek e lângă mine, cățarat pe scaunul de la bar, cu un picior pe lemnul zgâriat al podelei, cochetând cu o șatenă înaltă cu sâni enormi și rotunzi. E aproape să-și atingă ținta, sunt destul de convins. Se străduiește cu fata asta de mai bine de o oră, derulându-și cele mai tari povești despre război din ultima incursiune. Ne-am întors de o lună, și suntem programați să ne transportăm înapoi în Irak abia peste încă una, însă Derek are kilometraj suficient la experiența lui. Și, prin kilometraj, înțeleg sex.

Fata asta, de exemplu, se agață de fiecare cuvânt al lui, aplecându-se din ce în ce mai aproape de el, arcuindu-și spinarea ca să-și umfle chiar mai mult de-atât deja impresionantele balcoane. Îl mângâie absentă pe genunchi, iar el se preface că nu observă, în timp ce înaintează, puțin câte puțin, cu mâna pe genunchiul ei, spre coapsa care e dezgolită aproape până la șold în minusculul sort kaki de pe ea.

Îi doresc succes. Am și eu micul meu colț de rai care mă așteaptă acasă... mă rog, acasă la *ea*. Acolo am tot locuit de când m-am întors în State. Lani Cutler îmi e iubită încă din anul al doilea de liceu, și m-a așteptat cât timp am trecut prin instrucția de bază, mi-a asigurat o locuință până când s-a făcut timpul de plecare, după care mi-a oferit un rămas-bun al naibii de grozav pentru cineva care pleacă la război... timp de trei zile în cap. Iar acum m-am întors, și ea e tot acolo, oferindu-mi un bun-venit pentru cineva întors de la război și un pat cald. Nu știu precis ce altceva mai este între noi, și asta face parte din motivele pentru care am pus-o de-o băută țeapănă astă-seară. Lucrurile stau altfel, sunt complicate și încâlcite.

Tot încerc să pornesc o discuție cu ea, dar mereu o ocolește.

Am fost plecat timp de mai mult de un an, și știu bine că nu e cazul s-o întreb ce — sau cu cine — a făcut cât timp am lipsit, din moment ce nu i-am cerut niciodată să mă aștepte. E fată bună, plăcută, frumoasă, inteligentă, dintr-o familie bună. Prea bună pentru aștia ca mine, însă ea nu pare s-o știe. Susține că mă iubește, și eu o cred. M-am tot gândit s-o cer în căsătorie, ca să fiu sigur că-o să am totdeauna pe cineva la care să mă pot întoarce acasă, pe cineva permanent. O iubesc, așa cred. Mă gândesc la ea când sunt plecat, îi duc dorul. Mă văd împreună cu ea mai încolo.

Ba chiar am cumpărat inelul. Un flecușteț, nu prea scump, dar tot e ceva.

Totuși, am îndoieli.

La un moment dat, berea îmi dispare, și e înlocuită de un pahar cu apă și patru felii de lămâie. Un pahar din cristal plin cu covrigei e în fața mea și, dintr-odată, mi se pare că n-am cunoscut niciodată ceva atât de gustos decât bunătățile astea mici și crocante de aluat prăjit.

Derek râde de nu știu ce-o fi spus fata — pe care eu am numit-o Balcoane — și se ridică de pe scaun.

— Trebuie s-o ștergem de-aici, Hunt. Te simți bine?

Fac semn din cap că da.

— Mhî. Sunt bine. N-am mult de mers pe jos de-aici.

Derek își încrețește fruntea.

— Sigur ești în stare să mergi pe jos, frățică? Arăți cam mangă.

Ridic din umeri.

— Poate doar matol. Dar n-am treabă.

— Moșu', nu fi căpos. Ești praf. Hai cu noi cu taxiul.

— 'te-n mă-ta, mormăi eu.

— Tu primul, bolovane!

Derek râde de mine, dar sunt prea amețit ca să-mi pese.

— O, poartă-te frumos cu prietenul tău, îl ceartă Balcoane. Nu vezi că se ofilește după o fată?

Derek râde.

— Scumpete, asta nu-i pleoșteală. El o să se ducă pe trei cărări acasă și-o să i-o tragă tipei cu scula îndoită.

Îndrept o privire cețoasă spre fată, întrebându-mă dacă bat la ochi chiar atât de tare.

— Tacă-ți fleanca, Derek, rostesc, îngălând cuvintele. Al'minteri, sunt cam convins că asta-i tot. Călăreală. Numa' călăreală. Nu iubire. Doar sex.

— Vezi? remarcă fata, plesnindu-l peste umăr pe Derek. Se ofilește. El o iubeste, dar ea, nu. Eu sunt barmaniță. Cunosc înfățișarea asta. Bun, condu-ți prietenul acasă, după care du-mă la tine.

Așa că ies, împleticindu-mă, în aerul aspru al iernilor din Iowa, vârandu-mi capul între umeri, în bătaia vântului tăios. Pe moment, uitasem că e iarnă. Am petrecut atâta vreme în deșert, încât acum gerul mi se pare insuportabil. Înainte să plec la război, stăteam în

tricou afară pe o vreme ca asta, jucând fotbal american cu Derek și cu ceilalți băieți. Un mic viscol ca ăsta nu ne-ar fi împiedicat să batem mingea. Nici măcar nu ne sinchiseam să ne punem gecile, până nu scădeau temperaturile sub minus zece.

Mă strecor în taxi, cu Balcoane lângă mine, brațul ei suplu, delicat, presându-l pe-al meu. Ce să zic, știu că ea o să meargă acasă la Derek, iar eu o am pe Lani, care mă așteaptă, dar sunt beat și nu mă deranjează apropierea ei.

— Miroși frumos, a vanilie, îi zic.

Hopa. N-am vrut să spun asta. E o chestie oarecum stânjenitoare. Din fericire, Balcoane e îndeajuns de binevoitoare și are suficientă experiență cu oamenii beți ca să nu mă ia în serios.

— Mersi, îmi răspunde, chicotind, și sânii îi tresaltă într-un mod plăcut. Mă străduiesc să nu mă holbez la ei.

Îmi concentrez privirea pe geam, la cioburile de zăpadă care-l biciuiesc, la copacii și clădirile din suburbiile orașului Des Moines. Ea chicotește din nou la ceva din ce-a spus Derek, iar acum, că nu mai sunt distras de tresăltările țâțelor ei, sunetul chicotitului mi se pare de-a dreptul insuportabil, cu toate că nu reușesc să-mi dau seama de ce anume. Ceva din el mă irită, mă stârnește în mod neplăcut.

Of, Doamne. Intru în faza de capsoman a beției mele. Oftez în sinea mea și mă concentrez la încercarea de a vedea obiectele într-un singur exemplar, nu în dublu.

Oprim în fața complexului de apartamente în care locuiește Lani, și-i întind lui Derek două bancnote oarecare scoase din buzunar, ca să acopere nota de plată din bar și costul taxiului.

— Mersi pentru că m-ați condus, le zic. Le fac cu ochiul, sau cel puțin încerc. Cred că, de fapt, i-am închis pe amândoi.

Derek râde.

— Mda, frate, nicio problemă. Trage un pui de somn. Măine dăm pe la sală.

Fac semn că da și-i întind mâna. Derek își plesnește palma de-a mea și-mi apucă mâna de parcă ne-am pregăti de un skanderbeg, apoi îmi dă drumul. Cobor și mă împleticesc spre intrare, zgâindu-mă ezitant la număr, ca să fiu sigur că e cel care trebuie. Văd că e, și intru, gășind apartamentul întunecat și tăcut. O singură lumânare arde pe masa de lucru din bucătărie, una dintre tâmpeniile alea parfumate pe care le adoră atât de mult Lani. Cireșe caramel cu unt nucă de cocos și rom, sau vreo altă porcărie idioată de genul ăsta. Suflu în ea, fiindcă Lani are obiceiul să le lase aprinse toată noaptea, ceea ce înseamnă un risc de incendiu, chiar dacă ea se comportă de parcă n-ar fi așa.

Mă reazem de masă, inspirând parfumul lumânării stinse. Totdeauna mi-am dorit să se fabrice lumânări mirosind a lumânare în care abia ai suflat. Ceasul de pe cuptorul cu microunde zice că e unu și cinzeci și cinci, și-mi dau seama că e improbabilă vreo activitate comună cu Lani în noaptea asta. Ea lucrează ca recepționeră la un cabinet medical și trebuie să se trezească destul de devreme ca să ajungă la muncă, așa că se și culcă devreme. De obicei, asta nu mă deranjează, din moment ce și eu sunt un tip matinal, fiind de atât timp în trupele pușcașilor marinii. Însă astă-seară sunt încins. Sunt stârnit.

Acum, că sunt acasă și departe de familiarul confort al barului, faptul că sunt beat mi se pare un pic cam neplăcut, amețitor și dezorientant. Vreau să dorm, dar știu că n-o să pot. Vreau să fac dragoste cu Lani, dar nici astă n-o să se-ntâmplesc. E posibil ca ea să se trezească, poate chiar să reacționeze îndeajuns ca să mă lase să fac ceea ce vreau, însă n-o să se trezească de-a binelea, doar o să

se miște puțin, să scoată câteva gemete parțial simulate, după care să adoarmă la loc.

Scot o doză de Dr. Pepper din frigider și o desfac, înhaț o cutie de Cheez-Its și mă trântesc pe canapea în fața televizorului, iau telecomanda și-l pornesc. Schimb întruna canalele, fără țintă, ronțăind și sorbind; mă opresc pentru câteva minute la meciul dintre echipele universităților Purdue și Clemson, însă nu-mi captează interesul. Alte câteva canale, după care aterizez pe CNN, unde sunt reportaje despre război. Încerc să schimb canalul, dar nu reușesc. Degetul meu nu vrea să apese butonul.

Văd fulgerele luminoase, trasoarele, aud sacadatul *bac-bac... buchachac* al focurilor de AK, și dintr-odată mă simt transportat, mgenuncheat lângă o ușă deschisă, cu un M16 îndesat în umăr, lovind cu piciorul în timp ce arunc triple rafale într-un *keffiyeh* în carouri roșii și albe, vizibil pe un acoperiș.

Capul mă doare, pieptul mă strânge, și pumnii mi se încleștează, până când aud cum plasticul telecomenzii îmi scrâșnește în mână, după care episodul se încheie și o reclamă pentru detergentul Tide mă smulge din stare. Închid televizorul și caut cu privirea printre DVD-urile de pe raft, însă nimic nu mi se pare interesant.

E o consolă Xbox aici, pentru când vine fratele mai mic al lui Lani, după școală, în după-amiezele de joi. Câteva jocuri, majoritatea sportive, un joc tip role-playing, și iată și ultimul *Call of Duty*. Pe-ăsta nu l-am jucat încă. Pe-acolo nu ni se-ntâmplă prea des să ajungă jocurile cele mai noi. Îl introduc în consolă și comut canalul televizorului pe cel corespunzător. Apare ecranul de deschidere, după care intru, optând pentru varianta de joc rapid. E înfricoșător de realist. Sunetele sunt veridice și, chiar dacă sunt filtrate prin difuzoare, sunt suficiente ca să-mi invoce adevărata stare din realitate.



Înșir nebunește omorurile, mor și eu, dar reintru, și telecomanda e alunecoasă de la transpirație; mă aplec în față, scrâșnind din dinți. Unele părți sunt realiste, altele nu. Sunetele sunt cele mai realiste.

Simt două mâini mici și delicate pe umeri, alunecându-mi în jos pe brațe ca să-mi ia telecomanda. O las să mi-o ia.

— Hunter? Ce faci, dragule? aud vocea lui Lani, buimacă de somn.

Întorc capul dinspre televizor și o privesc. E foarte frumoasă, cu părul blond vălurit acum încălcit de somn, și ochii albaștri îngustați în lumină. Poartă unul dintre tricourile mele, unul înfățișând o scenă dintr-un concert cu Slipknot, și-i ajunge până la jumătatea coapselor, iar sânii ei mici și obraznici împung bumbacul.

— M-am întors din bar, unde-am fost cu Derek, și n-am putut să dorm, îi zic.

— Nici nu te-am simțit când ai venit în pat.

— N-am venit, răspund, ridicând din umeri. Am știut că n-o să pot dormi.

Dă roată canapelei și se așază lângă mine.

— Jocul ăsta nu e un pic cam... greu de jucat pentru tine?

Nu-i răspund imediat. După un timp, ridic din umeri.

— Mda, așa cred. Doar am fost curios.

— Te simți bine? se interesează ea.

Ezit, după care ajung la concluzia că nu e momentul potrivit ca să formulez ceea ce am în minte. Sunt pe jumătate beat, iar ea e pe jumătate adormită.

— Nț. Cam dărâmat, începe să mă ajungă oboseala.

— Păi, atunci de ce nu vii în pat? mă întreabă Lani, strecurându-și mâna în jurul bicepsului meu.

— Mda, o să vin imediat.

Lani râde, un râs găfâit, și abia acum îmi dau seama de ce m-am simțit iritat când chicotea Balcoane: râsul ei semăna cu al lui Lani. Îmi alung gândul și mă întorc spre ea.

— Ce ți se pare amuzant? o întreb.

Își plimbă unghiile în sus pe brațul meu.

— Adică, vii în pat..., și tonul ei sugerează unde vrea să ajungă.

— Dar tu nu trebuie să te trezești peste câteva ore, ca să pleci la serviciu?

Mă întreb pe mine însumi de ce mă împotrivesc, dar nu reușesc să găsesc vreun răspuns.

— E numai două și jumătate, îmi zice ea. Abia la șapte trebuie să mă trezesc. Avem timp.

Se ridică și se îndreaptă înapoi spre dormitor.

Rămân pe loc și-o privesc, simțind cum fermoarul blugilor mă strânge când ea își scoate tricoul, dezvăluindu-și curburile dezgolate. Mă ridic și-o urmez, lepădându-mi tricoul și pantalonii din mers. Mi-o simt întărită și dornică, iar ea se târăște de-a-ndăratelea pe pat, și părul i se revarsă pe pernă, iar mâna i se întinde spre mine când mă urc între picioarele ei.

Partidele de sex cu Lani nu încetează niciodată să fie spectaculoase. Ea e pasională și zgomotoasă, țipând tare când își dă drumul, gemându-mi numele când mă afund în ea, strângându-mi umerii cu mâinile ei delicate.

Ochii ei, totuși, când o privesc, îmi dezvăluie o distanțare în timp ce sunt îndreptați spre mine. Un soi de apatie camuflată. Ca și cum ar simula. Gândul ăsta mă sâcăie, și-l alung. Mă eliberez cu un mormăit ușor, cu fața îngropată în gâtul ei.

Mi-ar plăcea să-mi pună mâna pe ceafă când îmi îngrop așa fața în ea. Cu toate astea, ea niciodată n-o face, iar eu mă pomenesc de fiecare dată dorindu-mi să fi făcut-o. Nu-i spun niciodată,

fiindcă ar face-o, dar numai pentru că i-aș cere eu. E un lucru mărunț, nesemnificativ, dar, nu știu de ce, mereu îmi vine în mine. Ea face doar ceea ce-și închipuie că vreau. Știe că sunt în călduri când sunt beat, așa că face sex cu mine când mă întorc de la bar. Totuși, nu sunt convins că vrea și ea. Nu tocmai.

Acum a adormit la loc, întoarsă cu spatele spre mine, goală încă, frumoasă, și pentru o clipă am senzația că am aparține de realități diferite. Absurditatea gândului mă face să pufnesc. Mă întorc cu totul spre ea și-mi strecur brațul peste șoldul ei. E caldă și moale și prezentă aici, cu mine.

O dogoare de afecțiune față de Lani se răspândește prin mine, luând locul îndoielilor. Ea mă iubește, și eu o iubesc. Totul e bine în lumea mea, cel puțin în momentul actual.

O voce micuță din partea cea mai de fund și mai întunecoasă a inimii mele se trezește vorbind.

*Așa să fie?*

După care adorm fără să mai răspund la întrebarea asta.

\* \* \*

Următoarele câteva săptămâni trec într-un chip oarecum stânjenitor. Lani e din ce în ce mai distantă. Așa e ea de obicei în zilele și săptămânile premergătoare plecărilor mele, numai că de data asta e altfel. E ceva mai pronunțat. Nu se mai întâmplă vreo altă partidă de sex.

Stă foarte mult cu telefonul în mână, scriind mesaje fără întrerupere. Îl pune la încărcat lângă patul ei și-l trece pe silențios. Uneori îl ține sub pernă. E mereu în mâna ei, sau în geantă, sau în buzunarul de la spate. Niciodată, absolut niciodată, nu-l lasă undeva unde să-l pot vedea eu. Dacă mă apropii de ea în timp ce scrie mesaje, sau vorbește, se oprește până când mă îndepărtez, lipindu-și telefonul de piept.

Fac tot posibilul să nu iau toate astea în seamă, însă soneria de alarmă se declanșează. O ignor și pe-asta. Nu se întâmplă nimic, corect? Cum să spun, doar urmează să plec pe front peste o săptămână, pentru numele lui Dumnezeu! Ea o să aștepte până când o să pornesc eu ceva, nu?

Mă duc la sala de sport cu trei zile înainte ca avionul meu să decoleze din Des Moines. Rămân doar o jumătate de oră, fiindcă deodată simt cum ceva nu e la locul lui, și mă hotărâsc să renunț pe ziua asta. De obicei, stau la sală timp de o oră, sau două, așa cum m-am obișnuit încă din liceu.

Sala de sport e la vreo trei kilometri distanță de apartamentul lui Lani, și parcurg drumul pe jos, înfășurat strâns într-o geacă groasă și în pantaloni de trening, simțind cum pișcă vântul prin bumbac, înghețându-mi transpirația de pe gambe. În timp ce mă apropiu de complexul de apartamente, inima începe să-mi bată cu putere în piept. Nu există vreun motiv pentru așa ceva, însă e o senzație pe care am învățat s-o recunosc. E o prevestire. O premoniție, poate. O senzație viscerală. Am învățat să disting senzațiile astea și să mă încred în ele. Ceva nu e în regulă. Nu simt furnicături pe piele, zvâcnete în carne și sudoarea rece a fricii, așa că nu cred să fie o situație periculoasă, însă tot e ceva în neregulă.

Mă apropiu de intrarea în apartamentul lui Lani și mă strecor înăuntru, fără zgomot. Balamalele nu scârțâie, iar mânerul de la ușă nu scrâșnește. Pașii mei sunt discreți pe covor. Nu știu de ce mă furizez așa. Sunt într-o poziție tactică, ușor ghemuit, și întind instinctiv mâinile în față, ca și cum aș ține o pușcă. E o deprindere, un reflex. Toate simțurile sunt încordate.

Îmi scot geaca și o pun pe spătarul unui scaun. Pielea mi se strânge de neliniște. O fi pățit Lani ceva? Nu simt miros de sânge. Simt miros de... transpirație? De trupuri. Simt miros de sex.

Și deodată îl aud: un suspin, blând, scurt și feminin. E un sunet pe care-l cunosc mult prea bine. E sunetul pe care-l scoate Lani când își dă drumul. Nu țipă, nici nu strigă; mă strânge aproape de ea, cu brațele pe după gâtul meu, și suspină — aproape ca un scâncet — în urechea mea. Aproape că pot să-i simt brațele, să aud oftatul, însă nu sunt eu în dormitorul ăla. Ea nu scoate sunetul ăla pentru mine. Aștept, ghemuit lângă ușă, și ascult, doar ca să fiu sigur că nu m-am înșelat. Poate că ea se satisface singură. Nu-mi face prea multă plăcere nici ideea asta, fiindcă, de ce-ar avea nevoie de așa ceva, când mă are pe mine? Dar... nu. Îl aud și pe el. Un suspin mai adânc. Un mormăit. Cuvinte murmurate, râsul ei, un geamăt masculin.

Ea face sex, și nu cu mine.

Fir-ar.

Furia clocotește în mine, făcându-mă să văd roșu în fața ochilor și să-mi tremure mâinile. Respir, cu putere și adânc și repede. Aștept, îmi forțez pulsul să încetinească, îmi forțez pumnii să se descleșteze. Nu-mi pot permite să comit greșeli. Nu-mi pot permite să-mi pierd cumpătul. Am fost prea grijuliu în privința asta pentru un timp prea îndelungat ca să stric totul acum. Casa de corecție mi-a fost de-ajuns. N-am de gând să ajung la pușcărie. N-am de gând să ajung în fața curții marțiale.

Când sunt atât de calm pe cât se poate în condițiile prezente, dau de perete ușa dormitorului. Și iat-o. Goală și frumoasă, sub Douglas Pearson. Doug. Micul slăbănog Doug, tociar, introvertit, cu fața ciupită de acnee, angajatul unei agenții de asigurări Doug mama mă-sii Pearson.

Mă împotrivesc puternicei tentații de a-l arunca pe fereastra de la parter.

— Ieși dracului de-aici, Doug, îi zic, cu o voce șoptită, calmă și ucigătoare. Ieși dracului, acum. Eu o să plec într-un minut, și poți să o ai înapoi. Doar trebuie să stau de vorbă cu ea.

Doug se repede jos din pat și se îmbracă într-un timp record. Se oprește în fața mea, cu ochii măriți de groază, cu nările fremătând, duhnind a frică. Și totuși, se oprește în fața mea și mă înfruntă. Sunt nevoit să-i recunosc meritul de a avea ceva ouă.

— N-o să... n-o să-i faci rău, nu? Dacă vrei să lovești pe cineva, lovește-mă pe mine.

Râd, dar nu sună a râs amuzat.

— Nu mă provoca, puțulică. Nu. N-o să lovesc pe nimeni. În afara cazului în care nu te cari *dracului* de-aici.

Iese. Lani își strânge cearșaful de pe pat la piept, de parcă n-aș fi văzut-o goală de un milion de ori până acum. Ca și cum nu ne-am fi pierdut virginitatea împreună la vârsta de cincisprezece ani. Ca și când n-aș avea un inel în sacul meu de voiaj. Gestul ăsta, fapțul că se acoperă în fața mea, îmi spune tot ceea ce am nevoie să știu.

— Trei zile, Lani. Trei zile afurisite. N-ai putut să mai aștepți *trei* blestemate de zile?

Îi întorc spatele și vorbesc spre ușă. Sunt prea enervat ca să mai am încredere în puterea mea de stăpânire, dac-aș fi cu fața spre ea.

— Nu mă prind. Dacă nu mă voiai, de ce nu mi-ai zis? Adică...  
*fir-ar.*

— Nu mai înjura, Hunter. Nu-mi place.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Du-te dracului, Lani. Eu sunt un afurisit de pușcaș marin. Am o gură spurcată și grosolană, și sunt șucărit. M-ai *inșelat*.

Mă silesc să mă îndepărtez de ea, făcând doi pași mari prin cameră.

— Eu nu te-am întrebat niciodată. M-am întors la tine, și nu ți-am pus nicio întrebare. Am lipsit timp îndelungat, și nu te-am întrebat niciodată ce-ai făcut cât timp am lipsit. Dar... cât timp sunt aici, m-am cam așteptat să-mi fii credincioasă. Cer chiar atât de mult?

Lani nu răspunde.

— De când? o întreb. De când datează povestea cu puțoiul ăsta?

— Nu vorbi așa despre Doug, Hunter. E om bun. E...

— Nu te-am întrebat despre el. Nu mă interesează. De... *când*. Nu sună ca o întrebare.

— Am început să mă văd cu el cam la două luni după ce ai plecat ultima oară, îmi răspunde, coborându-și privirea în fața mea.

Asta înseamnă un an întreg. Mai mult.

E rușinată, și e cazul să fie.

— Și ai continuat cu el pe la spatele meu în tot timpul de când m-am întors?

Încuviințează, cu o aproape imperceptibilă zvâcnire a bărbiei.

— Fir-ar, exclam, simțind nevoia să lovesc ceva. Degetele mi se strâng în pumn și se ridică, vrând să izbească peretele, sau ușa, dar le opresc. In-cre-di-bil, fir-ar să fie, Lani. Dacă nu mă iubești, măcar ai curaj să mi-o spui.

Înaintează pe pat, cu cearșaful târându-se în urma ei, strâns la piept.

— Nu e că nu te iubesc, Hunter. Te iubesc. Numai că... nu sunt *îndrăgostită* de tine.

— Și care-i diferența?

Întinde mâna spre mine, dar mă smucesc înapoi. Și-o lasă jos. În ochii ei de un albastru intens apare un licăr.

— E o diferență enormă.

Mă las să cad cu spatele de perete, și furia mi se topește într-un amestec de dezorientare și durere. Fără furia menită să mă țină pe picioare, sunt inert.

— Atunci, explică-mi.

Își scoate câteva veșminte de prin sertare, aruncă o privire spre mine și șovăie.

— Ce e? întreb. Nu te-am mai văzut goală până acum?

— Nu-i vorba despre asta, zice ea. E că... nu știi. Pur și simplu, mă simt ciudat. Întoarce-te și lasă-mă o clipă, bine? Te rog.

Mă întorc și privesc pe fereastră trâmbele de zăpadă spulberate de vânt. Ignor foșnetul pielii și al veșmintelor, rezist ispitei de a întoarce capul ca s-o văd îmbrăcându-se. N-aș face decât să-mi sporesc suferința.

— Bine, o aud zicând. Sunt gata.

Mă strecor afară din cameră și mă duc în bucătărie fără să-mi întorc privirea spre ea.

— Am nevoie să beau ceva.

Vine după mine. Deschid două beri și-i întind una. O ia, însă nu bea.

— Hunter, ascultă-mă. Eu chiar țin la tine. Te iubesc. Te-am iubit încă din clasa a zecea. Numai că... lucrurile se mai schimbă. Tu ai plecat. Lupti pe front, și nu ești aici. Asta e adevărata problemă. E greu să păstrezi iubirea, când tu ești la mii de kilometri depărtare, luni de-a rândul. M-am simțit singură. Doug a fost aici. Și... și pe el îl iubesc. Sunt *îndrăgostită* de el. Îmi pare foarte rău. Pot să-mi închipui cât de mult te doare s-o auzi, dar meriți să știi adevărul.

— Meritam să știi adevărul de acum câteva luni, Lani.

Tresare.



— Știu. Mă simt îngrozitor. Doar că... el e bun cu mine. Are grijă de mine. E alături de mine.

O perdea mi se ridică în minte.

— El știa despre asta? Știa despre noi? Despre noi doi? Și n-avea nimic împotriva?

Măcar atât bun-simț are, să se arate necăjită.

— Mda. Îmi dau seama cum poate să pară chestia asta, iar el... el detesta situația, dar i-am spus că n-o să dureze decât foarte puțin. Numai până când aveai tu să pleci iar.

— Și cât mai aveai de gând să mă tragi pe sfoară?

Berea mi s-a terminat, așa că-mi mai iau una. Am nevoie de ea, ca să mă fortifice împotriva furiei.

— Aveam de gând să-ți trimit o scrisoare, îmi mărturisește, cu o voce abia perceptibilă.

— Dumnezeuule, pe bune? Una cu *Dragă John*? Chiar aveai de gând să-mi trimiți o scrisoare de genul *Dragă John*? Dă-o-n mă-sa, Lani. Asta-i porcăria cea mai plină de cruzime din câte ai fi putut să-mi faci. Nu există nimic mai rău.

Dintr-odată, se termină și a doua bere și se deschide a treia doză cu un pocnet.

— Ia-o mai ușor, Hunter. Te rog. Nu pot să am discuția asta cu tine, dacă ești beat.

— O să avem discuția asta indiferent dacă sunt beat sau nu. Măcar atât îmi datorezi.

Dintr-un impuls de moment, mă duc să-mi iau sacul de voiaj, mă învârtesc prin apartament ca să-mi îndes lucrurile în el, apoi scotocesc până când dau de inel. Las sacul să cadă pe podea lângă ușa de la intrare, îmi pun geaca pe mine, apoi mă întorc spre Lani. Deschid cutiuța cu inelul și-o așez pe măsuta de la intrarea în apartament.

— Pentru cultura ta generală, am și eu un lucru pe care ți l-am ascuns. Aveam de gând să... te-am iubit, Lani. Ți-am fost totdeauna credincios. În tot timpul cât am lipsit, nu m-am cuplat niciodată cu vreuna. Niciodată. Toți ceilalți băieți se duceau prin bordeluri și prin baruri și porcării din astea, însă eu n-am fost niciodată. Te-am așteptat pe tine. Pentru că te iubeam. Pentru că eram *îndrăgostit* de tine.

Lani traversează încăperea și vine să examineze inelul.

— Fir-ar să fie, Hunter. Fir-ar a naibii să fie, exclamă ea, care nu înjură niciodată. Tu nu ești îndrăgostit de mine. Tu ești îndrăgostit de ideea de mine. Tu n-ai fost niciodată cu altcineva. Cu mine te simți comod. Pe mine mă știi. Asta-i tot. Asta-i tot ce-a fost vreodată, și tot ce va fi vreodată.

Ezit, adunându-mi forțele, ca să nu mi se frângă vocea.

— Tu ești tot ce-am avut, Lani. Acum nu mai am nici atât. Nu mai am pe nimeni...

Las ochii în jos, îmi privesc încălțărilor, îmi întăresc stăpânirea.

— Poate că ai dreptate. Dar, dacă nu mă iubeai, trebuia să-mi fi spus. Să fi rupt relația cu mine.

Ea plânge acum, încet, cu lacrimi tăcute.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc. N-am vrut să fiu nevoită să te văd suferind.

O las să-mi vadă cumplita suferință din ochi.

— Ei bine, cu asta ai dat-o în bară, îi zic.

Îmi iau de jos sacul și ies, împingându-mi la fund emoțiile, până când nu mai rămâne nimic, decât pustietate. Nici furie, nici durere. Nimic.

Mă îndepărtez, cu geaca încheiată strâns și sacul atârnat de-a curmezișul spatelui. E ger afară. E seară. Ora șapte, poate opt. Întuneric deplin. Fulgii de zăpadă plutesc, dar nu căzând din cer,

ci doar fiind spulberați peste tot de vântul tăios ca o lamă de cuțit. Nu știu încotro merg, unde mă duc. Nu pot să văd mare lucru prin întuneric, cu zăpada care-mi ustură ochii. Nu-mi pasă. În clipa asta, primesc cu brațele deschise suferința provocată de frig. Mă distrage de la furia mea.

Mă enervează faptul că m-a înșelat atât de mult timp, mă enervează că n-a avut, naibii, curajul să-mi spună că nu mă iubește.

Dar, în principal, mă enervează faptul că ea are dreptate. Ne-am pierdut virginitatea împreună, ne-am explorat sexualitatea împreună. Eu nici n-am ieșit vreodată cu altcineva. N-am sărutat, sau ținut în brațe, și nici n-am făcut sex cu vreo alta. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. M-am agățat de ea atât de mult timp, pentru că e o prezență familiară și reconfortantă. E ceea ce am.

*Avut.*

Încerc să nu mă gândesc la faptul că sunt singur, însă e inevitabil. Îmi târăsc picioarele de-a lungul unui trotuar, și norișori de zăpadă mi se învolbură în jurul lor în timp ce trec prin băltoacele de lumină ale stâlpilor de iluminat stradal. Și deodată, brusc, am iar șaptesprezece ani. Sunt în școală. La ora de trigonometrie, mângăind în caiet în loc să fiu atent la ce se predă, pentru că urăsc matematica, fiindcă e plictisitoare și ce ni se predă este atât de simplu. Directorul, domnul Boyd, intră și anunță că vrea să stea de vorbă cu mine afară pentru câteva clipe. După care îmi spune să-mi iau și geanta. Dintr-odată, inima îmi bate cu putere și palmele îmi transpiră și știu că e ceva rău, rău, rău.

Aud cuvintele domnului Boyd, frânte, hârâite și întretăiate de lipsa forței de a se aduna să spună până la capăt ce are de zis:

— Accident de mașină... impact fatal... stare critică... drum cu mașina la spital...

Îl urmez ca paralizat pe coridoare, cu ghiozdanul atârându-mi de un umăr. În spital domnește tăcerea, cu îngrijitoare și infirmiere repezindu-se de colo-colo, încălțate în teniși scârțâitori, cu medici în halate pentru laborator, ținând în mâini mape și dosare cu fișe. Sunt într-o încăpere cu draperiile trase. Aparatele de monitorizare piuite. Mirosurile de antiseptic și de soluție de curățat și de moarte și de boală îmi asaltează nările.

Mama, învinețită, zdrobită, sângerândă. Muribundă. Are un tub în gură și un altul, pentru oxigen, în nări. Pansamente pe cap. Cineva mă trage deoparte ca să-mi explice despre hemoragii interne, despre inflamații craniene.

— O să moară? întreb, retezând explicațiile.

O voce bărbătească, profundă, calmă, liniștitoare. Nu-l privesc pe posesorul ei.

— E greu de spus. Totuși, nu arată bine, băiete. Îmi pare rău. Facem tot ceea ce putem.

— Tata?

Tăcere.

O altă voce, și un alt chip, apărând în fața ochilor mei care privesc în gol. Un polițist.

— Băiete, îmi pare rău, însă tatăl tău n-a scăpat. Impactul i-a fost fatal.

Polițistul își pune mâna pe umărul meu pentru câteva secunde, după care o lasă să cadă.

— Ai pe cineva pe care ai vrea să sunăm, fiule?

Un scurt junghi de furie mă străpunge.

— Nu sunt fiul dumitale. Sunt fiul *ei*, zic, împungând cu degetul spre ușa rezervei. Numele meu e Hunter.

Polițistul clatină aprobator din cap.

— Sigur că da, Hunter. Scuză-mă. E doar un obicei, n-am vrut să te supăr cu asta. Și, ai vreo rudă pe care ai vrea s-o chemăm?

Scutur din cap.

— Nu. Nu mai e nimeni.

Polițistul pare șocat.

— Absolut nimeni? Nici surori, nici mătuși, nici bunici?

Îmi înghit nevoia de a-i arde un pumn în nas.

— Nu, dobitocule. Asta e ceea ce înseamnă „nimeni”. Bunicii mi-au murit toți. Sunt singur la părinți.

— Ai grijă, fiule.

— Tu să ai grijă, *domnule ofițer*. Sunt pe cale să devin orfan. Cred că mi se permite să fiu supărat.

Polițistul se înmoaie.

— Ai dreptate. Scuză-mă. Și, unde-o să te duci?

Ridic din umeri.

— Părinții iubitei mele s-ar putea să mă ajute. Nu știu.

Mă smulge din amintiri și mă readuce în prezent zgomotul frânelor unei mașini care se oprește patinând pe stradă, lângă mine. E Doug, care mi se adresează prin fereastra deschisă a apreciabilei lui berline Mercury cu patru uși.

— Hunter, uitate ce e, știu că nu vrei să mă vezi în ochi, tocmai pe mine, dar dă-mi voie să te las undeva. Sunt minus optsprezece grade, și temperatura scade vertiginos, omule. O să faci șoc hipotermic.

Nu-l iau în seamă și-mi văd de drum. Oprește mașina și sare din ea, lăsând-o cu spatele spre mine, cu portiera deschisă și farurile aprinse, luminând o pătură groasă de zăpadă în cădere.

— Hunter, omule, ascultă...

Încerc să merg mai departe pe lângă el, dar ține pasul și mi se vâra în față. Mare greșală, fir-ar să fie. Mă opresc, îl privesc preț

de aproximativ trei bătaii de inimă așteptându-l să se miște, după care îmi smucesc pumnul din buzunarul gecii și-l avânt. Îl nimeresc în falcă și-l trimit să zboare cât colo. E doar un tip mărunțel, nu tu carne, nu tu mușchi, nu tu experiență la încăierări. Se prăbușește ca un sac. Mă duc spre el, ca să mă asigur că nu l-am vătămat grav. Nu e cazul, e doar năucit, inconștient. Se trezește imediat și mă vede stând deasupra lui, cu pumnii încleștați. Se îndepărtează târându-se la repezeală.

— Hunter, te rog, ascultă. Eu doar...

Îi întorc spatele și plec.

— Marș de-aici. N-am nevoie de mașină. Și, dacă te mai vād vreodată, îți rup gâtul ăla slăbănog.

Se impleticește spre mașină, ținându-se cu mâna de falcă, și demarează. Fierbințeala furiei îmi ține de cald pentru o vreme. Până la urmă, îmi amintesc că am telefonul mobil la mine.

Sună de șase ori până să răspundă Derek, cu răsuflarea tăiată.

— Frate, care-i faza? Eu sunt... uuufff... mama *mă-sii*, Maggie!...

Am treabă.

Aud în fundal gemetele unei femei.

— Scuze, frate. Uite ce e, am prins-o pe Lani în pat cu Doug Pearson. Am nevoie să vii să mă iei. E frig de mama mă-sii afară.

Aud cum i se oprește respirația în gât lui Derek, și cum își înăbușă un geamăt, iar femeia icnește încet. Numai Derek e capabil să vorbească la telefon în timpul unei partide de sex.

— Sigur că da, frate. Vin imediat.

Aud cum tonul văicăreț al lui Maggie începe să se ridice, exact în timp ce el închide.

Clatin din cap, uluit. Derek e ca un câine. Omul ăsta are parte de mai multă fofoloancă decât o mătă care se linge. Nu mă prind cum, dar ăsta-i talentul lui. Merg mai departe, cu capul vârat între

umeri și aplecat de spate, în postura asta neobișnuită, inutilă, pe care o abordăm când ne e frig. Mai fac aproape un kilometru, sau cam așa ceva, înainte să văd camioneta închiriată de Derek, un F-150 roșu, lansându-se într-o întoarcere strânsă și neregulamentară și frânând lângă mine. În partea din spate văd ceva unelte pentru construcții acoperite cu o prelată. Îmi arunc și eu sacul sub prelată și mă sui în camionetă.

Derek pornește spre casa părinților lui.

— Așa. Deci, curva a călcat strâmb, hm?

Îmi frec palmele între ele și le țin în fața orificiului instalației de încălzire.

— Mda. M-am întors de la sală și-am dat peste ei.

Scot un geamăt și-mi las capul pe spate, pe pânza ruptă a tetierei.

— Ce naiba, frate... Cu Doug Pearson. Tocmai cu *Doug*, dintre toți.

— El nu e, cum îi zice, agent de asigurări, sau cam așa ceva? se interesează Derek.

— Mda. Cam așa ceva.

Derek clatină din cap.

— Mare porcărie, frate. Să te înșele ca o bestie, cu un răhățel slăbănog ca Doug?

Îmi frec cu palma țeasta udă, tunsă perie.

— Nu, pe bune. Nu-mi mai aduce aminte.

Am fost amândoi colegi de liceu cu Doug Pearson. Am terminat odată cu el. El era tocilarul care stătea de unul singur într-un colț, în timp ce eu și Derek stăteam la o masă plină de camarazii noștri, sportivi eminenti. Doug a fost șef de promoție, membru în NHS<sup>1</sup>, în orchestra școlii, toate astea. Iar acum vinde polițe de asigurare. N-o să plece niciodată din Des Moines, probabil.

<sup>1</sup> National Honor Society, organizație din S.U.A. cuprinzând aproximativ un milion de elevi de liceu, aceștia primind burse de studii în schimbul unor servicii aduse comunității, școlii, sau altor instituții.

Numai că el a rămas cu fata, nu-i așa?

Mama dracului.

— Hei, frate, nu te omori cu firea. Ea e o „c”. Ea pierde. Acum poți să agăți și tu ca lumea. Să ți-o tragi c-o parașută veritabilă. Lani a fost mereu cu nasul pe sus. E mai bine fără.

Îmi amintesc mie însumi că el îmi vrea binele.

— Aveam de gând s-o cer în căsătorie, D., îi mărturisesc, cu o voce înceată.

Derek înalță o sprânceană spre mine, fără să creadă ce tocmai a auzit.

— Frățioare, slavă Domnului că n-ai făcut-o. N-ai tu nevoie de ea. Știu că ești cu ea de când lumea, dar asta n-o face să fie potrivită pentru tine. N-am zis niciodată nimic, fi'nță nu m-ai fi ascultat, dar tipa nu mi-a plăcut niciodată. O fi ea tipă tare și tot tacâmul, dar niciodată nu mi-a dat impresia că te-ar iubi la fel de mult pe cât ai iubit-o tu.

Îi ard un pumn strașnic în umăr.

— Data viitoare să zici ceva, câine în călduri ce ești.

— Eu sper să nu *fie* vreo dată viitoare, îmi răspunde el, zâmbind larg. Hai să mergem să ne facem praf creierii. Am o sticlă de Johnny cu numele noastre scrise pe ea, acasă la ai mei.

— Sună bine.

Și chiar sună bine, într-un moment ca ăsta.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să uit de Lani pentru o vreme. Asta n-o să schimbe nimic, nici n-o să șteargă suferința, dar o să-mi permită să uit. Am învățat, pe calea cea mai dură, după ce mi-au murit părinții, că nu există cantitate de pileală sau de iarbă capabilă să-ți alunge suferința. Am încetat cu încercările de a-mi îngropa durerea și, pur și simplu, m-am împăcat cu ea.



Bine că am antrenament, fiindcă simt cum durerea aproape că îmi sfâșie inima.

Astea or să aibă nevoie de ceva timp ca să se vindece.

Bună treabă că plecăm curând.

## TREI

# RANIA

Irak, 1993

Mă țin cu mâinile de stomac, străduindu-mă să nu mă vait. Mâncarea și banii pe care le-am primit de la soldat m-au ținut mai mult de două luni. Dar acum s-au dus, și sunt iarăși flămândă. Disperarea se revarsă în valuri prin mine.

Mă ghemuiesc lângă perete când trece o trupă de soldați irakieni în uniforme. Soldați ai guvernului oficial. Cu priviri dure, aspre, neîndurătoare. Îi urăsc.

Casa mea s-a dus. O bombă răzlețită, sau un proiectil de mortier, sau altceva. N-am unde să dorm. N-am unde să mă duc. N-am pe nimeni care să mă ajute. Hassan nu e nicăieri de găsit. L-am căutat. Inima mea nu simte că ar fi murit; doar și-a găsit o viață mai bună pentru el.

O idee mi se strecoară în fundul creierului. Am ignorat-o zile de-a rândul. Nu pot s-o fac. N-o s-o fac. Însă foamea mea, setea, nevoia de supraviețuire, de a nu ceda, astea mă împing. Aștept răsăritul, după care mă furișez prin oraș, căutând o clădire anume. O găsesc, până la urmă. Mă cuibăresc pe o alee de peste drum, privind și dorindu-mi pe jumătate ca ei să fie acolo, cealaltă jumătate sperând să nu fie.

Se lasă noaptea. Stomacul îmi chiorăie și-mi huruie și se umflă, gol, rozându-mi coastele.

Îl zăresc, mergând cu pași mari pe stradă, cu vârful țigării dogorind ca o stea portocalie rătăcitoare printre umbre. Picioarele mi se pun în mișcare înainte de a mai avea creierul timp să mă oprească. Mă vede venind spre el. Ochii nu îi sunt răi, însă tot mă măsoară cu acea privire înfometată, poficioasă, pe care am ajuns să o înțeleg.

— N-ar trebui să fii aici, fato, îmi zice, trăgând din țigară și vorbind printre norișorii înțepători și cenușii. Ce vrei?

— Eu..., încep să zic, dar cuvintele mă părăsesc. Ce mi-ai dat, s-a dus. Mi-e foame.

Se încruntă.

— Ai tras de alea atât timp? Fato, nu ajungea nici ca să hrănești un șobolan timp de o săptămână.

— Nu-mi trebuie prea mult.

— Și ce vrei de la mine? N-am destul ca să-ți dau așa, tot timpul, mâncare sau bani.

Nu știu cum să-i spun. Cuvintele nu vor să iasă. În schimb, ridic mâinile și-mi desfac *hijab*-ul. Îmi scutur părul și-l privesc printre valurile lui negre.

— Te rog...

Oftează și-și aruncă țigara cu un bobârnac.

— Nu. Aia a fost o chestie de o singură dată. Eram beat. N-am avut în intenție să te transform într-o prostituată.

Ridic din umeri.

— Altfel nu știu cum să fac rost de mâncare. Nimeni nu vrea să-mi dea de lucru. Am căutat. Cât pe ce să fiu prinsă furând. Gata să-mi taie mâna.

— Așa nu trebuie să trăiască o fată, îmi zice, și pare stânjenit. Mi-a părut rău, după ce-ai plecat.

— Ce altceva aş putea să fac? Ar trebui să mă întind pe jos și să mor? Nu vreau să fac asta. Dar nu știu cum altfel aş putea să supraviețuiesc.

Răsufflă șuierat printre dinți.

— Bine. Perfect. Unde stai?

Mă foiesc, stânjenită.

— Nicăieri. Casa mea a fost distrusă.

Trage o injurătură.

— Case părăsite sunt din belșug pe-aici, fato. Hai cu mine. ( ) să-ți găsec eu ceva.

Pornește cu pași apăsați înaintea mea, bombănind ceva ca pentru sine. Până la urmă, găsește o casă goală și într-o stare acceptabilă. E aproape de o moschee bombardată. Fereastra nu are geam, ușa e ruptă din balamale, iar curentul electric nu funcționează. În schimb, apa curge. Are un duș adevărat. O toaletă adevărată. Soldatul se tot foiește prin casă. Nu știu ce face, așa că mă apuc de muncă și curăț mizeria și dărămăturile. Este doar o singură încăpere. Partea de bucătărie are câteva dulapuri, o mașină pentru gătit, un frigider gol. Aud un trosnet și un bâzâit, după care singurul bec gol din tavan pâlpâie, prinzând viață.

Soldatul se întoarce, ștergându-și palmele de pantaloni. Eu privesc becul, cuprinsă de admirație.

— Am fost electrician, înainte de începerea războiului, îmi zice, în chip de explicație.

— Mulțumesc.

Ridică din umeri. Repară ușa, apoi își rotește privirea atentă prin mica încăpere.

— Nu e mare lucru, dar e ceva. Moscheea vecină nu e în funcțiune, evident. Ai putea să... lucrezi aici. Să dormi aici. E bine să ai un loc sigur.

Izbucnesc în râs.

— Sigur? Ce e aia, sigur?

Râde și el.

— Adevărat. Dar e mai bine decât pe străzi.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Nu știu ce să fac. Nici el nu știe.

— Te gândești serios la asta? mă întreabă. Dacă te pornești, nu cred c-o să-ți fie prea ușor să te mai oprești.

— Ai vreo idee mai bună pentru mine? îl întreb. Ți-am spus, nu vreau să fac asta. Mi-e greață numai când mă gândesc. Numai că... n-am de ales. Am încercat orice altceva. N-am mâncat de o săptămână. Am furat o bucată de pâine acum câteva zile, și ăla a fost cât pe ce să-mi taie mâna pentru asta. Nimeni nu vrea să mă ajute. Nu știu ce altceva aș putea să fac. Tu... tu mi-ai dat bani și mâncare pentru... pentru asta. Poate c-o să-mi dea și altcineva.

Își freacă fața cu ambele mâini.

— Cum te cheamă?

— Rania.

— Rania, eu sunt Malik.

Se apropie cu un pas.

— Ești o fată foarte drăguță, Rania. Nu-ți sunt tată, nici frate, nici soț. Nu pot să-ți spun eu ce să faci. Nu sunt decât un soldat. Dar n-aș vrea ca o fată din familia mea să facă una ca asta.

— Dar ai ajuta-o. Dacă ar fi disperată.

— Da, aș ajuta-o.

— Eu n-am pe nimeni care să mă ajute. Tu m-ai ajutat. Nu vreau s-o fac, dar sunt nevoită, ca să am ce să mănânc.

— Cred că înțeleg. Mi-aș fi dorit să nu ajungi la așa ceva. Îmi plăci. Ai minte. Ești foarte frumoașă.

Mai face un pas, și mă forțez să rămân nemișcată. Ochiul lui mă studiază, din cap până-n picioare. Mâna i se ridică și-mi atinge

șoldul. Refuz să mă cutremur. El se poartă drăguț. Nu mă ia cu forța, nu se grăbește să mă oblige, înainte să fiu pregătită.

— Nu știu ce să fac, îi mărturisesc.

— O să înveți, bănuiesc.

Și-l aud, aud sunetul care va să devină viața mea: o centură zornăind.

De data asta, nu e chiar atât de rău. Nu mă mai doare ca prima dată. El e mai blând acum, că e treaz. Închid ochii și stau nemișcată. Se termină repede.

Îmi dă bani înainte să plece. Se oprește deodată și mă privește.

— Rania, dacă vrei să scoți bani din asta, trebuie să te prefaci ca-ți place. O să-ți meargă mai bine așa, mă sfătuiește, frecându-și fața cu palmele, ca mai înainte. O să-ți trimit pe cineva, ca să lucrezi, îmi mai zice. Un client.

Se întoarce să plece.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat, Malik.

Ridică din umeri.

— N-o să mă mai întorc. Nu mi-a mai rămas nici pic de conștiință, așa am crezut, dar asta... e ceva prea ciudat pentru mine. Am făcut pentru tine tot ce-am putut. Poate că Allah mă va ierta, poate că nu.

— Tu crezi în Allah? Eu nu prea mai cred.

— Nu știu, îmi răspunde. Vreau să cred, dar lucrurile pe care le-am văzut mă obligă să-mi pun întrebări. Nu vreau să-mi închipui că un Allah care ne-ar iubi ar permite ca o fată drăguță ca tine să fie nevoită să recurgă la astfel de lucruri.

— Tocmai de-asta nu cred eu. Am fost o fată cumsecade. M-am dus la moschee. M-am rugat cu fața spre Mecca. Am purtat *hijab*. Mi-am respectat părinții. Cu toate astea, iată-mă. Sunt o prostituată, acum.

Mă doare să rostesc astfel de cuvinte, așa că le mai spun o dată, ca să mă doară mai puțin.

— Sunt o curvă.

Malik se crispează.

— Da, bănuiesc că așa ceva ești, zice, privind mai degrabă spre unghia murdară de la degetul lui mare, decât spre mine. Dar există și altele mai rele, adaugă.

Fac ochii mari spre el.

— Ca de exemplu?

— Să fii soldat. Să fii ucigaș.

Se oprește, fixându-și cu privirea unghia murdară.

— Și să fii mort e mai rău, adaugă, după care pleacă.

Îmi cumpăr alimente și păături. Îmi instalez un cuibușor într-un colț al moscheii, în penumbră. E întuneric, așa că mă duc să fac rost de lumânări. Malik se ține de cuvânt și-mi trimite un prieten de-al lui, ofițer în armata guvernamentală. Nu e ca Malik. Nu e la fel de blând. Încerc să mă prefac că-mi place, cu toate că e ceva despre care nu știu nimic. El nu pare să observe, și-mi dă bani. Când să plece, îmi spune cât ar trebui să cer data viitoare, fiindcă de data asta n-am cerut, și suma mi se pare enormă. Următorului bărbat care vine, un alt ofițer, îi cer exact suma aia, iar el plătește fără să protesteze.

Acum nu-mi mai e foame.

Acum port *hijab* numai când ies, așa că lumea nu-mi pune nicio întrebare. Am senzația că toți cei care mă văd știu ce anume sunt. De parcă meseria mi-ar fi înscrisă pe frunte, cu litere groase, în tuș negru.

Poate că mi-e înscrisă în suflet, acum, și ei pot să mi-o citească în ochi, aceste ferestre ale sufletului.

De mult timp nu l-am mai văzut pe Hassan.

Stau în fața casei mele, așteptându-mi următorul client, așa cum îi numesc eu. Clienților le-am spus că mă numesc Sabah. Nimeni n-a mai auzit pronunțându-se numele de Rania de multă vreme deja, fiindcă toată lumea mă știe doar ca Sabah.

Am părul lăsat liber, acum. Valuri lungi și negre, ascunzându-mi chipul. Îl văd pe bărbat apropiindu-se cu pași mari pe stradă, tânăr, slabănog, încrezător în sine. Nu-l privesc în față, dar îl iau de mână și îl conduc în moschee. Ceva din atingerea mâinii lui de a mea mi se pare ciudat de familiar. Mă întorc să-l privesc și-mi stă inima.

Suntem lângă patul din pături, și-i simt bărbăția întărită apăsându-mi șoldul. Carnea mi se încrâncenează de dezgust și mă îndepărtez de el. Mă întorc, îmi dau părul deoparte de pe față.

Hassan face ochii mari și scapă o înjurătură.

— Rania? Ce... ce înseamnă asta? Am crezut... Sabah...

Îmi înalț fruntea, refuzând să mă simt rușinată.

— Eu sunt Sabah.

— Nu. Nu. Tu... Nu se poate să fi tu. I-am auzit pe ofițeri vorbind despre Sabah. Despre cum... despre ce ți-au făcut.

Pare gata să vomite.

— Și te-ai gândit, ce-ar fi să încerci și tu?

Îmi fac loc pe lângă el și mă îndrept spre casa mea, de alături.

— Du-te, Hassan. Uită că m-ai văzut.

Totuși, el vine după mine.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Rania, e păcat, ești sora mea, tu n-ar trebui să... nu pot să te las...

Mă răsucesc pe călcâie și-l plesnesc peste față. Furia clocotește în mine.



— Tu mi-ai întors spatele, Hassan. Ai ales să fii soldat. Eu muream de foame. Trebuia să supraviețuiesc cumva. Și iată cum. Pleacă.

— Nu, Rania. Nu pot să cred...

— Nu e nimic de crezut. Poți să-ți permiți să mă ții în viață? Poți să-mi dai suficienți bani ca să încetez cu asta?

Se încruntă, părând gata să izbucnească în plâns. În definitiv, are doar cincisprezece ani.

— Nu... nu. Nu pot.

— Atunci, pleacă. Nu spune nimănui că mă cunoști, sau că-mi știi numele. Nu te mai întoarce, îi zic, continuându-mi drumul. Eu nu mai sunt Rania. Eu sunt Sabah.

Se întoarce și pleacă, împleticindu-se. Îmi mai aruncă o privire peste umăr, și-i văd chipul umbrat de tulburare, de suferință, și de un vălmășag de sentimente mult prea numeroase ca să le pot înșirui. Îl privesc, ascunzându-mi rușinea după nepăsarea din ochi.

După plecarea lui, las o lacrimă să-mi alunece pe obraz, pentru Hassan. Pentru familia pe care am avut-o. Știu că nu-mi voi mai revedea fratele.

Rania... ea nu mai există. N-a murit; pur și simplu, nu mai există. Eu sunt Sabah, acum. Sabah e puternică. Sabah știe ce le place bărbaților, și cum să le ofere plăcerea asta.

Acum am bani destui. Destui cât să mănânc, destui cât să mă îmbrac. Îmi cumpăr vopsea pentru păr și-mi vopsesc părul în galben, ca al unei fete americane. După ce termin, nu mă mai recunosc. Am găsit o oglindă spartă și i-am lipit cu bandă adezivă marginile ascuțite, apoi am prins-o de perete. Bărbații plătesc mai mult dacă sunt machiată, așa că mă machiez. Bărbații plătesc mai mult dacă port haine care-mi arată trupul, așa că mă înveșmântez ca o târfă.

Acum, în oglindă, o văd doar pe Sabah, prostituata. Talia zveltă, pieptul plin, pus în evidență de o bluză fără mâneci, cu șolduri late și picioare lungi, goale pe sub o fustă mini în stil american. Fără chiloți, deoarece curvele nu au nevoie de așa ceva. Acum nu mai sunt o tânără musulmană. Nu mai sunt o tânără arabă. Nu sunt decât o prostituată, fără religie, fără alt dumnezeu, în afara banilor. E pentru supraviețuire, îmi spun mie însămi.

Nu e pentru că mi-ar plăcea ceea ce fac. Urăsc ceea ce fac. Îmi camuflez profundul dezgust de fiecare dată când trag după mine câte un ofițer, sau un soldat, în cuibușorul în care lucrez. Carnea mi se încrâncenează când mă ating ei. Inima mi se chircește, prefăcându-se într-un nod mai mic și mai dur, de ură bătătorită, ori de câte ori ei pleacă, iar eu sunt nevoită să mă spal și să mă prefac că zâmbesc pentru următorul.

Ei mă iubesc. Sabah... Sabah. O femeie sigură pe ea, cu un zâmbet seducător. E un joc. O prefăcătorie. Eu îi urăsc pe toți. I-aș omorî cu dragă inimă, decât să fac ceea ce fac. Nu pot să rostesc cuvintele nici în gând. Fac meseria asta, dar nu pot să vorbesc despre ea, nici să gândesc despre ea.

Sunt plătită pentru sex. Ptiu! Stomacul mi se strânge când mă gândesc la asta, stând la fereastra mea fără geam, așteptând. Eu sunt Sabah, prostituata. Cu părul blond deschis, goală pe patul din pături, înconjurată de lumânări, în timp ce un ofițer cu barba teпоasă se lasă în genunchi peste mine, atingându-mi trupul cu corpul lui cărnos, coapsele cu pântecul lui moale, sânii cu mâinile lui unsuroase, izbind cu bărbăția lui grosolană în delicata și uscata mea feminitate. Eu sunt Sabah, cea gata să vomite când el termină și azvârle un teanc de bancnote ude de transpirație pe pat, lângă mine, îndepărtându-se cu un mers țațoș, arrogant, satisfăcut. Rânjind. Râzând. Bătându-și cu palma pe spinare camaradul care

urmează la rând, în timp ce acesta se grăbește, neîndemânatic, să-și descheie centura.

Mișcarea asta, momentul ăsta, îmi dau totdeauna cea mai rea senzație dintre toate. Mereu simt un val de dezgust și de teamă când clientul bâjbâie cu catarama centurii, urâsc zăngănitul de metal în contact cu metalul, dar mă silesc să-mi prefac crisparea dezgustată într-o atitudine senzuală, seducătoare.

\* \* \*

### Operațiunea *Libertate pentru Irak* — Irak, 2003

Războiul se apropie încă o dată. Au trecut mulți ani.

Încă urâsc, și chiar cu mai multă vehemență decât oricând, ceea ce fac pentru supraviețuire, însă Malik a avut dreptate... prea mare dreptate. Acum mi-e imposibil să mă mai opresc. Chiar dacă port *hijab*-ul, ascunzându-mi părul blond, toată lumea pare să știe, ca și cum aş avea, într-adevăr, cuvântul „curvă” tatuat pe frunte. Toți știu și mă îndepărtează, afară de cazul în care e vorba să-mi cheltuiesc banii câștigați din curvie în magazinul lor. Niciodată din muncă. Niciodată n-am câștigat bani „cinstiți”. Deși am încercat, de o mie de ori. Am cerșit un loc de muncă. Am explicat cu câtă disperare îmi doresc o altă meserie, o altă slujbă. Nimeni n-a vrut să mă angajeze, așa că sunt forțată să-mi distrez clienții, ca să am ce mânca.

Războiul se apropie. Îl simt. Încă un război. Alți morți. Alți soldați.

Mă hazardez mai rar acum să ies. Au apărut luptele, ambuscadele, soldații americani, dar și unii de prin alte țări. Automobile-capcană explodează. Bombele sunt detonate și oamenii țipă,

mjură în vreo șase limbi, dar mai ales în engleză. Rafale subite de artilerie sparg tăcerea nopții și hărmălaia zilei.

Odată cu întoarcerea războiului, revine și frica.

Mi-e frică. Refuz s-o arăt, dar ea e prezentă.

Ca pe un băiat, frica mă face să mă înfurii.

Într-o zi, se întâmplă inimaginabilul: merg spre casă, după ce mi am cumpărat mâncare, când îl zăresc pe Hassan. E cu un grup de rebeli, cu pușca la umăr. Mă vede, la rândul lui. Deodată, unul dintre ei se clatină într-o parte, se lasă să cadă în genunchi, își smucește pușca la umăr și trage în ceva nevăzut mie. Strigăte rasună, focuri de armă răpăie, asurzitoare. Îngenunchez lângă o ușa și-l urmăresc cu privirea pe Hassan cum se grăbește să-și caute adăpost, trăgând. Scot capul și văd un șir de soldați americani, o patrulă însoțită de un fel de vehicul blindat. Americanii sunt mult inferiori numeric, deși nu cred că-și dau încă seama de asta. Sunt vreo douăzeci, din câte pot să văd, iar detașamentul lui Hassan numără pe puțin cincizeci, răspândiți. Îi privesc cum își ocupă pozițiile, așteptând patrula americanilor.

Soldații americani înaintează, casă după casă. Fiecare mișcare e precisă, fiecare om e acoperit de câțiva alții. Oamenii fratelui meu, dimpotrivă, operează mai degrabă ca un grup de individualități, fără coeziune, fără conlucrare, fără un conducător veritabil. Fiecare își găsește singur adăpostul și trage la nimereală, în rafale fără nicio ordine. Americanii trag câte trei focuri, se opresc, apoi trag alte trei. Își aleg țintele și ochesc. Hassan și oamenii lui trag aproape la întâmplare. Unii se mai apropie de țintele lor, dar majoritatea le ratează cu mult.

Văd un american prăbușindu-se. Apoi, un altul. Oamenii lui Hassan — îi numesc oamenii lui, cu toate că el nu e decât unul dintre ei, nu vreun soi de conducător — cad, cad și iar cad.

Aud sunetul aspru al unui AK-47 aproape de mine, *bachachachachac...* apoi timbrul mai subțire al unei puști americane, nu știu cum s-o numi, răspunzând, *craccraccrac*. Gloanțele răpăie și spulberă țărâna, dar și tenčuiala peretelui, la câțiva centimetri de capul meu. Îmi reprim un țipăt și mă ghemuiesc mai aproape de sol.

Scot iarăși capul, nevoia de a privi biruind groaza: Hassan e acolo.

AK-ul ia din nou cuvântul, sunetul apropiindu-se, și deodată îl văd pe Hassan, ghemuit la pândă în cadrul unei uși, cu patul puștii izbindu-i umărul slab, cu un ochi închis, ca să țintească. Îmi aruncă o privire, îmi adresează un rânjet strâmb, prea nonșalant, după care își vede de tragere.

Timpul parcă încetinește. Stomacul mi se strânge într-un ghem, sângele îmi ingheață, și-mi dau seama ce urmează. Îmi vine să țip, dar nu pot. Un icnet e tot ce-mi iese. O lacrimă mi se scurge pe obraz, chiar dacă el încă trag, trage, și nu mai pot să respir. Apoi, se întâmplă. Îl văd smucindu-se înapoi, răsucindu-se într-o parte, și un trandafir roșu îi înflorește pe piept, iar pe spate i se lățește o pată mare, fără formă și din ce în ce mai întinsă. Icnește, acum, injurând.

Mă reped și mă las în genunchi lângă el, însă mă împinge deoparte, străduindu-se inutil să se ridice în picioare.

— Hassan!

Numele lui îmi iese, în sfârșit, de pe buze, dar e prea târziu.

Fratele meu își vâra mâna în buzunar, tușind, sângerând, respirând șuierat, iese împleticiindu-se din adăpost, scoate din buzunar un obiect rotund și închis la culoare, își ia avânt, îl azvârle, cade.

Privesc cum bulina aia neagră, grenada, plutește alene prin aer, căzând la picioarele unui soldat american îngenunchiat lângă trupul unui camarad rănit. Soldatul nevătămat strigă, se aruncă peste trupul prietenului său și se rostogolește mai încolo, cu el în brațe. Zgomotul exploziei e asurzitor, zguduie tot pământul, despică în două cerul. Se ridică un nor de praf, umflându-se și scânteind.

Se aud urlete.

Praful se risipește, și văd un vâlmășag de sânge și trupuri și membre însângerate acolo unde a căzut grenada, și vomit. Membrele se zvârcolesc, și un american scăldat în sânge, într-o uniformă cafenie de camuflaj, se ridică anevoie, clătînându-se și trăgându-și prietenul deoparte, de o mână. O palmă și-o ține în dreptul coastelor, iar cu cealaltă mână își târăște prietenul. Sângele pătează noroiul.

Simt o strângere de inimă, urmărind desfășurarea scenei. Hassan zace nemișcat pe stradă. Focuri de armă sfășie tăcerea, e un AK, și norișori de praf marchează drumul gloanțelor spre cei doi americani, ambii răniți.

Fără să știu cum, mă trezesc ieșind pe stradă. Trec peste Hassan. Cineva strigă în arabă: „Pleacă de-aici, femeie!” Nu știu ce fac. Ceva fierbinte îmi zbârnâie pe lângă ureche. Americanul se prăbușește în genunchi, își ridică arma, și-o proptește de șold și trage. O injurătură, un strigăt, apoi tăcere, și ceva din depărtare scoate un bufnet umed. Alte focuri de armă. Americanul zvâcnește din nou, cade pe spate și într-o rână.

Mă opresc lângă altă ușă, privind totul. Două trupuri, însă numai unul mai suflă, am impresia. Rafale sporadice de gloanțe, îndepărtându-se. Un soldat american se apropie, puțin câte puțin, de camarazii lui, trăgând. O grenadă explodează, aruncându-l

într-o parte. Se ridică, părând nevățamat, dar ametit, și bate în retragere. Strigă, strigă, însă cei doi căzuți la pământ nu-i răspund. Suferința din ochii lui, din cauză că-și părăsește prietenii, e vizibilă și cumplită. Gloanțele ricoșează, ding, zing. Se întoarce și o rupe la fugă, și nu mai rămâne nimeni. Bătălia s-a mutat mai departe.

Îmi părăsesc ascunzătoarea. *Ce tot fac?* Gândul îmi plutește prin minte, însă nu găsesc răspuns. Cel care încă respiră e trântit deasupra prietenului său. Îl împing, și cade pe spate. Geme, întredeschide ochii ca să mă privească.

O pereche de ochi de un albastru strălucitor, captivanți, mă fixează cu privirea, și dintr-odată am iarăși treisprezece ani, și văd un american murind. Sunt din nou doar o fată neputincioasă. Hassan e mort. O știi. Mama e moartă, tata e mort, mătușa și unchiul sunt morți. Americanii sunt morți. Irakienii sunt morți. Toată lumea e moartă, cred. În afara bărbatului din fața mea. Se străduiește să respire, îmi șoptește ceva în engleză, și vocea îi sună ca un gâfâit întretăiat. Se forțează să se întoarcă, fiecare mișcare provocându-i evidente chinuri, și-și împunge prietenul. Rostește ceva, numele prietenului, cred. Vocea i se frânge. O lacrimă îi cade. Își întoarce privirea spre mine.

Văd că moartea a pus stăpânire pe prietenul lui. Chiar și-așa, mă aplec deasupra lui, îi ating gâtul, dar nu simt vreo urmă de puls. Clatin din cap, iar americanul hohotește, se prăbușește, repetând iar și iar același cuvânt.

Nu știi o boabă de engleză, dar pare să spună „Derek, Derek”. Un prenume.

Deodată, americanul tace, și-mi dau seama că a leșinat din cauza durerii, a pierderii de sânge.

Ce să fac? Nu pot să-l las să moară. Au fost prea mulți morți.

Îl târăsc până acasă la mine, câteva străzi mai încolo. Când  
ajung, mă simt epuizată.

Și nu mă pot împiedica să mă întreb iar: *Ce tot fac?*



PATRU

HUNTER

Operațiunea *Libertate pentru Irak* —  
Irak, 2003

Control de rutină. Verificăm casele, ghemuiți la pândă în dreptul ușilor, și mergem pe urma TAB-urilor și a Hummer-urilor. Cu arma pregătită, urechile ciulite, ochii căscați. Derek e lângă mine, face glume despre ceva. Glume cu subiect sexual. Râd, dar nu sunt atent la el.

Sunt cuprins de neastâmpăr. Nu mă simt bine cu stomacul. E ultima mea misiune de patrulare. O să fiu trimis acasă curând. Stagiul mi s-a terminat, și cei patru ani ai mei s-au încheiat. Nu am de gând să-i prelungesc. Am văzut prea mulți morți și prea mult sânge pentru o viață de om. Tot ce trebuie e să trec de patrularea asta fără să se întâmple vreo nenorocire, și-o să ajung acasă, liber.

Evident, n-am o casă la care să mă întorc, dar de rahatul ăsta o să mă ocup când ajung acolo. Deocamdată, trebuie doar să mă concentrez la casa asta, la încăperea asta, la strada asta. Apoi, la următoarea, și așa mai departe, până când ne parcurgem tot sectorul,

după care o să ne întoarcem cu camionul de șapte tone<sup>1</sup> la MEK<sup>2</sup>, iar într-o săptămână o să fiu înapoi în State.

Și, normal, de aici și neastâmpărul. Măinile îmi tremură, mă furnică pe șira spinării. Instinctul visceral, care-mi spune c-o să intrăm în rahat, fiindcă, evident, nimic nu merge strună la infinit.

Derek se poartă cu nepăsare, continuă să glumească. Îmi vine să îi zic să tacă naibii și să fie atent, dar știu că nu e cazul. Îi merge gura din cauză că e agitat. Și el are senzația asta. Trăncănește ca o găiță afurisită când e speriat. Îi văd privirea scrutând totul, îi simt încordarea din umeri, după faptul că are aproape în permanență arma la umăr, pregătită să tragă.

Trecem de un colț, și simt o strângere de stomac. Încetinesc, cercetez acoperișurile. Derek face același lucru.

— Simți? îl întreb.

— Fir-ar al dracului, da. Rahatu 'e pe cale să plouă peste noi.

Ceilalți se îngrămădesc în spatele nostru. Nu văd nimic, așa că mi continu drumul, chiar dacă instinctul îmi cere să mă opresc, să mă retrag, să stau pe loc, să mă trântesc naibii pe jos. Mă furizez cu încă vreo câțiva pași înainte, după care alarma interioară îmi răsună prea tare ca să n-o iau în seamă. Îl împing pe Derek într-o parte și mă trântesc la pământ fără niciun fel de motiv. În timp ce mușc din țărână, un AK începe să latre de pe un acoperiș. Gloanțele șuieră prin aer spre locul în care ne aflaserăm cu o clipă mai devreme.

Am știut eu, mă-sa dracului.

<sup>1</sup> Denumire familiară pentru camioanele de teren folosite de infanteria și marina americană, datorită faptului că ele cântăresc 7 tone americane (*short tons*), ceea ce echivalează cu aproximativ 6,4 tone din sistemul nostru de măsură (1 *short ton* = 907,18 kg). Denumirea lor oficială este Medium Tactical Vehicle Replacement (MTVR).

<sup>2</sup> Bază militară americană amplasată în localitatea irakiană Fallujah, întrebuințată între anii 2003 – 2009 de infanteria marină a Statelor Unite ale Americii.

Cineva din spatele nostru răspunde cu foc; e Barrett, sunt destul de convins. Numai Barrett trage în felul ăsta: trei-trei, pauză, trei.

După care se dezlănțuie întreg iadul. Focurile de AK izbucnesc din toate direcțiile și, dintr-odată, ne pomenim scindați, jumătate din detașament despărțit de cealaltă jumătate. Derek a tras o boabă spre un insurgent de pe acoperișul casei de vizavi, așa că aștept să văd o gură de foc divulgând poziția, ca s-o împrășc cu gloanțe. Zăresc un cap și un umăr ițindu-se, metal negru și lemn cafeniu și ochii ca două puncte negre. Apăs pe trăgaci, și o explozie de sânge mă informează că l-am doborât.

Un moment de acalmie, așa că eu și Derek o rupem la fugă discret, țâșnind spre un adăpost mai bun. Aud tropot de bocanci în urma noastră. Aproape că am ajuns, când aud un *hachachac* și mă simt străbătut de foc și durere, localizate în umărul și coapsa de pe partea stângă. Mă învârtesc pe loc, cad. Sunt tras de o mână prin praf, sângerând. Tensiunea din umărul meu rănit, în timp ce sunt tras, e agonizantă. Îl văd pe Derek lângă mine, trăgând spre o ușă. Zăresc o siluetă, foc la gura unei țevi, gloanțe ciuruind pământul și peretele de lângă noi.

Derek își nimerește ținta. Privesc lumea răsturnată, aud cum gura de foc amuțește în toiul lătratului. Derek se pune în mișcare, pregătindu-se să mă târască mai departe, la adăpost. Deodată, o siluetă, subțire și tânără, iese împleticindu-se din cadrul ușii, sângerând. Aruncă o grenadă, iar eu încerc să mă mișc, însă Derek deja cade peste mine, rostogolindu-se cu mine mai încolo, iar secunde premergătoare exploziei îmi ticăie în cap ca niște tobe tunătoare, la unison cu bătăile inimii.

Fierbințeala, vâlvățile și presiunea izbucnesc, sunetul e într-atât de asurzitor, încât se preface în tăcere, și zburăm cât colo. Simt cum ceva umed se întinde, simt acele durerii înjunghiindu-mă.

Tăcerea se prelungește și mă întreb dacă nu cumva am surzit, însă imediat țiuitul îmi umple timpanele, și-mi dau seama că auzul îmi va reveni până la urmă.

Derek e prea nemișcat. Prea umed. Constat că picioarele, gamba străpunsă de glonț făcându-mă să urlu de durere, refuză să mă susțină, dar nu-mi pasă. Nu-mi pot permite să-mi pese. Adrenalina mă alimentează cu energie. Îl apuc pe Derek de mâna naclăită de sânge și-l trag, simțind nevoia să-l știu în siguranță. Aud focurile de armă ca pe un răget îndepărtat, și văd norișori de praful marcând apropierea morții de mine.

Mă doare într-o parte, jos, aproape de șold. Un șrapnel, cred. Îmi lipsesc mâna pe locul cu pricina, încercând zadarnic să atenuez durerea prin apăsare. Reușesc să-l târăsc pe Derek câțiva metri mai încolo, mai aproape de intrarea într-o casă, unde am avea un oarecare adăpost, însă deodată sunt nimerit din nou în umăr. Cad în genunchi, îmi găsesc pușca și trag orbește. Descopăr o țintă: foc. L-am doborât. Încă unul — *craccraccrac* — doborât.

Fir-ar al naibii, mă doare.

Un glonț al dracului de dureros mă nimerește în coapsă, chiar lângă rana inițială. Nu mai pot să stau pe picioare. Aud trăgând alte puști, câteva M16, un AK, după care o detunătură. Cineva îmi strigă numele, îl strigă și pe Derek. E Barrett. Vreau să-i răspund, dar nu mai am aer în plămâni. Mi l-au răpit durerea, șrapnelul și găurile de gloanțe.

Capituliez în fața suferinței, mă las învăluit de ea. Lunec și plutesc, dar deodată simt cum mă împinge ceva. Durerea mă izbește ca un talaz când mă pomenesc trântit pe spate, și mă forțez să deschid ochii.

*Fir-ar să fie, frumoasă mai e!*

E un gând prostesc, întâmplător, nepotrivit pe câmpul de luptă, dar nu mi-l pot alunga. Stă în genunchi deasupra mea, cu chestia aia pe cap, ca un batic, hidab îi zice, sau... creierul meu încețoșat de durere nu vrea să scuipe afară cuvântul potrivit. *Hijab*. Țsta era cuvântul. Îi atârnă desfăcut în jurul feței, lăsând șuvițele de păr blond oxigenat să scape de sub el și să-i plutească peste chîpul cu trăsături delicate. Îmi vine să-i ating obrajii minunat dăltuiți, însă mâna nu vrea să mă asculte.

— Ce cauți aici? o întreb.

Mă privește derutată. Nu înțelege ce spun.

Întorc capul și-l văd pe Derek. E făcut terci, naibii. Am o senzație de oroare panicată ca un nod gros și fierbinte în gât. *NU! Nu Derek...*

Suntem amici de-o viață. Din clasa a doua. Mi-a zis că sunt fătălău și l-am bătut de l-am rupt și de atunci am rămas amici. Ne-am înrolat împreună, am avut noroc și am reușit să facem instrucția de bază în aceeași unitate, am fost repartizați în același detașament de pifani. Un noroc incredibil, să rămânem așa, împreună, atât de mult timp, prin război, prin moarte.

Iar acum el e mort.

— Derek? strig, întinzându-mi degetele spre el. Îl împung; urăște să fie împuns. Derek?

Îmi întorc privirea spre față, spre strălucitorii ochi căprui, ca pământul scaldat de soare, așintiți asupra mea. Își lipește două degete de gâtul lui Derek, mă privește iar, clatină din cap. E clar ce vrea să spună.

— DEREK!

Nu mi-am putut stăpâni urletul.

Îmi dau seama că plâng, simt sarea lacrimilor usturându-mi obrazul, dar nu mă pot opri. Nu-mi pasă că plâng de față cu fata asta superbă, irakiană, ca un fătălău blestemat. Derek e mort.

Mort.

Mama mă-sii.

Și mă înghite întunericul.

\* \* \*

Mă trezesc tot în întuneric. Umbrele m-au devorat. Tăcerea mi apasă pieptul ca o pătură umedă, grea. Privesc în jur, zăresc contururi printre umbre. Un scaun, o masă. O oglindă reflectând cioburi de lumină stelară. Un pătrat ceva mai puțin întunecos, presarat cu stele cât înțepăturile de ac: o fereastră. Sub mine, pământ tare.

Vreau să mă ridic. Trebuie să mă ridic. Nu pot să stau aici. Trebuie să mă întorc la băieți. Reușesc să mă salt cu vreo doi centimetri, dar o durere absolut agonizantă mă fulgeră, făcându-mă să țip, un vaiet slab, ascuțit, de fetișcană. Scânceli afurisite de fătălău. Scărânesc din dinți, impunându-mi să tac.

Scârțâit, mișcare, foșnet de veșminte. Apoi, deasupra mea apare un chip, acoperindu-mi priveliștea stelelor. Părul blond îi atârnă liber, în valuri lungi, peste umerii goi. Sunt izbit încă o dată de frumusețea ei năucitoare, chiar și prin bezna miezului de noapte.

Spune ceva pe arăbește și mă atinge în centrul pieptului, împingându-mă la loc în jos, o atingere ușoară ca fulgul între găurile de glonț din ambii umeri. Mă holbez la ea, incapabil să-mi abat privirea. Aș fi vrut să fie lumină, ca s-o pot vedea mai bine.

Trage peste mine ceva mai sus o pătură subțire, și-mi dau seama că sunt numai în chiloți. Văd câteva pansamente stângace, prinse cu bandă adezivă, nu cu leucoplast. Scoci obișnuit. Râd, și asta doare. Fata își apleacă, nedumerită, capul într-o parte.

Îi arăt pansamentele, scociul.

— Tu ai făcut asta?

Știu că n-are cum să-mi răspundă, sau să înțeleagă, dar o întreb oricum. Nu-mi dau seama de ce. Pur și simplu, vreau să stau de vorbă cu ea.

Îmi răspunde ceva, pe un ton tăios. Cred că s-a prins de criticile mele.

Ridic mâinile, ca să-i opresc tonul acuzator.

— Mulțumesc.

Știu că m-au învățat cum se spune pe arăbește, dar trebuie să-mi aduc aminte.

— *Shokran*.

Clatină o singură dată din cap, în semn de încuviințare, apoi se întoarce și se întinde pe jos, cu fața în cealaltă parte. După încordarea umerilor, îmi dau seama că nu are încredere să doarmă de-a binelea, cu mine aici, chiar dacă sunt rănit.

— Poți să dormi, să știi, îi zic. N-aș fi în stare acum să-i fac rău nici măcar unei muște.

Se întoarce și mă privește, iar pielea ei brună lucește ca argintul în lumina stelelor. Șoptește ceva, clătinând din cap, ridicând din umeri.

— Știu că nu înțelegi ce spun. Nu contează.

Îi zâmbesc, dar ea mă fixează cu privirea, impasibilă.

— Dormi.

Mimez dormitul, cu palmele împreunate sub obraz, scot un sforăit exagerat, după care arăt spre ea. Arăt și spre mine, cu degetul mare. Încerc să mă mișc și scap un geamăt. O privesc, ridic din umeri, după care mimez din nou dormitul. Ea își increțește fruntea, gândindu-se, apoi îmi oferă un surâs mititel. S-a prins. Închide încet ochii, pleoapele îi flutură, dar pe urmă se închid la loc. Ritmul

respirației îi încetinește și, după puțin timp, adoarme. O privesc cum doarme.

De ce m-o fi adus aici? De ce m-o fi ajutat? Aș fi sângerat până la moarte. Sunt o povară pentru ea. N-o să fiu în stare să fac niciun rahat prin forțele proprii timp de câteva săptămâni. O să am nevoie să mănânc. O să am nevoie de ajutor ca să mă duc la WC. Ea cum ar putea să mă ajute? Casa asta e minusculă. N-are cum să aibă mare lucru. Probabil c-or să-mi trebuiască antibiotice. Mi-aș fi dorit ceva morfină, dar știu că n-o să am parte. Probabil că n-o să am parte nici măcar de aspirină.

Acum, că doarme, îmi las durerea să mă străbată în voie, și-o las să se vadă. Mă doare al naibii de rău, mi-e greu și să respir.

Adorm la loc.

Când mă trezesc, razele strălucitoare ale soarelui se revarsă prin fereastra pătrată, neacoperită. Sunt pe podea, într-un colț. De cealaltă parte a încăperii, mai e un pat, o saltea pusă direct pe pământ, așternută cu pături îngrijit pliate. În alt colț, e o veche mașină pentru gătit, rablagită, mai bătrână ca mine. Un singur bec gol atârnă de tavan, și un ciob mare de oglindă, lipit pe muchii cu bandă adezivă, stă sprijinit de perete. Fata nu e de văzut pe nicăieri.

Închid ochii la loc, și acum e momentul în care le aud: confundabilele sunete ale unei partide de sex. Mormăieli masculine, gemete feminine. Gemetele sună forțat, prea tare, prea exuberante. Durează ceva timp, după care incetează. Aud scrâșnet de bocanci pe pământ, și o voce bărbătească bombănind ceva pe arăbește. Alte câteva clipe, și apoi fata își face apariția în pragul ușii, netezindu-și părul cu degetele. Nu mă privește, de parcă nu m-ar vedea. Se duce în micuța ei baie, cu chiuveta din oțel ruginit, își leapădă fusta, se spală cu o zdreanță udă. Îi urmăresc mișcările, stânjenit, dar incapabil să-mi abat privirea.



E suplă, subțire, cu picioare lungi și pielea închisă la culoare, fără cusur. Mă forțez să privesc în altă parte, ca să-i respect intimitatea. O aud rostind ceva, un blestem, dacă e să mă iau după tonul vocii. Întorc capul spre ea. Mă fixează cu privirea, aproape de parcă ar aștepta ceva. Încă e goală, de la brâu în jos. Îmi mut privirea de la ea și mă întorc cu spatele, gemând de durere.

Aud foșnet de veșminte, și iat-o îmbrăcată din nou, oprită deasupra mea. În mână are ceva bani, și așa reușesc să adun unu și cu unu. Probabil că înțelegerea acestui fapt mi se citește pe chip, fiindcă-i văd trăsăturile împietrindu-se. Își încleștează pumnul pe sulul de bancnote.

— Hei, nu e treaba mea, îi zic.

Îmi răspunde, dar evident că nu înțeleg ce spune. După ton, e furioasă. Face semn către ea, apoi spre ușă, ceea ce interpretez ca fiind un gest desemnând lumea mare. Încearcă să-mi explice, așa cred. Își atinge stomacul, se îndoiaie de mijloc, văitându-se.

— Nu-mi datorezi niciun fel de explicație, o asigur, de parcă am purta o conversație.

Foamea. Înțeleg ce încearcă să-mi spună cu pantomima ei. Se vinde pe ea însăși pentru mâncare. Probabil că mila mi s-a zugrăvit pe față, și probabil că ea și-a dat seama. Ochii îi dogoresc de furie, aruncă banii spre mine și se îndepărtează, tropăind, cu toate că nu ajunge decât în celălalt capăt al micuței ei case, unde se oprește cu brațele încrucișate, cu spinarea îndoită și umerii ridicându-se și coborând, în ritmul respirației cu care încearcă să-și domolească trăirile.

— Îmi pare rău, îi zic.

Întoarce capul, mă privește peste umăr și spune ceva. Imaginația mea umple spațiul gol: *N-am nevoie de mila ta*. Deschide un dulă-prior, ia o cutie, scoate din ea o pastilă și-o înghite fără apă.

Anticoncepționale, îmi închipui, ceea ce mă face să mă întreb dac-or fi greu de procurat, pe-aici.

Îmi aduce o lipie și o sticlă cu apă, ca și un pachet învelit în folie din aluminiu, cu carne tocată de vită, sau de miel. Mă lupt să mă ridic în capul oaselor, strângând din dinți ca să-mi maschez zvâcnetele de durere. Ea îmi face semn să rămân culcat, mimează ca-mi dă ea să mănânc. *Pe naiba, nu vreau. N-o iau în seamă și izbutesc să mă proptesc cu omoplații de perete, găfâind și asudând. Cred că am ceva coaste rupte. Mă doare de-mi vine să plâng, dar refuz să-mi permit așa ceva.*

Mă privește, încruntându-se, clatină din cap și murmură ceva. *Cutăr îndărătnic*, îmi închipui că spune. Îmi pune pachetul cu carne pe burtă, care mă doare din cauza eforturilor de a mă mișca. Lutind mâna spre el, dar brațul îmi e slăbit. Reușesc să iau câteva mbucături, sub privirea ei. Se vede clar că vrea să mă ajute, dar n-o face. Mă bucur. Refuz să fiu hrănit ca un bebeluș afurisit. E istovitor și dureros, însă reușesc să mănânc tot, și să beau apa. Mă simt mai bine.

Îmi aruncă o privire, după care trage pătura de pe mine. Dacă n-aș fi știut cum stă treaba, aș fi avut impresia că se înroșește. Ideea e caraghioasă, totuși, dat fiind ceea ce face ea pentru existență. Nu mă privește în timp ce încearcă să dezlipească ușurel banda adezivă a pansamentului de pe piciorul meu.

— Fă-o repede, îi zic, și ea mă privește întrebătoare. Repede.

Îi arăt, smulgând brusc pansamentul. Mă doare al naibii de rău, și sunt obligat să-mi înghit geamătul. Ea trece la pansamentul de pe unul dintre umerii mei, din nou cu mișcări încete.

— Nu, nu, fă-o repede, insist, și mimez o smulgere bruscă. Ea mă privește neîncrezătoare și spune ceva. Ridic din umeri. E mai bine să se termine imediat, îi explic.

Ea tot cu încetineală îl dezlipește. Scot o înjurătură, imi pun mâna peste a ei și smulg, șuierând printre dinți. Își smucește mâna și se retrage la repezeală cu câțiva pași, turuind furioasă și împungând cu arătătorul spre mine.

Nu-i place să fie atinsă, deduc. Ridic amândouă mâinile.

— Îmi pare rău. N-o să mai fac.

Îmi așez mâinile în poală, acoperindu-mă, cu degetele împletite. Vine din nou spre mine și-mi scoate și ultimul pansament, de data asta repede. Fac un semn de încuviințare, iar ea clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

*Catâr tâmpit*, mi-o imaginez din nou zicând.

Ia un sul de fașă și rupe din el o fâșie lungă, zdrențuită. Mă încrunt, vrând să-i arăt cum se procedează. Arunc o privire spre picioarele patului meu din pături și-mi zăresc hainele, câte ceva din echipament. E și cuțitul meu de luptă acolo. O bat ușor pe umăr, îi arăt cuțitul. Scutură din cap, dar îi arăt încă o dată. Mi-l dă și se îndepărtează în grabă, lăsând fașa lângă mine. O ridic, privind-o în ochi, și tai un pătrat frumos, i-l arăt, apoi un al doilea, și-un al treilea. Vâr cuțitul în teacă și-l arunc mai încolo.

Se apropie din nou de mine, furișându-se ca o pisicuță sperioasă, ia pătratele de fașă din mâna mea și mi le pune, grijulie, pe una dintre răni. Văd o sticlă veche cu peroxid și-i arăt spre ea. Rănila trebuie să rămână curate. Se încruntă la mine, dar ia sticla și mi-o întinde. Torn o cantitate mică pe rană, și aproape că-mi zdrobesc dinții de cât mă încordez să-mi stăpânesc urletul de durere.

Mă-sa, cam doare.

Îmi ia sticla și procedează intocmai cu restul rănilor, iar până la urmă ajung să leșin de durere. Când mă trezesc, o văd fixând pansamentele cu bandă adezivă, neîndemânatică, lăsându-le slăbite și descentrate.

— Nu, nu. Nu așa, îi zic.

Tresare și scapă rola de bandă. Desfac pansamentul pus de ea și îl lipesc din nou, strâns și la locul potrivit. Mă privește cu atenție, după care procedează la fel. Degetele ei îmi ating pielea cu delicatețe, cu grijă, ușoare ca fulgul. Mă privește, și clatin din cap aprobator.

— Bună treabă. Mult mai bine. Mersi. *Shokran*.

Răspunde, iar eu ridic din umeri. Arată spre mine, spune „*Shokran*”, pe urmă își îndreaptă degetul spre ea și repetă ceea ce-am spus, și înțeleg că înseamnă „Cu plăcere”. Repet, iar ea îmi corectează pronunția.

Îmi atinge pieptul, și de data asta mă las în jos, coborând cu încetineală spre podea, fiecare centimetru provocându-mi chinuri cumplite. Rămân întins, gâfâind, strângând cu putere din pleoape împotriva durerii. Deschid ochii și văd că mă privește, cu o expresie indescifrabilă.

O examinez acum la lumina zilei. E cea mai frumoasă fată din câte am văzut. Cam de vârsta mea, douăzeci și trei, sau douăzeci și patru, cu fața îngustă, pomeții proeminenți, urechi mici și delicate, buze pline încadrând o gură mare. Ochii îi sunt precum ciocolata, întunecați și fluizi, și mă privesc direct. Trupul îi e zvelt. Mi-aduc aminte de cuvântul ăsta, de la orele de literatură din liceu. Are talia subțire, ceea ce-i transformă șoldurile suple în rotunjimi ispititoare și face ca sânii plini să-i devină și mai pronunțați. Îmi amintesc de pantomima prin care-mi destăinuia că foamea i-a dat imboldul de a deveni prostituată, și-mi dau seama că subțirimea siluetei este, la ea, mai degrabă urmarea unei veritabile suferințe de foame, decât a vreunei dorințe de a fi slabă de dragul aparenței.

Se crispează sub privirea mea cercetătoare, dându-și seama că o studiez apreciativ, așa cum privesc bărbații femeile. În ochi îi

apare o expresie aspră, și-și răsfrânge buza de sus. Pumnii i se încleștează.

Îmi cobor privirea, dar simt că ochii ei mai zăbovesc asupra mea timp de câteva clipe. Se duce spre ușă, aruncă o privire afară, apoi se trage la loc. Fața îi e acum parcă oblonită, dură, glacială. Își dă din nou cu ruj, își retușează rumeneala din obraji, cam prea mult.

E un truc al ei, îmi dau seama. Acum e cu totul alta. Trupul i se mișcă nonșalant, unduind din șolduri în timp ce se îndreaptă spre ușă; înainte, fiecare mișcare era strict controlată, precisă. Acum, e ca un fluid, emanând o dogoritoare siguranță, despre care îmi dau seama că e cu desăvârșire prefăcută. Mai aruncă o privire spre mine, înainte de a dispărea din vedere, și zăresc fulgerător o oarecare emoție misterioasă, care dispare cât ai clipi.

Aud o voce bărbătească, apoi pe a ei, răspunzând, cu glas scăzut și drăgălaș. Prefăcut. E liniște deplină în aer, așa că pot să aud tot. Zăngănitul unei cataramă, slab. Vocea ei, gemând, prefăcut, prea tare. Vocea lui, mormăind, porcină.

Îmi apare subit senzația de vomă, iar furia îmi zvâcnește în piept. Ură. Gelozie. Dezgust.

*De unde-or veni toate astea?*

N-o cunosc. Nici măcar nu-i știu numele. Și-atunci, de ce reacționez atât de energic? Nu găsesc niciun răspuns, dar odată cu fiecare clipă furia turbată îmi sporește tot mai năvalnic, în ritm cu bătăile frenetice ale inimii. Fiecare sunet îmi aduce un nod în stomac. Vocea ei, atât de fals entuziastă, îmi macină nervii.

Acum recunosc senzațiile. Toate laolaltă, ele alcătuiesc un singur sentiment: neputința. Vreau să opresc ceea ce se petrece, dar nu pot. Din punct de vedere fizic, nici nu sunt în stare să mă mișc. E alegerea ei, e viața ei, nu a mea. Iar eu sunt complet dependent de ea.

Ce naiba!

După un timp mult prea îndelungat, poate să se fi întins pe durata a zece minute, ea reapare și ia de la capăt procedura curățării în minuscula ei baie fără ușă. Își pune la punct părul, rujul, fardul și veșmintele. De data asta, n-o mai studiez.

Aruncă o privire spre mine după ce termină cu aranjatul. Mă străduiesc, vitejește, să-mi păstrez o expresie neutră. Nu știu ce-o vedea ea, însă îmi întoarce spatele și iese, rezemându-se de perețele exterior al casei, lângă fereastră, exact cât s-o văd. Îi zăresc spatele, o fâșie de piele vizibilă între bluză și fustă.

N-ar trebui să-mi doresc să ating fâșia aia de piele, dar asta mi se-ntâmplă.

Dorința e copleșitoare.

Mă ridic anevoie de jos, oprindu-mi respirația ca să-mi atenueze durerea, după care mă las să cad la loc. Fulgere de suferință agonizantă imi înjunghie tot trupul, orbitor de albe, punând stăpânire pe mine până când leșin.

Întunericul plutește peste mine, o bine-venită ușurare a unor dorințe pe care n-ar trebui să le am, și pe care nu le înțeleg.

## CINCI

### RANIA

A adormit. Tare chipeș mai e. Nu înțeleg ce se-ntâmplă cu mine. Din prima clipă în care l-am văzut, ceva din el a rezonat cu ființa mea, făcându-o să tresară. Până și acum, când ultimul meu client de pe ziua de azi a plecat, odată cu apusul soarelui, trupul îmi vibrează doar când îl privesc.

Maxilarele îi sunt pătrate și puternice, părul la fel de negru precum cea mai întunecată oră a nopții, ceea ce-i face ochii șocant de albaștri să arate încă și mai însuflețiți. Normal, în clipa asta el doarme, așa că n-am cum să-i văd ochii, numai că ei mă pârljolesc chiar și-așa, fie că sunt trează, fie că dorm, fie că lucrez, fie că mă odihnesc. Ochii lui par să mă vadă, pe mine, cea adevărată. Iar trupul lui... pielea palidă, netedă și lipsită de păr, cu excepția unei dăre subțiri care-i pornește de la buric și-i coboară pe sub elasticul chiloților. E colosal de musculos, toate membrele îi sunt lucioase, groase și puternice. Are pieptul lat și tare, umflat de mușchi până și în repausul somnului. Abdomenul îi e ca un câmp arat, pătrate de mușchi despărțite de șanțuri adânci. Brațele sunt ca funiile împletite, bicepsii mai groși decât coapsele mele, palmele mari și aspre și puternice, iar picioarele, ca trunchiurile contorsionate ale arborilor bătrâni, aproape cât talia mea.

Niciun bărbat din câți am văzut vreodată n-a arătat ca el. Desigur, bărbații pe care-i cunosc nu fac decât să-și zornăie cataramele centurilor, să-și scoată bărbăția și să-și facă treaba rapidă și murdară cu mine. Ei niciodată nu se dezbracă de tot. Ei nu sunt niciodată goi. Asta ar însemna să-și permită să devină vulnerabili. Faptul că rămân îmbrăcați e o demonstrație a puterii lor asupra mea. Eu trebuie să fiu goală în timp ce ei rămân îmbrăcați și-mi dau bani ca să mă poată avea.

Dar omul acesta, americanul acesta... El nu e gol. Are chiloții pe el, așa că nu l-am văzut gol. Dar chiar și-așa mi se pare de o nuditate mai deplină decât am văzut vreodată la oricare alt bărbat. Vreau să-mi abat privirea de la el, dar nu pot, iar când îl privesc, prin mine flutură tot felul de lucruri ciudate, îmi pulsează în locurile secrete ale inimii și ale sufletului și ale trupului. E ceva ca foamea, dar nu același lucru.

Îmi amintesc de Malik, primul meu client. Îmi amintesc mult prea bine felul în care m-a privit, și-mi amintesc cum aveam impresia că părea flămând. Asta să fie? Gândul mă umple de răceală și de dezgust. Senzația asta, din pântecul meu și dintre coapsele mele, să fie foamea de sex?

Nu. Locul acela nu e menit pentru altceva, în afara muncii. E pentru bani. Bărbații sunt porci. Eu nu sunt femeie, eu sunt un lucru. Un obiect, ceva care le slujește nevoile. Sexul e o unealtă.

Numai că... oricum ar fi, nu pot înceta să-l privesc.

În mod sigur are dureri. Se vaită până și când doarme, încearcă să se întoarcă pe o parte, în somn, însă durerea îl oprește. Mi-aduc aminte cum mi-a atins mâna cu a lui, când mi-a arătat cum să smulg pansamentul. Am simțit o arsură, ca și cum mi-ar fi fost lovită de fulger, la atingerea aceea nevinovată care mi-a incendiat întreaga ființă. Nu mi-am putut stăpâni reacția furioasă.



Atingerea din partea unui bărbat îmi face stomacul să mi se urce în gât, și în tot timpul în care lucrez sunt nevoită să-mi stăpânesc dezgustul și să-l maschez cu o prefăcută dorință, cu o prefăcută plăcere. Cu cât sunt mai zgomotoase și mai false sunetele pe care le scot, cu atât le e plăcerea mai mare.

În schimb, atingerea lui, a americanului acestuia... nu mi-a făcut măruntaiele să se revolte, și tocmai asta mi-a catalizat mânia. Ar trebui să-l urăsc. El a omorât oameni din neamul meu. Poate că mi-a omorât și fratele. Dar eu nu-l urăsc. Nu știu de ce nu l-am lăsat acolo, unde zăcea, sângerând de moarte. Și totuși, nu l-am lăsat, acesta e adevărul. L-am adus acasă la mine. *Acasă la mine*. Doarme la câțiva pași de propriul meu pat.

El știe cu ce mă ocup. Nu-i place, cu toate că nu-mi dau seama de ce. Poate că-i provoc dezgust, deși mă îndoiesc că l-aș dezgusta într-atât, încât asta să-l împiedice să profite de serviciile mele atunci când va fi capabil.

L-am văzut că mă privește. Încearcă să nu o facă, ceea ce e ciudat. Doar sunt o curvă. De ce și-ar face el probleme cu intimitatea mea? Dar își face. Întoarce capul cât timp mă spăl pentru următorul client, când mă schimb și-mi refac machiajul.

Ce-o crede el, când mă privește cu ochii ăștia albaștri? I-o fi foame de mine, ca tuturor celorlalți bărbați? Foamea de mine, împreună cu dorința cărnii. Ei mă văd bună doar pentru un singur lucru. Abia dacă-mi știu numele. Și până și ăla nu e numele meu.

Poate că el mă vede ca pe o femeie, ca pe o persoană.

Nu. Sigur nu. De ce-ar fi așa?

Clipesc, și observ că s-a trezit, și mă privește cum mă uit la el. Mă silesc să-i susțin privirea fără să mi-o abat, sau să ezit. Vreau să mă ascund de el. Nu mă pot descotorosi de senzația că el vede în

interiorul meu. Că, poate, e capabil să-mi vadă gândurile, dorințele secrete, în pofida barierei lingvistice dintre noi.

Vorbește cu mine, spune ceva încet, cu vocea lui joasă, aspră, ca tunetul în depărtare. Îi privesc mărunțelul lui Adam zvâcnindu-i, îi privesc buzele mișcându-se. Mi-ar plăcea să știu ce spune. Îmi pune o întrebare și așteaptă răspunsul, de parcă l-aș înțelege.

Își atinge pieptul cu o mână, și rostește un singur cuvânt: „I Hunter”. Pe urmă, arată spre mine și ridică din umeri. Vrea să-mi afle numele.

Îl fixez cu privirea, stând să mă gândesc. N-am mai spus nimănui numele meu adevărat de foarte mult timp. De când cu Malik.

Îmi ating pieptul, între sâni.

— Rania.

De ce i-am spus numele meu adevărat? Nu că el și-ar da seama de diferență.

— Rania, îmi repetă el numele, târăgănat, de parcă i-ar încerca gustul cu limba.

Aflu răspunsul când îl aud rostindu-mi numele adevărat. Nu vreau ca el să-l cunoască pe Sabah, prostituata. Vreau ca el să-l cunoască pe Rania, femeia.

Și totuși, de ce?

Nu știu. Dar asta-i ceea ce vreau.

Încerc să-i pronunț și eu numele.

— Hunter.

Zâmbește când mă aude rostindu-l. Mi-ar fi plăcut să mă pot preface, față de mine însămi, că zâmbetul lui, până și unul mărunțel, cum e ăsta, doar o ușoară ridicare a buzei, n-ar face să tresară și să fluture ceva din pântecul meu, să-mi provoace o strângere în locul de taină al inimii. Zâmbetul lui e neprefăcut. Ca și cum n-ar vrea de la mine nimic altceva, decât să mă vadă zâmbind, la rândul meu.

Dar eu știu mai bine. Eu știu ce vrea.

Și-atunci, de ce-i răspund la zâmbet? Colțurile gurii mi se ridică într-un zâmbet adevărat, nu dintre cele prefăcute pe care le dăruiesc clienților mei. E un zâmbet care-și caută sălaș adânc în inima mea, alungând apăsătorul întuneric. Zâmbetul meu se trage din al lui, e inspirat din al lui, și mă simt bine avându-l pe față, în suflet.

Realitatea își spune din nou cuvântul, și mă ridic în picioare, și mă duc spre fereastră. De ce-i zâmbesc? De ce e el aici? De ce l-am salvat?

O altă pereche de ochi albaștri mă privește stăruitor, acei ochi morți demult, demult surghiuniți în lumea amintirii. Un alt american, murind de mâna mea. Pe tărâmul memorărilor, mâinile îmi zvâcnesc, umărul îmi tresare la izbitura dureroasă, după care se aude un bubuit asurzitor. Un american, tânăr, chipeș, cu ochi albaștri și înfățișare nevinovată, moare. Eu îl privesc cum moare. Îl privesc cum gâfâie după aer.

Am avut coșmaruri timp foarte îndelungat cu ochii aceia albaștri precum cerul, privind fix prin mine, încețoșați de moarte. Mă trezeam, singură în păturile mele, auzeam răsuflarea hârâită a mătușii Maida de alături, sforăitul mai sonor al lui Hassan din partea cealaltă, și tot vedeam ochii albaștri precum cerul sfredelindu-mă, zărindu-mi sufletul cu privirea goală a unei fantome.

Încă mă trezesc în unele nopți și văd ochii aceia muribunzi.

Omul acela cu ochi albaștri, mort demult, e motivul pentru care americanul acesta, Hunter, e acum în casa mea. Poate dacă o să-l salvez n-o să mai visez ochii aceia albaștri muribunzi. Poate că o să văd ochii vii, ochii lui Hunter. Nu numai de albastrul cerului, ci și cu învăpăiata, tăioasa nuanță a fulgerului, a oceanului, pe care am văzut-o odată într-o călătorie, pe când eram micuță, și am fost

cu mama și cu tata să vizităm pe cineva din Beirut. Apa oceanului era unduită și mișcătoare și nesfârșită și foarte, foarte albastră, ca un câmp din nenumărate safire. Văd aceeași nuanță în ochii lui Hunter, și mă înspăimântă. Mă doare când mă privește. Ochii lui îmi străpung zidurile întărite și zăresc tainica delicatețe ascunsă adânc în sufletul meu.

Îi simt ochii ațintiți pe mine în timp ce privesc pe fereastră, și-aș vrea să-l pot întreba la ce se gândește. Îmi dau seama că pot să spun orice vreau. El oricum n-o să știe ce spun.

Întorc capul, îl privesc peste umăr, și-mi las cuvintele să se reverse, știind că secretele mele sunt la adăpost sigur.

— Ce-mi faci tu mie, americanule? Parcă mi te-ai vâri pe sub piele, cumva. Te simt în inima mea, și nu te cunosc. Ochii tăi văd înăuntrul meu. Urâsc asta, dar o și ador. Nu vreau să mă vezi. Sunt murdară. Sunt urâtă pe dinăuntru. Bărbații îmi văd frumusețea, dar nu și urâtenia. Sau poate chiar o văd, și tocmai de-asta mă urăște toată lumea, în afara cazurilor în care sunt dispuși să mă plătească pentru sex, să mă plătească pentru frumusețea mea.

Mă întorc și mă așez, cu picioarele încrucișate, pe așternutul din pături de lângă al lui.

— Mă întreb ce vezi tu, când mă privești. Oare mă vrei? Oare vrei să mă atingi? Vrei să fiu curva ta?

Spre sfârșit, vocea îmi devine furioasă; nu urlu, mai degrabă e o liniște încrâncenată.

Zăresc nedumerirea pe chipul lui, pentru că mă aude vorbind, dar nu înțelege nimic. Distinge mânia, cu toate astea, și simte că e îndreptată împotriva lui. Nu mă simt vinovată pentru deruta lui, chiar dacă nu mi-a făcut încă nimic nepotrivit. Dar o va face. Va aștepta de la mine să fiu curvă pentru el, într-o zi. Știe ce sunt, și asta-i tot ce pot să fiu acum.

Eu nu sunt Rania, femeia; eu sunt Sabah, curva. Acum și pururi. Pentru el, și pentru oricare alt bărbat.

Mă ridic și plec să pregătesc mâncare pentru amândoi. Încerc să mă concentrez asupra mâncării, când îl aud luptându-se să se ridice în șezut. Detestă să se vadă că suferă. Știu deja asta despre el. Trebuie să fie puternic tot timpul. Fără suferință. Fără slăbiciune.

Îi aduc mâncarea, și se înfruptă încet, cu grijă. Fiecare mișcare îi aduce durere. Mi-aș fi dorit să am vreun fel de medicament care să-i aline durerile, dar n-am. Costă prea mulți bani, mai ales acum, când trebuie să hrănesc două guri.

Îmi mulțumește după ce termină de mâncat, folosind singurul cuvânt pe care-l știe în arabă. De data asta, când îi răspund „cu plăcere”, așa cum l-am învățat ieri, el mă învață s-o spun în engleză. Spune „mulțumesc” în arabă, după care repetă în engleză, cu mâna pe piept. Pe urmă, arată spre mine și zice „cu plăcere” în arabă, apoi repetă în engleză.

Ne petrecem dimineața făcând schimb de cuvinte. Eu îi arăt pâinea și-l învăț cum i se spune în arabă, iar el mă învață echivalentul englezesc. Obiectele sunt ușor de învățat, însă conceptele abstracte, cum ar fi „te rog”, sunt mai dificile. Îmi doresc să discut cu el. Îmi doresc să știu cum i se revărsă gândurile în cuvinte.

Primul meu client e programat imediat după prânz. Mă pomenesc chiar mai îngrozită de asta decât de obicei. Detest expresia indescifrabilă din ochii lui Hunter, când mă privește cum mă îmbrac cu o fustă absurd de scurtă și o bluză atât de decoltată, încât aș fi putut la fel de bine să fiu cu sânii goi. Detest privirea dezaprobatoare pe care mi-o aruncă atunci când îmi umplu fața de machiaj.

Dar cel mai mult dintre toate detest suferința din ochii lui, când ies din casă și mă opresc să-mi aștept clientul în fața moscheii.

Clientul acesta e unul regulat. Vine în fiecare săptămână în aceeași zi, la aceeași oră. E căsătorit, o știi. Îi văd inelul pe deget, sau urma lui, când își aduce aminte să și-l scoată. Mi-a spus că se numește Abdul, dar nu-și aduce aminte chiar de fiecare dată să răspundă când mă adresez folosind numele acesta, deci știi că nu e numele lui adevărat. De parcă mi-ar păsa care o fi. Dacă e însurat, sau dacă are copii. Nu-i treaba mea să-l învinovățesc dacă vrea să-și cheltuiască banii pe mine, dacă simte nevoia unei eliberări sexuale cu mine, nu cu nevasta.

Dacă e dispus să plătească o curvă pentru sex, e un porc. Dacă nu e în stare să-și găsească tot ceea ce vrea sau ce-i trebuie cu o femeie care nu-i cere bani pentru asta, atunci e un porc.

Firește, nu știi nimic despre astfel de lucruri, din moment ce n-am avut niciodată relații sexuale cu vreun bărbat care să nu mă fi plătit pentru asta. Poate că toate partidele de sex se plătesc, într-un fel sau în altul. Cred că așa e. Un bărbat care-și duce femeia mai întâi la cină, apoi să bea ceva, îi plătește tatălui ei ca să le aranjeze căsătoria... asta înseamnă că plătește pentru sex. Totul e învăluit în datină și tradiție, însă rezultatul — suveranitatea sexuală a bărbatului asupra femeii — tot prostituție se numește.

Eu nu am intrat de bunăvoie în asta. Nu mi-am ales o asemenea viață. Fac ceea ce trebuie ca să supraviețuiesc. Ori o fac, ori mor de foame.

Sunt justificări pe care mi le repet iar și iar, în timp ce Abdul se apropie de mine, cu uniforma dreaptă și plisată, decorațiile lustruite, arma din teacă potrivită la fix, bocancii strălucind.

Îl urăsc pe Abdul. Are ochii cruzi. Degetele îi sunt aspre și puternice, când îmi trag bluza în jos și fusta în sus. Răsuflarea îi duhnește a usturoi și corpul a transpirație de bărbat nespălat și a grăsime fleșcăită. Burdihanul îi atârnă peste fermoarul pantalonilor

când își scoate la iveală bărbăția, îngenunchind deasupra mea. Gura i se schimonosește într-un rânjel plin de cruzime, ca și cum ar ști un secret care-l umple de încântare.

Există tipuri diferite de clienți. Sunt unii care-mi dau banii înainte să înceapă, ferindu-și privirea când îi pun la păstrare sub păturile mele. Mai sunt și alții care și-i scot din buzunare în timp ce se îmbracă, după, și pleacă fără să mă privească în ochi. Ei sunt cei care se simt oarecum rușinați de ceea ce fac cu mine.

Și mai sunt cei ca Abdul. El nu-și pierde timpul. Își înfige ghearele în bluza mea, trăgând de ea în jos până când sânii îmi țâșnesc afară, liberi, după care mă apucă de fustă, ridicând-o ca să-mi dezgolească intimitatea. Își îngăduie câteva clipe ca să mă privească, având un rânjel flămând, răutăcios, pe buzele-i subțiri, după care-și înfige mădularul scurt și dolofan în mine. Din fericire, e doar ceva de moment, fiindcă termină imediat. Se ridică în picioare, își trage pantalonii la loc și-și încheie centura. În tot acest timp, ochii lui lacomi, batjocoritori, intunecați, mă fixează. Iar apoi, după un moment de tăcere triumfătoare, își vâră mâna în buzunar și scoate un teanc de bani. Nu se sinchisește să-i numere. Se asigură dinainte că are în respectivul buzunar suma corectă, cu unicul scop de a-mi azvârli teancul de bancnote soioase pe sânii dezgoliți.

Așa face de fiecare dată. O face ca să-și demonstreze puterea asupra mea, ca să mă umilească.

Eu îmi desfășor propriul joc. El se așteaptă să mă reped să-i număr, însă eu n-o fac. Aștept, nemișcată, până când pleacă. Nu mă acopăr. Nu dau deoparte cu mâna bancnotele unsuroase, nici nu le strâng în teanc, nici nu le număr. Le las acolo unde sunt, și-i îndur căutătura, îl las să privească, îl las să se simtă puternic. După

ce-l văd plecat, strâng banii, îi pun laolaltă cu restul câștigurilor mele, iar când mă duc să mă spăl, îi depozitez în dulap.

Astăzi, când aruncă banii peste mine, Abdul rămâne să aștepte.

— Adună-i, curvo, mârâie la mine.

Nu-i răspund, nu fac nicio mișcare ca să mă supun cerinței.

— Ți-am dat un ordin, curvo. Trebuie să-l execuți.

— Tu nu mă plătești ca să-ți execut ordinele. Tu mă plătești ca să faci sex cu mine. Ai terminat, acum poți să pleci.

Ochii i se îngustează și devin furioși. Frica mi se acumulează adânc, în măruntaie, dar refuz s-o las să se vadă.

— Eu te plătesc ca să faci orice dracu' îți cer. Ți-am cerut să aduni banii. Numără-i. Acum.

Îmi înalț ușor bărbia. Semn de refuz.

Mârâie ca un animal turbat, se avântă spre mine, mă apucă de bluză cu amândouă mâinile și mă obligă să mă pun pe picioare. Mă ridică de pe podea cu ușurință, mă ține în aer. Refuz să arăt frica. Refuz să mă zbat ca să-i fac plăcere. Mă lasă jos, își ia o mână de pe bluza mea, apoi mă plesnește peste față. Mă ustură, însă n-a fost o lovitură menită să provoace vătămări, ci numai să demonstreze puterea. Pe urmă, rânjește spre mine. Lucirea răutăcioasă din ochii lui îmi provoacă primul val de panică adevărată.

Îmi înșfacă un sfârc și-l ciupește, răsucindu-l. Țip printre dinții încheștați. Îmi dă drumul, rânjind satisfăcut, după care se dă înapoi și mă palmuiește peste piept atât de tare, încât mă prăbușesc în genunchi, cu răsuflarea tăiată de durere.

— Adună banii, curvo, îmi ordonă, stând deasupra mea, privind-mă aspru de sus. Numără-i.

Fac ceea ce-mi cere, cu pieptul mistuit de furie amestecată cu durere.



— De acum o să ții minte, îmi zice. O să faci ceea ce-ți spun. Ești o curvă. Ești plătită ca să-mi faci pe plac.

Rămân în genunchi, cu fața spre podea, ascunzându-mi lacrimile și ura. El râde și pleacă. Atunci când nu-i mai aud zgomotul pașilor, îmi pun veșmintele în ordine, însă pieptul mă doare atât de rău de pe urma loviturii, încât nu suport să-l atingă ceva. Îmi iau banii și părăsesc ruinele moscheii, parcurgând din câțiva pași împleticiți distanța până acasă.

Îl găsesc pe Hunter stând în genunchi, cu centura din pânză a uniformei strânsă între dinți, luptându-se să se pună pe picioare. Scoate un mârâit, un sunet prelung, continuu, de durere și de înverșunare.

— Ce faci? îl întreb.

Se oprește, și îngrijorarea și furia cumplită din ochii lui mă uluiesc.

— Rania?

Și mai spune câteva cuvinte pe care nu le înțeleg. *Te simți bine?* îmi imaginez că înseamnă.

Scutur din cap spre el. Vreau să-i zic, *nu-ți face probleme pentru asta*, însă el înțelege că nu mă simt bine. Izbutește să se ridice în picioare, și suferința îi e gravată pe fiecare trăsătură a feței. Se sprijină cu o mână de perete și-și târăște picioarele spre mine.

Îi arăt spre podea.

— Întinde-te la loc. O să începi iar să sângerezi, îi zic.

El scutură din cap. Întinde mâna spre mine. Preocupare, îngrijorare, mânie. Mi-a auzit țipetele, a auzit zgomotul loviturilor. Acum e în fața mea, clătînându-se, gâfâind, asudând, gemând odată cu fiecare respirație. Eu rămân perfect nemișcată, având o senzație stranie, ca o pradă fascinată de privirea prădătorului. Numai că, în cazul de față, prădătorul pare să fie îngrijorat pentru mine.

Mâna lui Hunter se ridică încet. Îmi vine să mă smucesc înapoi, dar n-o fac, și nu pot să-mi dau seama de ce. Așa ar trebui. Ar trebui să-mi fie frică de Hunter, fiindcă e bărbat, la fel ca Abdul. Numai că... Hunter nu e nicidecum ca Abdul. Văd asta la fel de limpede ca deosebirea dintre o zi însorită și una cu furtună.

Degetele lui Hunter îmi ating ușor obrazul, și-mi dau seama că el își închipuie că acolo am fost lovită. Observă că obrații îmi sunt nevătămați, și-i zăresc nedumerirea pe chip. Spune ceva, întrebându-mă, probabil, unde mă doare. Scutur din cap, unicul meu răspuns posibil. Atunci, mă prinde de bărbie, ridicându-mi fața, apoi întorcând-o într-o parte și-n cealaltă.

Mă împinge cu blândețe înapoi, examinându-mi și restul trupului. Nu mă pot abține să-mi încrucișez strâns brațele peste sâni, într-o mișcare instinctivă de autoapărare.

Ochii lui Hunter se îngustează, coboară spre sâni mei. Îmi cobor și eu privirea și observ că sânul drept mi s-a înroșit acolo unde m-a lovit Abdul. Expresia din ochii lui Hunter se schimbă, și dintr-odată mă simt înfricoșată de el. Pare gata să ucidă. Radiază ură. Întinde mâna ca să mă atingă, și eu mă smucesc înapoi, îmi încrucișez și mai strâns brațele. Contactul e prea greu de suportat și tresar de durere, îmi las brațele în jos, apoi mă cuprind cu ele mai ușor. Îmi vine să-mi scot bluza, dar nu îndrăznesc. Nu și cu Hunter de față. Nu mă încred în propriile dorințe.

Își lasă mâna să cadă, însă mânia din ochi nu i se risipește. Spune ceva, o propoziție scurtă, intonația făcând-o să sune ca o întrebare. Ridic din umeri și-i întorc spatele, stând cu fața spre colțul camerei.

Trebuie să scap de bluza asta. Sâni mei mă ustură. Mi-o scot, și aerul înăbușitor mi se pare răcoros pe pielea încinsă, usturătoare, a pieptului meu. Simt pe spinare privirea lui Hunter, îl simt stând în spatele meu. Îl aud gemând, apoi târșăitul unui pas. Îmi lungesc

gâtul și privesc peste umăr, îl văd cum se chinuiește să se echilibreze, stând într-un picior, cu o mână pe perete, dar care nu-i ajunge ca să se mențină la verticală. Piciorul teafăr îi tremură, și-mi dau seama că e pe cale să se prăbușească.

Scap o înjurătură, după care mă întorc, strângându-mi bluza la piept, tresărind de durere, și-mi strecor umărul sub al lui. Greutatea lui asupra mea e enormă, o uriașă, insuportabilă povară, și-mi dau seama că nici măcar nu se sprijină de mine. Îmi îndrept picioarele, îl aud șuierând când, din mișcarea mea, îl lovesc peste umăr, fiindcă și acolo e rănit. Dar nu se îndepărtează. Stă pe loc, folosindu-se de mine ca de o cârjă, recăpătându-și echilibrul. Brațele îi atârnă în jurul alor mele, degetele lui mi se târăsc pe șold. Mă străduiesc să nu iau în seamă atingerea, furtivitățile pe care mi le stârnește, senzația de ne-murdar, de ne-nedorit. În cele din urmă, se prinde cu o mână de umărul meu și țopăie spre pat, iar eu înaintez odată cu el, lent și treptat. Se oprește deasupra patului din pături, încercând parcă să-și imagineze cum ar putea să se lase pe el fără să-și provoace și alte dureri.

Se lasă în jos pe un picior, într-o manevră stângace, cu piciorul rănit întins în față. Ajunge într-o poziție aproape de șezând, după care suspină ușor și se lasă să cadă, gemând la aterizare. Pansamentul din jurul coapsei i se înroșește vizibil, dar se preface că nu-l vede.

Mă strecor la loc în bluza mea, și ochii lui îmi urmăresc mișcărilor, îmi sorb cu lăcomie trupul, înainte de a și-i întoarce. Nu știu ce-ar trebui să simt în legătură cu privirea lui care mă fixează. Ar trebui să mă supăr pentru că mă soarbe așa. Dar nu mă supăr. În definitiv, sunt o prostituată, și-ar trebui să fiu obișnuită ca bărbații să fie cu ochii pe mine. Și sunt. Dar, cumva, Hunter e altfel.

N-ar trebui să fie o excepție, dar e.

Vreau ca el să mă privească, și asta mă face să mă înfurii pe mine însămi.

Îi refac pansamentul de la picior, străduindu-mă să nu-l ating.

După care mă pregătesc pentru următorul client, iar ochii lui Hunter se întunecă de mânie, și de altceva pe care nu îndrăznesc să-l identific.

ȘASE

## HUNTER

N-am altceva de făcut, decât să mă gândesc. Nimic altceva, decât amintiri și suferință.

Derek e mort. Tocmai mi-a venit în minte. Am fost prea absorbit de durere și de misterul Raniei, însă acum, rămas singur în timp ce ea „lucrează”, tot ce-mi rămâne de făcut e să simt durerea. Derek e mort.

Dumnezeule. Mi-a fost cel mai bun prieten. Singurul meu prieten adevărat. Fratele meu. Am omorât pentru el. Am stat unul deasupra trupului însângerat al celuiilalt.

El s-a dus, însă durerea nu mă lasă să plâng. Nu pot. Nu mai știu cum se plânde. După ce mi-au murit părinții, am plâns, singur într-o cameră de baie. De atunci, n-am mai plâns. Pentru nimic.

N-o să plâng nici pentru Derek. El n-ar vrea. Mi-ar cere să mă îmbăt în memoria lui. Să mi-o trag cu o puicuță trăsnet pentru el. Evident, nimic din toate astea n-o să se-ntâmple acum.

Mă izbește realitatea situației mele. Sunt rănit, înconjurat de insurgenți. Nici urmă de detașamentul meu. E posibil ca, până la urmă, să se întoarcă după mine, să-mi caute măcar cadavrul. Până atunci, sunt blocat aici. Dependent de fata asta, de mititica asta, de prostituata asta.

Rania. Numele ei e muzică. Ochii ei sunt iazuri ascunse de expresie. Se ascunde în spatele mâniei, în spatele durtății. Totul e un joc. Zăresc suferința. Zăresc frica. Zăresc nevoia. E singură. Detestă ceea ce face.

Cred că o derutez la fel de mult pe cât mă derutează ea.

S-a întors, se spală. E un ritual deja familiar. Se întoarce din clădirea vecină, o moschee pe jumătate distrusă. Cred că așa se numește. Ironia faptului că o prostituată își desfășoară activitatea într-o biserică distrusă de bombardamente nu-mi scapă. Ea se duce în baie, se spală, după care stă cu mine și învățăm, cu schimbul, fiecare limba celuilalt. Eu prind araba mai repede decât învăț ea engleza, am impresia. N-au trecut decât două zile, însă pot să înțeleg câteva cuvinte, ici și colo, să rostesc câteva de la mine. Vreau să vorbesc araba fluent, ca să pot să discut cu ea. Ca să pot înțelege ce spune. Amândoi avem tendința de a spune ceea ce gândim, ca și cum celălalt ar putea să înțeleagă. Mai devreme, i-am povestit despre Derek. Cum ne-am cunoscut, cum am fost prieteni toată viața. Cât de mult îmi lipsește. Cum mi-a salvat viața, și cum a ajuns să moară din cauza asta. Ea îmi aude suferința din glas și mă lasă să vorbesc, chiar dacă nu știe ce spun. E ceva catarttic, într-un fel. Ca o spovedanie, dac-aș fi fost catolic. Pot să vorbesc cu toată sinceritatea, din inimă, fără să-mi fac griji pentru că m-aș putea simți vulnerabil. Ea nu poate să spună nimănui. Nu poate să mă judece. Nu poate să ridice pretenții în privința mea.

Dar de ce mă simt atât de putred când iese ea pe ușa aia? De ce-mi pasă de ce anume face? Am cunoscut o grămadă de târfe, atât masculine, cât și feminine. Oamenii care se culcă întruna cu tot ce mișcă, orice, numai să aibă țâțe și găurică, sau cocoșel și oușoare. Într-un fel, așa e mai rău. Ceea ce face Rania, face din necesitate. La oamenii ăia desfrânați, e cu totul altceva. Ei nu

cunosc respectul de sine, nici modestia, nici moralitatea. Și-o trag de dragul trasului, de parcă n-ar însemna nimic. Derek era așa. O curvă masculină în toată legea. Numai că era cinstit în privința asta. Le umplea de băutură, le ducea acasă și le-o trăgea, și asta era tot, ceea ce știau amândoi de la început.

Rania... expresia din ochii ei, din clipa în care iese pe ușă, e una de resemnare. De dezgust. De scârbă. Apare, și dispare imediat, ascunsă sub prevăzătoarea fațadă de seducție fardată. În particular, cu mine, e o altă persoană. Tăcută, rezervată. Detestă să se apropie de mine, detestă să mă atingă sau să fie atinsă. De parcă se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă aş atinge-o.

Cred că ea se așteaptă ca eu să încerc să mă culc cu ea. Să încerc să mă folosesc de ea, ca... mă rog, ca de o curvă.

N-o să tăgăduiesc atracția. E frumoasă, și ceea ce i-am văzut din corp îmi face gura să se usuce și mădularul să se întărească. Am reușit să evit ca ea să observe, dar sunt nevoit să privesc în altă parte atunci când uită că sunt aici și se schimbă de față cu mine, sau se spală de față cu mine. E obișnuită să fie singură. Uită că sunt aici, iar când își amintește, se înroșește, se enervează din cauza prezenței mele, a privirii mele asupra ei. Nu mă pot împiedica s-o privesc. Mă străduiesc, dar nu pot. Nu există intimitate în căsuța asta mică. Baia nu are ușă, nici perdea, n-are unde să se schimbe. Când își scoate bluza, încerc să nu-i privesc sânii plini cum tresaltă prin semiîntuneric. Își scoate fusta, și eu încerc să-mi concentrez privirea spre perete, sau spre podea, însă ochii îmi sunt atrași de triunghiul întunecat dintre picioarele ei, de curbura șoldurilor.

E femeie în toată legea, numai că e... fructul oprit. Clienții ei sunt inamicii: soldați, ofițeri, insurgenți. Probabil suntem în apropierea unei baze operaționale, sau cam așa ceva. Nu știu.

Tot ceea ce știu e că n-ar trebui s-o vreau. Dar o vreau.

Stă lângă mine, scrutându-mă cu privirea. Ochii ei căprui sunt îngustați și insondabili. E aproape, pot s-o ajung. Pot să întind mâna și s-o ating pe genunchi, pe coapsa subțire. Mâna îmi tremură pe sub pătură, luptându-se cu autocontrolul meu.

Ea mi-a salvat viața. Îi sunt dator.

Ea nu mă vrea. Și cum ar fi posibil? Sunt american, bărbat, soldat... cine știe, poate chiar i-am omorât vreo ființă iubită.

Îmi strecor mâna afară de sub pătură și mi-o așez pe genunchi. Rania mă urmărește cu o privire precaută, ascunzându-și gândurile, sentimentele. Mâna îmi pornește spre ea, și-o simt cum încremenește. Era deja ca o stană de piatră, însă acum nici măcar nu mai respiră.

Nu mă pot împiedica. Degetele mele îi ating genunchiul. Numai genunchiul. Nu mai sus. Ochii ei mă ard. Mă provoacă să merg mai departe, și totuși, în același timp, mă imploră să nu. Amândoi suntem foarte contradictorii. Ea vrea, și nu vrea. Eu vreau, și nu vreau.

Pielea ei e atât de moale. Atât de delicată.

Rania mă privește, suspină ușurel, un sunet de resemnare, după care apucă de marginea de jos a bluzei și o ridică, încrucișându-și brațele ca să și-o scoată peste cap. Acum e rândul meu să încremesc. Sâniile ei, nestânjeniți de vreun sutien, sunt rotunzi și plini, cu sfârcurile mici înconjurate de întinderile largi și întunecate ale areolelor.

Mișcarea mâinilor îmi e mai rapidă decât pofta, mai iute decât dorința. Vreau să privesc în continuare. Vreau s-o ating. Vreau ca ea să se dezbrace mai departe. Numai că, în loc de toate astea, o apuc de încheieturi și i le trag în jos. Mi se împotrivesc, încercând să-și scoată bluza. Sunt slăbit, în clipele astea, fiecare mișcare îmi provoacă suferințe cumplite, dar tot o supun cu ușurință, fără să-i



fac rău. Îi oblig mâinile să coboare și să tragă bluza la loc în jos, astfel încât magnificii ei sâni sunt acoperiți la loc.

Ea se holbează la mine, dezorientată. Mâna mea i-a aterizat încă o dată pe genunchi, și ea o privește ostentativ. *Mi-o retrag, iar ea suspină, fie în semn de ușurare, fie de dezamăgire, nu-mi dau seama.*

Se ridică și pleacă vijelioasă, ieșind din casă, în arșița și strălucirea după-amiezii.

\* \* \*

Când se întoarce, nu catadicsește nici să mă privească. Mă ignoră.

O mai las ceva timp — nu există ceasuri aici, așa că n-am cum să măsoz trecerea timpului, decât prin răsăritul și apusul soarelui — după care mă hotărâsc să sparg gheața.

— Rania, zic, însă ea nu-mi acordă atenție. Rania. Te rog, ascultă-mă.

Asta a fost în engleză.

Umerii îi tresar când îi pronunț numele, însă asta e singura reacție pe care o capăt. Înseamnă că trebuie să-i captez atenția, în cazul ăsta. Am învățat alaltăieri cum se spune „îmi pare rău”. A fost nevoie de foarte multă pantomimă, dar cred că la asta voia să ajungă.

Mă ridic anevoie în șezut. Coastele mele rupte urlă, trimitându-mi fulgere de agonie prin tot trupul, într-atât de orbitoare, încât mă văd nevoit să mă opresc și să gâfâi ca să-mi păstrez aer în plămâni. Și umerii mă dor, însă aia e o durere surdă, constantă, nu ca ghimpii ascuțiți care mă străpung când mi se zguduie coastele. Aștept până când stomacul nu-mi mai e pornit să se revolte din cauza durerii, după care mă forțez să mă ridic pe unicul meu genunchi teafăr. Alte gâfâieli, alte icnete, sulite de durere orbitoare ca soarele. Până la urmă, reușesc să mă pun pe picioare, sau mai

bine zis pe un picior, și traversez încăperea ținându-mă, șontăcând, până lângă Rania. N-am nimic care să mă ajute să mă echilibrez, iar ea stă turcește pe podea, la distanță de pereți, nefăcând nimic. Doar privește afară, pe fereastră, cerul albastru, fără pic de nor.

Înaintez astfel încât să ajung în fața ei.

— Rania.

Își lasă capul în jos, fixând podeaua cu privirea. Scot un mormăit iritat, ținându-mă pe loc ca să-mi mențin echilibrul. Până la urmă, sunt nevoit să-mi las jos și celălalt picior, însă cedează sub mine și cad pe podea. Înfrățirea Raniei e închisă, și-mi dau seama că ar vrea să se ridice ca să mă ajute, dar se stăpânește. Rămân o vreme trântit, gâfâind, năucit, luptându-mă cu durerea, după care mă străduiesc să mă ridic din nou în șezut, cu piciorul rănit întins în față.

Ea nu mă privește, însă acum știu că e atentă. Că ascultă.

— Îmi pare rău, Rania, îi spun pe arăbește, și-mi dau seama că am măcelărit pronunția, după felul în care-i zvâcnesc buzele.

Nici măcar nu știu precis ce-am făcut ca s-o supăr, în afară de faptul că am atins-o. N-am lăsat-o să se dezbrace. Cred că a intenționat să facă sex cu mine, crezând că asta aștept de la ea. Dar de ce e supărată? Eu crezusem c-o să fie ușurată, constatând că nu aștept așa ceva din partea ei.

Își ridică, în sfârșit, privirea spre mine, căutându-mă cu ochii ei câprui.

— N-o să te mai ating, îi promit, pe englezește.

E momentul pentru o lecție de arabă. Îmi ating genunchiul și rostesc „ating”. Ating podeaua, pentru care mi-a zis ea echivalentul în arabă, și repet cuvântul. Mai ating diverse alte lucruri aflate la îndemână, repetând de fiecare dată cuvântul „ating”.

Până la urmă, ea înțelege ce vreau și-mi spune cuvântul din limba ei.

Știu că o să măcelăresc gramatica la faza asta, dar oricum o spun. E important să aibă încredere în mine. Nu știu de ce, dar e important.

— Eu nu ating, îi zic, într-o arabă poticnită.

Își încrețește fruntea. Clatină din cap. Se gândește.

Își atinge pieptul — simbolul nostru pentru „eu” — după care scoate din buzunar o bancnotă împăturită cu grijă și o ridică, arată spre locul dintre picioarele ei, apoi spre mine, și în sfârșit gesticulează cu bancnota. Rostește un cuvânt.

*Prostituată. Curvă.* Îmi spune ce e ea. Ba nu. Nu ce e. Nu cine e. Ce face. Ea înseamnă mai mult decât atât.

Ridic din umeri, aștept. Pe urmă, arăt spre ea.

— Rania.

Nu știu la ce vreau să ajung. Poate la faptul că eu o văd pe ea, nu meseria ei. Pentru ea, e o meserie, acum îmi dau seama. Nu o profesie. Nu un mod de viață.

Mă fixează cu o privire dezorientată. Spune ceva, o frază lungă din care prind o referire la ea, la cuvântul pe care l-a folosit adineauri, înțeles de mine ca fiind „curvă”. Pe urmă, arată spre clădirea învecinată, acolo unde-și distrează clienții, și zice „Sabah”. E un prenume, atât mai știu și eu. Apoi, face semn prin casă, în jurul nostru, și zice „Rania”.

Îmi ia ceva timp până să-i înțeleg intenția. Cred că-mi spune că folosește un alt nume pentru clienți. Pentru ei, ea e Sabah.

Arăt spre ea.

— Tu Rania, îi zic. Nu Sabah.

Chipul îi devine din nou impenetrabil.

— Nu. Nu Rania. Eu sunt Sabah. Numai Sabah. Rania e..., și adaugă un cuvânt pe care nu-l cunosc. Mimează că e moartă, cu ochii dați peste cap, limba atârându-i, scoțând un sunet găuit, icnit.

*Rania e moartă.* Sentimentul ăsta îmi provoacă o strângere de inimă. Pentru ea, ea e numai Sabah, curva. De ce e totul atât de

trist? E tot ceea ce are? Tot ceea ce știe? O fi cunoscut vreodată iubirea? O fi cunoscut vreodată frumusețea și bucuria de a face dragoste?

Pentru ea, probabil că e un act murdar, rușinos, urât. Mă îndoiesc că dobândește vreodată cât de cât plăcere din el. Mi-ar fi plăcut să știu cum aș putea să comunic cu ea. Să-i arăt. Mi-aș fi dorit să fi existat o cale prin care să-i pot oferi bucuria. Să-i dăruiesc chiar un moment de pace, sau de plăcere.

Ochii ei mă ard, pândindu-mi reacția. Nu cunosc suficiente cuvinte din limba ei ca să exprim ce-aș vrea să zic.

— Nu. Nu moartă, zic, folosind cuvântul auzit la ea și sperând că înseamnă ceea ce presupun eu. Rania.

Scutură din cap și privește în altă parte.

Încep să vorbesc în engleză, simțind nevoia să-i spun ce am de spus.

— Mai sunt atât de multe lucruri în viață. Tu ești captivă aici. Captivă în viața asta împutită. Captivă în meseria de prostituată. Tu meriți mai mult.

Nu știi de ce simt asta despre ea. O cunosc doar de câteva zile, și nici măcar nu pot să port o conversație adevărată cu ea.

— Tu însemni mai mult decât atât, și mi-aș dori s-o poți înțelege. Mi-aș dori să te pot lua de-aici. Să-ți ofer ceva mai bun. Numai că... n-am posibilitatea să-ți ofer nimic. Nici măcar nu pot să merg singur.

Vorbește la rândul ei, tărăgănat și cu tristețe. Cu ochii înnegurați. Prind din zbor referiri la ea, la prostituție, gesturile prin care mimează foamea. Arată spre stradă, mimează trasul cu pușca.

— Hassan e mort.

Hassan ăsta probabil că e tipul care a aruncat grenada, după care a murit pe stradă. Ea îl cunoștea.

Arăt spre degetul ei inelar, apoi îi rostesc numele, arăt spre ea.  
*Era soțul tău?*

Arată derutată pentru o fracțiune de secundă, după care înțelege.

— Nu. Nu..., și urmează cuvântul arab pentru soț, presupun. Mama, îmi zice, apoi mimează un pântec de gravidă, descriind un arc de cerc larg în dreptul burții, după care arată spre ea, ridică un deget, își rostește propriul prenume, mimează din nou graviditatea și ridică un al doilea deget.

*Am ceva de lucru până să înțeleg semnificația, dar mă prind până la urmă. El a fost fratele ei mai mic. Derek i-a omorât fratele, iar Hassan mi-a omorât ființa care mi-a fost mie cea mai aproape de ideea de frate.*

Rămânem amândoi tăcuți, cugetând la frații noștri pe care i-am pierdut. Derek avea familie, mamă, tată și o soră. Mă întreb dacă ei or fi aflat că a murit. Mă întreb dacă aia, cum o cheamă, fata pe care a agățat-o pe timpul concediului... Balcoane... Megan? Cam așa ceva. Mă întreb dacă pe ea o s-o întristeze moartea lui. Dacă relația dintre ei era serioasă.

Dac-o să mor eu, nimănui n-o să-i pese. Poate familiei lui Derek, un pic. Mi-am petrecut o grămadă de timp cu ei în copilărie, mai ales după ce au murit mama și tata.

Ridic capul spre Rania.

— Mama ta?

Tresare, evită să mă privească.

— Moartă.

— Eu, la fel, zic, în arăbeasca mea stâlcită.

— Și tata? mă întreabă. Ultimul cuvânt încerc să-l deduc.

Fac semn afirmativ.

— Da. Tata mort. Mama moartă. Numai eu.

Privește afară, de parcă ar vedea strada pe care au murit Hassan și Derek. Ar trebui să ne urâm unul pe celălalt pentru pierderile noastre. În loc de așa ceva, mă simt și mai apropiat de ea. Îmi întâlnește privirea, și mă lasă să-i zăresc suferința.

Mâna ei i se odihnește pe genunchi, iar eu, poate prosteste, mi-o las pe-a mea peste a ei. Își ridică spre mine o privire tăioasă. Eu i-o susțin, nu-mi iau mâna de pe a ei. Am intenționat să fie un

gest de alinare, dar nu sunt convins că ea îl interpretează așa. Totuși, îmi lasă pentru un timp mâna peste a ei. Poate că-i aduce o mângâiere, poate că nu. Oricum, de data asta, nu pare supărată.

Se ridică, îmi ia mâna într-a ei și mă ajută să mă ridic în picioare, apoi să ajung la teancul de pături care-mi servește drept pat. Când, în sfârșit, sunt din nou întins, fiecare fibră din trup îmi zvâcnește de durere, și nu pot să respir, iar ea își reface machiajul. Aud un zgomot de motor. Apoi, se oprește, și se aud pași.

Rania mă privește și, chiar sub ochii mei, se preface în Sabah. Durerea e alungată, străfulgerarea de dezgust care i-a traversat chipul la auzul vehiculului dispare, lăsând locul unui zâmbet onctuos, seducător, dar care nu-i atinge și ochii.

Abdomenul mi se crispează, inima mi se răzvrățește, mintea îmi urlă. Nu. Nu. Aș vrea s-o apuc de mână și s-o trag înapoi în casă. După care să mă duc afară și să-l sparg cu bătaia pe ăla care o așteaptă.

*E a mea.*

Dar nu e. De unde naiba mi-a mai venit și asta?

Ascult sunetele de fals entuziasm și încerc să-mi izgonesc vârtejul furtunos de gânduri din cap. Imaginea sânilor ei îmi trece fulgerător prin mine. Ochii ei, privind spre mine. Buzele ei, când zâmbește, un zâmbet veritabil, adresat mie. Mic și ezitant, ca și cum ar trebui să-și aducă aminte cum se zâmbește.

## ȘAPTE RANIA

Clientul, Mahmoud, întârzie să termine. E greu să-mi adun forța necesară simulării plăcerii. El e slab, numai unghiuri ascuțite și mâini grosolane, neîndemânatic. Mahmoud se numără printre puținii mei clienți care nu sunt soldați. E mai bătrân, vădov. Singularic. Mă plătește bine, e respectuos, nu mă lovește, nici nu încearcă să stoarcă de la mine mai mult decât ceea ce a plătit. Dar e neîndemânatic. Foarte încet. Grosolan, fără intenție.

Toate gândurile îmi sunt îndreptate numai spre Hunter. La privirea lui, stăruind pe mine, în timp ce ne desfășuram conversația poticnită. La mâna lui peste a mea, o stranie alinare. O simplă atingere. O mână pe mâna mea. Numai că asta îmi spune că nu sunt singură. Necăutând să câștige ceva de pe urma contactului, ci mai degrabă să transmită ceva, să dăruiască. Și el, la rândul lui, și-a pierdut părinții. Și cred că a fost foarte apropiat de soldatul care a murit. Derek. L-am văzut jelindu-l, când a crezut că nu-l observ. N-a plâns, și nu cred că ar mai putea, așa cum nu mai pot nici eu.

Hassan a ales să fie soldat, așa că moartea lui n-a fost o surpriză, dar oricum mă doare. Inima mea încă poartă doliu pentru el. Mereu i-am dus dorul, din cauză că nu l-am văzut timp de mulți ani. Acum e mort și dispărut de-a binelea. Și totuși, nu pot să plâng pentru Hassan. Mi-am vărsat toate lacrimile, iar acum tristețea

mea nu mai are altă cale de a ieși la suprafață, decât prin intermediul mâniei. Cred că și Hunter e la fel, numai că mânia lui e mai puternică, mai profundă. Ținută în adâncul sufletului. Nu cred că-și recunoaște sau își înțelege mânia. Și nici singurătatea.

Mahmoud pleacă, întinzându-mi banii fără să mă privească în față.

Când ajung acasă, Hunter doarme, sau se preface. L-am observat că stă cu ochii pe mine când mă spăl, și i-am aruncat câte o privire pe furiș, ocazii cu care i-am remarcat stânjeneala. Mahmoud a fost ultimul meu client pe ziua de azi, așa că fac un duș. Îl fac repede, și apa e rece. Nu am parte de intimitate, și știu că Hunter se străduiește să nu mă privească. Îndârjirea lui de a-mi oferi o oarecare aparență de intimitate e, pentru mine, ceva greu de acceptat, sau de înțeles. Eu sunt o curvă. De ce mi-ar păsa dacă-mi vede trupul gol? Numai că-mi pasă. Iar el o știe, așa că încearcă să ia măsuri în privința asta.

Când mi-a atins genunchiul, atunci, prima dată, am fost convinsă că intenționează să meargă mai departe. Am fost convinsă că vrea să mă atingă, să mă facă să-l ating, așa că am încercat să-i dau ce voia. Asta am crezut că așteaptă de la mine, și învățasem pe pielea mea că bărbații nu se lasă împiedicați de nimic când e să obțină ceea ce vor de la mine. Hunter e rănit și slăbit acum, dar tot poate să-mi facă rău. Iar când s-o vindeca, ar putea să-mi facă și mai rău. E un pic mai grav decât să mă ia un bărbat cu forța. Chiar dacă-mi plătește după, tot că m-a violat se numește.

Ceva anume din inima mea îmi spune că Hunter n-ar face una ca asta, însă nu pot să am încredere în inima mea.

\* \* \*

Abdul trebuie să vină azi, ceea ce înseamnă că a trecut o săptămână. Hunter e în casa mea deja de peste o săptămână.



Abdul nu e primul care m-a lovit, care și-a impus voința cu forța asupra mea. Nu pot nicicum să-l împiedic, acum, că mă are în puterea lui. Ar putea să mă omoare, și să nu știe nimeni, să nu-i pese nimănui. Ar putea să mă bată până mi-aș pierde simțirea, și nimeni n-ar mișca un deget. Dacă Abdul ar afla despre Hunter, ne-ar omori pe amândoi.

Încerc să-mi abat gândurile de la teama mea discutând cu Hunter, învățând fiecare limba celuilalt. Hunter prinde repede, mai repede ca mine. Poate să spună multe lucruri, dar nu suficiente ca să ne permită să vorbim cu adevărat. Totuși, curând va putea, cred. A făcut saltul de la imitarea papagalicească a cuvintelor la legarea propozițiilor laolaltă, la exprimarea unor idei complete.

Când va putea, oare despre ce vom vorbi?

E vremea. Abdul urmează să sosească foarte curând. Îl aștept în moschee. Am un cuțit ascuns printre pături, aproape. Nu știu ce-aș face cu el, dar mă simt mai bine știindu-l la îndemână. Refuz să las un bărbat ca Abdul să însemne sfârșitul meu.

Iată-l. Pășind țațoș, cu burdihanul atârând, cu ochii ca mărgelele. Ca un porc uriaș. Țepos, unsuros, violent, primejdios.

Nu mă ridic în picioare când intră el, fudul. Îmi ridic privirea, întâlnind-o pe-a lui. Se oprește deasupra mea, rânjește, apoi își descheie centura. Totdeauna, până acum, mă trântea pe spate și-și făcea treaba. Acum, însă, îmi dau seama după rictusul răutăcios al buzelor că are altceva în minte. Își lasă pantalonii să cadă, dezvăluindu-și mădularul scurt, gros, întărit și proiectat drept spre mine.

Face semn într-acolo.

— Suge-o, curvo.

— Costă în plus.

— O să-ți plătesc cât o să vreau, cățea. Suge-o.

— Plătește întâi. O sută în plus.

Nici măcar nu-i văd mișcarea mâinii. Mă pomenesc trântită pe o parte, cu obrazul zvâcnindu-mi de durere. Abdul e deasupra mea, lipindu-mi de frunte gura țevii unui pistol.

— Curvo! zbiară el. Fă ce-ți cer, sau te omor. Nu ești altceva decât o curvă jėjoasă. Te plătesc pentru că sunt generos. Astăzi, o să-mi dai ceea ce vreau, și n-o să-ți plătesc. Plata îți va fi însăși viața. Ai înțeles?

Nu pot să răspund decât printr-un semn de încuviințare. Mă înhață de păr și mă trage în sus, împingându-mi fața spre organul lui. Mădularul mi se ciocnește de buzele strânse. Îmi trece prin gând să-l mușc, dar știu c-o să mă omoare. Zgomotul împușcăturii l-ar alarma pe Hunter, care s-ar târî până aici, ca să vadă ce-i cu mine. L-ar omorî și pe el, și astfel, truda mea de a-l salva ar fi irosită.

Așa că fac ce mi s-a cerut. E nespălat. Miroase oribil. Își încheștează degetele în părul meu, mă trage spre vintrele lui, înfigându-se cu violență în gâtul meu, sufocându-mă. Icnesc, gata să vomit, și tocmai atunci el termină, umplându-mi gâtul cu sămânța lui. Nu mai pot să mă abțin. Întorc capul într-o parte și vomit pe lespezile crăpate ale podelei, lângă pături.

Abdul râde.

— Data viitoare, nu mă mai contrazice, îmi spune, aplecându-se și apropiindu-și fața de a mea, în timp ce mă opintesc. Dacă mă mai contrazici o singură dată, te omor.

Pleacă, pășind la fel de țațoș, încheindu-și centura. Eu rămân pe loc, îngenuncheată pe podeaua tare, vomitând. În cele din urmă, reușesc să mă opresc și să-mi croiesc drum spre casă, ștergându-mă la gură. Obrazul îmi zvâcnește, învinețit.

Mă împleticesc până în baie și încep să mă spăl pe dinți, frecând obsesiv.

Nu pot să-l privesc pe Hunter. El mă vede, totuși, și scoate o exclamație furioasă în engleză. Încearcă să se ridice.

— Nu. Stai, îi spun. N-am nimic.

— Nu, răspunde el, în arabă.

Își începe lungă și chinuitoarea luptă de a se ridica în picioare, așa că îngenunchez lângă el și-l las să mă privească. Îmi cuprinde bărbia între degetele lui blânde, îmi întoarce fața într-o parte și-n cealaltă, ca să-mi examineze obrazul. Își încrețește fruntea, și furia îi scânteiază în ochii lui albaștri. Îmi atinge obrazul, cu un deget ușor ca fulgul peste carnea umflată. Cu cât se prelungește atingerea, cu atât furia din ochii lui se înfierbântă mai rău.

Spune ceva în engleză, o întrebare dintr-un singur cuvânt mârâit printre dinți. N-am nevoie să cunosc semnificația cuvântului ca să-mi dau seama ce mă întreabă. *Cine?*

— Nu, îi răspund, scuturând din cap, fiindcă măcar atât înțelege. Nu vreau să fi amestecat. Te-ar omorî. Ne-ar omorî pe amândoi.

— Cine? întreabă el din nou, în engleză.

— Abdul, îi zic, și mă văd nevoită să mă concentrez intens la cum aş putea să folosesc gesturile și limitata noastră capacitate de înțelegere reciprocă, astfel încât să-i transmit cine e Abdul. Soldat, general, rostesc până la urmă.

El scutură din cap, ridică din umeri. Mă ridic, încerc să iau o poziție de „drepti”, cu călcăiele lipite, spinarea dreaptă, după care salut. Hunter râde de pantomima mea, dar face un semn afirmativ din cap, că a înțeles. Îmi plimb degetele peste sânul meu stâng, descriind un dreptunghi mare, prin care vreau să desemnez șirul de decorații și alte chestii colorate, pe care le poartă acolo un militar de rang înalt, după care mă bat cu palma pe umeri, referindu-mă la insemnele gradului. Hunter tot nedumerit pare. Oțez.

Deodată, mă izbește o idee. Îmi pun arătătorul deasupra buzei de sus, imitând o mustață, și zic „Saddam”, după care-mi ridic mâna deasupra capului. Pe urmă, o cobor cu câțiva centimetri, indicând un rang puțin mai mic, și rostesc „Abdul”.

Hunter face ochii mari când își dă seama ce-am vrut să spun. Abdul e un general cu rang înalt, nu cu mult sub Saddam Hussein însuși în ierarhie. Sau, a fost, înainte ca Saddam să fie răsturnat de americani. Abdul imi e client regulat de mulți ani, încă dinainte să ajungă la actualul său rang.

Mă așez la loc, și Hunter îmi atinge încă o dată obrazul.

— Nu, exclamă, pe un ton încrâncenat, furios, hotărât. Eu mort el.

Râd de araba lui stâlcită și scutur din cap.

— Nu. Spune „Eu o să-l omor pe el”.

Și-i repet, mimând înjunghierea.

Clatină afirmativ din cap și repetă după mine.

— Eu o să-l omor pe el.

Acum, în ochii sau în vocea mea nu mai e nici urmă de amuzament.

— *Nu!*

O spun atât în engleză, cât și în arabă.

— Nu.

Nu-mi răspunde, nu mă contrazice, dar pot să citesc în ochii lui că nu s-a răzgândit. Intenționează să-l omoare pe Abdul pentru că m-a lovit. N-am cum să-l fac să înțeleagă. Asta e viața mea. E meseria mea. E felul în care supraviețuiesc. Dacă s-ar ajunge ca Abdul să fie omorât, asta mi-ar putea distruge afacerea, munca de zece ani pentru construirea unei clientele și a unei reputații, sub numele de Sabah.

Pe de altă parte, ceva din inima mea tânjește să-l lase pe Hunter să facă tot ce pofteste. Ceva din mine tresare și zvâcnește, ca un mușchi nefolosit multă vreme care își revine la viață. El vrea să mă protejeze. Vede că mă doare, și în ochii lui zăresc suferință, furie pentru mine.

El nu mă cunoaște. Nici măcar nu-mi vorbește limba ca lumea, și nici eu pe-a lui. Nu știm nimic unul despre celălalt. Suntem dușmani. Popoarele noastre se războiesc între ele. El n-are cum să mă protejeze. Nici de cei de teapa lui Abdul, nici de oricine altcineva.

Ochii lui Hunter sunt la doar câțiva centimetri de ai mei. Dintr-odată, îmi dau seama cât de aproape sunt de el. Coapsa lui o atinge pe-a mea. Trupul îi e suficient de aproape de-al meu ca să simt dogoarea revărsându-se din el. Îi văd fiecare țep din barba care-i crește pe bărbie și pe obraji, deasă și neagră. O broboană de sudoare îi alunecă în jos pe tâmplă, arcuindu-se peste pomet și amestecându-se în miriștea bărbii. Își șterge obrazul de umăr, întinzând transpirația într-un petic lucios de umezeală.

Ochii lui mi-i sfredelesc pe-ai mei, atât de albaștri, învăpăiați și adânci și tremurând într-un vălmășag de sentimente. Mă întreb la ce s-o gândi. Își umezește buzele, vârful limbii lunecându-i peste buza de jos, ca o săgeată roz.

La început, nu-mi dau seama ce se-ntâmplă. Chipul lui se apropie de al meu, cu ochii mari și pironiți de ai mei, atât de albaștri, atât de aproape. Ce tot face? Sunt incapabilă să mă mișc. Sunt încremenită de apropierea lui, tremur de teamă și de nerăbdare. Asta e. Acum o să ia de la mine ceea ce vrea. Încă e torturat de suferință, pot s-o văd după cum i se încrețește pielea la colțurile ochilor, și după cât de aprig strânge pătura cu mâna liberă, atât de tare, încât articulațiile i s-au albit. Și totuși, mâna cealaltă continuă să-mi atingă bărbia, maxilarul, pielea din spatele urechii; o atingere

ușoară ca adierea brizei. Iar acum, buzele lui le ating pe-ale mele; pentru ce? Ce înseamnă asta? Mă sărută? Clienții nu sărută. Nu încearcă, și oricum nu i-aș lăsa. E sex, nu iubire.

Îmi amintesc cum îl săruta mama pe tata, odată, când credea că nu-i văd. Se iubeau, mami și tati. Ea își lipea buzele de ale lui, și gurile li se mișcau împreună, ca și cum și-ar fi mâncat unul altuia limba. N-am înțeles asta atunci, dar acum o înțeleg.

Miroase slab a carne și puțin iute, și a altceva, unic și imposibil de definit. Ceva categoric masculin. Nu știu ce să fac. Mă tem de sărutul ăsta, de ce înseamnă el, de ceea ce a început, de unde se va ajunge, de motivul pentru care se întâmplă. Mă tem de Hunter. E tulburător. Puternic, uriaș, dur, însă blând cu mine. Furios când vede că mă doare ceva. Am mai văzut bărbați răniți până acum, și toți erau slabi, abia capabili să se miște.

Odată, acum câțiva ani, un client m-a lovit într-o parte din cauză că n-am vrut să fac ce avea el chef. Mi-a rupt o coastă, și n-am mai putut să lucrez timp de mai multe zile. Aproape să mor de foame. I-am povestit lui Abdul ce s-a petrecut, de ce nu pot să-l satisfac, iar Abdul a făcut ceva. S-a asigurat ca individul să nu mai revină vreodată. N-a făcut-o pentru mine, ci pentru ca el să se bucure în continuare de serviciile mele. Îmi amintesc că fiecare mișcare era incredibil de dureroasă. Fiecare respirație mă durea mai rău decât lovitura care mi-a rupt coasta. Nu puteam să mă mișc de durere. În timp ce Hunter, deși are mai multe coaste rupte, continuă să se miște. Îl doare, văd asta, dar tot se mișcă.

Mă sărută cu grijă, cu blândețe. Cu șovăială. Buzele îi sunt... moi și umede și fierbinți. Nu mă opresc. Vreau să mă opresc, vreau să fug de el și de ochii lui pătrunzători, de mâinile atingându-mă într-un fel care nu mă deranjează, deși ar trebui. Prezența lui mă tulbură. Nu fug. Îl las să mă sărute, și știu că n-ar trebui, dar asta fac.

Până la urmă, se desprinde, ținându-mi obrazul în palma desfăcută și cercetându-mă cu ochii, în așteptarea unei reacții. Dar eu nu știu cum să reacționez. Cum să mă simt. Sunt dezorientată. Întoarsă pe dos de el și de sărutul lui, într-atât, încât nu mă pot mișca, nu pot respira.

Ceva fierbinte și sărat îmi ustură ochii. Îmi curge sânge? Duc mâna la ochi, apoi îmi privesc degetele. Plâng. De ce? Nu știu. Sunt tristă? Ce să fie senzația asta din inima mea, din pieptul meu? E o încordare, caldă și densă, care se răspândește prin mine. Pielea mă furnică unde mă atinge el. Coapsele îmi tremură, iar între ele... simt o umezeală, și o ciudată fierbințeală apăsătoare, o tensiune, ca o nevoie.

Degetul lui mare îmi șterge lacrima de pe obraz, trecând apoi la celălalt. Încă e îndeajuns de aproape, încât să-i simt răsufierea pe față.

Buzele mă furnică și-mi zvâcnesc unde mi le-au atins buzele lui.

E o nebunie, știu, dar mă pomenesc sărutându-l eu. Apăsându-mi buzele pe ale lui, ca o prăbușire lentă înainte, în el. Buzele i se desfac, și mâna lui îmi cuprinde ceafa, ținându-mă de la baza gâtului și trăgându-mă mai aproape, răspunzându-mi la sărut.

Ceva îmi atinge dinții, buzele. Limba lui. E o senzație bizară. Invazivă și înfricoșătoare. Mă desprind și-l privesc, și-mi dau seama cât de tulburată îmi e expresia feței.

Pentru numele lui Allah, ce caut să-l sărut pe soldatul ăsta american?

O iau la fugă, întrebându-mă ce mi-a venit dintr-odată să-l invoc pe Allah, de ce l-am lăsat pe Hunter să mă sărute, de ce l-am sărutat și eu, de ce limba lui nu mi-a lăsat un gust neplăcut în gură.

Mă întreb, în timp ce picioarele mele își caută drumul pe străzi și pe alei, de ce simt, în pântec, o profundă și involburată dorință de a-l săruta iar?

Ce tot fac? Ce se-ntâmplă cu mine? Ce-am făcut?



## OPT

# HUNTER

Ce dracu' m-a apucat s-o sărut? N-a fost un gând conștient, sau o intenție. Pur și simplu... s-a întâmplat. Ea stătea chiar lângă mine, piciorul i se atingea de-al meu, un contact atât de mic, dar care îmi trimitea prin tot corpul fulgere de fierbințeală. Îi vedeam obrazul lovit, învinețindu-se, iar asta mă făcea să mă simt străpuns de sulite incandescente de furie turbată.

Am auzit toată tărășenia. Am auzit o voce bărbătească dând un ordin, vocea Raniei răspunzându-i calmă, după care din nou a lui, furioasă. Am auzit un *trosc*, de pumn în contact cu carnea. Am auzit-o pe ea urlând. Apoi, zăngănitul unei centuri și un ordin. Icnete. Vomitat.

Nu e greu de dedus ce s-a întâmplat.

Jur pe Dumnezeu c-o să-l omor pe nemernic. O să-i tai beregata blestemată, o să-i retez mădularul și o să i-l îndes în despicătura gâtului ăla afurisit.

Sunt nevoit să respir adânc ca să-mi domolesc furia. Temperamentul meu, care toată viața mi-a făcut probleme, reîncepe să se manifeste cu forța unui uragan. Am învățat să mi-l stăpânesc, să-l țin în frâu, nu să mi-l dezlănțui, așa cum obișnuiam. Cât pe ce să nu termin liceul, din cauza numeroaselor situații în care am fost suspendat ca pedeapsă pentru participarea la încăierări. Cât pe ce

să fiu exmatriculat când un băiat a ajuns în spital după ce s-a bătut cu mine. Evident, el a început, fir-ar să fie. A sărit pe mine în parcare, după antrenamentul de fotbal american. M-a bumbăcit zdruvăn și el. M-a trântit pe jos, mi-a scos un dinte și mi-a spart nasul. Nu s-a așteptat să mă mai ridic, dar m-am ridicat, și mi-a venit rândul. Și-a petrecut o săptămână în spital, cu o grămadă de ches-tii rupte.

Iar acum, jigodia asta de Abdul o lovește pe Rania, și eu văd roșu în fața ochilor. Nu mai pot să gândesc limpede. N-ar trebui să reacționez așa. Ea pare să aibă impresia că personajul ăsta, Abdul, e nu știu ce general de rang înalt în armata irakiană. Mă doare-n cot. Tot o să-l omor, naibii, dacă se mai atinge vreodată de ea.

Ea a fugit după ce ne-am sărutat. După ce ea m-a sărutat pe mine. La asta nu m-am așteptat. Era acolo, lângă mine, senzuală și frumoasă și îndurerată și având nevoie de alinare. Având nevoie de protecție. Nicio femeie n-ar trebui să fie lovită vreodată. Nicio femeie n-ar trebui să fie vreodată silită să facă ceea ce-a făcut ea. Un instinct primar din interiorul meu a reacționat la apropierea și la durerea ei. Buzele mele le-au atins pe-ale ei înainte să-mi dau seama ce fac, după care m-am pierdut în dulceața moale a buzelor ei.

Mama mă-sii, sunt praf. Avea gust de pastă de dinți mentolată. M-am simțit ca-n rai. N-a fost decât un sărut, însă m-a prins atât de tare, încât am avut impresia că explodez, fără ca măcar să mă atingă. După care ea s-a desprins, plângând. Nu m-am prins de ce plângea. Nu părea să știe cum se sărută. Nu mi-a răspuns, doar a lăsat ca buzele noastre să se atingă, încordată și încremenită din tot corpul. Și pe urmă a plâns.

Cred că a fost primul ei sărut. Pare imposibil, dar simt că e adevărul.

Pe urmă, m-a sărutat ea, s-a aplecat spre mine și mi-a cuprins buzele cu ale ei, și cred că mi-am cam dat drumul un pic în nădragi.

Și-acum îmi e dureros de întărită. Chinuitor de întărită. Ea a plecat, a fugit de mine, de sărutul nostru. E la fel de tulburată ca mine, dacă e să mă iau după expresia ei facială.

E atât de tare, încât mă doare încă. Am nevoie să mă eliberez. Aș face-o singur, dar pe urmă n-aș avea cum să șterg. Mă întorc, lent și chinuitor, cu fața în jos, concentrându-mi gândurile spre altceva, orice altceva, în afara Raniei. Îmi invoc imagini de luptă, dar asta nu mă duce decât la amintirea chipului Raniei, deasupra mea, când m-a salvat atunci.

Îi datorez viața, și refuz s-o las să fie bătută.

Cuțitul meu de război, singurul element din echipamentul meu, cu excepția hainelor, care pare să fi ajuns aici odată cu mine, zace într-un colț, aproape de picioarele mele. Am nevoie de câteva minute de chinuri cumplite până să-l recuperez. Trebuie să mă opresc mereu, ca să-mi refac respirația și să las fulgerele de durere să se mai domolească. Mă doare atât de rău, încât îmi vine să vărs, dar strâng din dinți și-i dau bătaie până la capăt. Ascund cuțitul sub pături, aproape de mână. Data viitoare când mai aud că se-ntâmplă așa ceva, o să-i pun eu capăt. Nu-mi pasă cât de rău m-ar durea, naibii. Nu-mi pasă dacă-mi deschid la loc rănilile și-mi rup din nou coastele. Nu permit să se mai întâmple încă o dată.

Furia asta animalică din interiorul meu, la gândul că Rania ar putea fi lovită, mă nedumerește, mă tulbură. Nu știu de unde vine, dar nu pot nici s-o alung cu o explicație, nici s-o ignor. Nu e vorba doar despre temperamentul meu coleric, sau despre educație. Tata mi-a vârat întruna în cap că femeia trebuie apărată. Niciodată, absolut niciodată, lovită. *Niciodată*. Femeia trebuie prețuită și îngrijită. Tata îi ținea ușa deschisă mamei ca să intre. O trata ca pe o regină. Era un om dificil, mânios și dereglat și dărâmat de pe urma experienței cu războiul, dar niciodată nu transpunea toate astea în violențe împotriva mea, sau a mamei.

Imboldul meu de a o proteja pe Rania e altceva. Ceva mai profund, mai încrâncenat, mai înflăcărat. Nu îndrăznesc să-l studiez prea îndeaproape, din cauză că e imposibil. Indescifrabil.

Deja sunt istovit de atâta durere. Închid ochii și încerc să nu-mi imaginez chipul Raniei, mă străduiesc să nu-mi aduc aminte de buzele ei. Nu reușesc, însă, și leșin în fața unei imagini a ochilor ei căprui strălucitori, precum ciocolata topită, a buzelor ei roșii și a tenului delicat.

Ea m-a sărutat.

Fir-ar a naibii de treabă.

Trebuie doar să mă însănătoșesc îndeajuns cât să pot merge, ca s-o șterg de-aici pe furiș și să mă întorc la unitate. Nu pot să mă descurc cu așa ceva. Cu ea. Cu buzele ei peste ale mele, ca o felie dulce, hipnotică, de paradis, cu sânii ei striviți de pieptul meu, catifelaji dar fermi, cu sfârcurile întărindu-se. Mireasma excitației ei plutindu-mi spre nări.

Mădularul îmi zvâcnește, tare ca piatra.

Vedeți? Ce naiba! Mi-a intrat sub piele. Mi-a pătruns în minte. Ce *dracu'* ar trebui să fac? Nu se poate s-o sărut iar. Nu pot să permit așa ceva. În mod sigur nu pot să merg mai departe. Ori-cum, nu sunt capabil, din punct de vedere fizic, în momentul de față, dar... n-ar fi bine. Ar fi o greșeală. Ea e o prostituată. Irakiană. La un moment dat, eu o să plec de-aici, și n-o s-o mai văd niciodată.

Plus că ea încă e nevoită să lucreze. Meseria ei îmi umple burta. Îmi aduce apă. Pansamente. Unguente antibiotice. Fără clienții ei, aș muri de foame. Iar dacă ar afla cineva despre existența mea, aș fi mort, și ea, la fel, dacă nu mai rău.

Cum aș putea să mă culc cu ea, după care să zac aici și s-o aud cum se culcă cu alții? N-aș putea. Aș sări cât casa, naibii.

Fir-ar. De ce-mi trece măcar prin cap să mă culc cu ea? Nu se poate. N-o s-o fac.

Numai că, mama *naibii*, sexy mai e. Ademenitoare. Părul ăla blond minunat, des, lucios, care-i încadrează fața, ochii mari și întunecați dogorind de atâtea emoții, atât de multe, încât nu le pot identifica, nu le pot pătrunde. Trupul suplu, opulent, împins foarte aproape de al meu.

Îmi frec fața cu palmele, gemând și suspinând. Mădularul mi-e îndoit dureros într-o parte. Împing pătura mai jos de șolduri și mi-l potrivesc în pantalonii uniformei de război. Dar, fir-ar să fie, faptul că l-am atins a fost o greșeală. Ouăle mi s-au umflat dureros de tare. Faptul că am sărutat-o pe Rania, și apoi m-am tot gândit la ea... îmi dă o stare de erecție permanentă. Îmi înhaț scula în palmă și mă gândesc din nou dacă să mă ocup singur de ea.

Cum o țin așa, în mână, simt o altă prezență. Rania s-a oprit în prag și mă privește, cu o expresie ciudată pe chip.

— Fir-ar, exclam, aruncând la repezeală pătura peste mine.

Valuri de jenă mă inundă. Arunc o privire șovăielnică spre Rania, care și acum e în prag, fixându-mă cu privirea. Mă așteptam s-o văd arătând supărată, sau dezgustată, sau... nu știu. Ceea ce nu mă așteptam e să-i văd obrajii îmbujorându-se și privirea săgetând peste tot prin încăpere, ca și cum ar încerca să uite ce-a văzut, dar dorindu-și să mai zărească o dată.

— Îmi pare rău, îi zic, în arăbeasca mea poticnită, stâlcită, cu un accent mizerabil.

Ea ridică din umeri, fără să mă privească. Aș vrea să-i explic, dar nu pot. Chiar dacă ea ar fi știut foarte bine engleza, sau eu, araba, tot n-aș fi putut să-i explic. Pur și simplu, n-aș fi fost în stare să articulez cuvintele. În cele din urmă, ea scutură din cap, parcă vrând să-și alunge vedenia, și se duce în bucătărie. Are în mâini câteva pungi cu alimente, pe care nu le observasem până acum. Aș vrea să i le iau din mâini, să scot totul din plase în locul ei, dar nu pot.

Nu mă privește, iar când ochii ei ajung totuși să măture încăperea până spre mine, nu sunt eu capabil să-i susțin privirea. Oare o știți că ea a fost cea care mi-a provocat erecția?

Deocamdată, mi s-a mai potolit. Să mă ferească Dumnezeu dacă s-o mai apropia prea mult de mine. Mi-ar țâșni la loc, într-o erecție totală, chiar și dacă n-ar face altceva decât să mă privească așa cum nu trebuie. Sau așa cum trebuie, depinde din ce unghi privești problema.

Partea cea mai rea e că niciodată nu se va produce eliberarea. Nu se poate. Trebuie să fiu deștept. N-ar fi numai sex, chiar dacă s-ar întâmpla. Pot să-mi dau seama de asta. După felul în care îmi intră pe sub piele, după cum îmi bubuie inima când mă privește ea, când mă atinge, după felul în care-mi doresc cu atâta disperare ca ea doar să se așeze și să stea de vorbă cu mine... dacă s-ar întâmpla ceva, ar avea implicații emoționale. Am suficientă minte cât să-mi dau seama de măcar atât; acum, va trebui doar să am suficientă minte cât să evit orice astfel de întâmplare.

Trebuie să-mi tot repet în sinea mea să gândesc cu creierul, nu cu scula. Nu cu inima.

Însă deodată ea mă privește, cu o curiozitate pângurită în ochi, ochi a căror privire alunecă în jos, pe pieptul meu gol, spre bazinul acoperit cu pătura, și se înroșește și întoarce grăbită capul în altă parte, mușcându-și buza.

Drace! O să fie greu.

\* \* \*

Amândoi suntem excesiv de prudenți în următoarele câteva zile. Ea nu mai stă atât de aproape încât să ne putem atinge, și eu nu încerc. Măinile mele rămân în poală, făcându-și de lucru, fățându-se. Ea a început să-mi întoarcă spatele atunci când trebuie să se schimbe sau să se spele, iar eu am grijă să privesc altundeva.

Acum învăț zilnic suficiente cuvinte arăbești ca să putem purta conversații poticnite. Conțin multă pantomimă și explicații întortocheate pentru cuvintele străine, dar se pot numi conversații. Discutăm despre subiecte neutre. De obicei, despre cuvintele în sine, înțelesurile și contexturile și conotațiile lor. Nu știm despre ce altceva am putea să vorbim, așa cred.

Falsul ei entuziasm din momentele în care lucrează cu clienții e mai domol acum. O aud mai puțin. Pare să-i fie din ce în ce mai greu să-și adune capacitatea de a se preface. Scârba de pe fața ei are nevoie de mai mult timp până să dispară.

Am început să schimbăm între noi priviri lungi, stânjenite. Mda, etapa asta. În care privesc pe fereastră o pasăre de pe un acoperiș, o urmăresc cum ciugulește și flutură din aripi, iar apoi simt privirea ei, și mă întorc spre ea, și ea mă urmărește cu o expresie totodată încrâncenată și curioasă și duioasă și tandră și înfrișată. Când ni se întâlnesc privirile, se înroșește și întoarce capul, iar expresia îi redevine una ermetic închisă. Pe urmă, e rândul meu s-o urmăresc, întrebându-mă ce gândește, străduindu-mă să nu mă holbez la posteriorul ei, încercând să nu-mi doresc ca ea să îngenuncheze lângă mine și să mă sărute iar, și atunci ea mă surprinde c-o privesc. Și e rândul meu să-mi mut privirea în altă parte, sperând că gândurile nu-mi sunt vizibile pe față.

Mda, etapa asta.

Necazurile apar mai târziu, în cursul aceleiași săptămâni. Ea iese din casă dintr-un oarecare motiv și mă lasă înăuntru, cu ușa închisă. Aud pași afară, îmi închipui că e ea, numai că pașii trec mai departe, și încetinesc ritmul în dreptul clădirii vecine, unde lucrează ea. O voce bărbătească strigă, apoi repetă pe un ton mai supărat.

Măruntaiele mi se învolbură, iar instinctele îmi cer să mă ridic, să mă pun în mișcare, să mă ascund. Îmi iau cuțitul KA-BAR în mâna dreaptă și mă străduiesc să mă ridic în picioare, strângând din dinți ca să nu urlu de durerea care-mi mușcă din tot trupul. Nu pot să respir. Un foc îmi arde pieptul, plămâni, stomacul, coastele rupte protestând împotriva mișcărilor mele. Un vaiet ienit, scrâșnit, îmi scapă de pe buze în timp ce țopâi și șchiopățez spre baie, singurul loc în care poți să te ascunzi în casa asta. Mă inghesui într-un colț al băii. Subțire adăpost, subțire apărare, dar mai bine de-atât nu se poate.

Aud ușa deschizându-se și pași prin casă. Crisparea cărnii, furnicăturile pielii, fiorii reci de pe șira spinării și torentul de adrenalina mă informează că nu Rania e persoana care a intrat în casă. Nu se poate să fiu descoperit și raportat. Pentru binele meu și al Raniei. E vorba despre viață și moarte.

Pașii, tropăiți, de bocanci bărbătești, se târăsc prin camera minusculă. O voce asprită de fumat strigă:

— Sabah? Ești aici?

Îmi opresc respirația. Țin strâns cuțitul în pumnul cu articulațiile albe, cu tăișul în sus. Fiorii din stomac îmi spun că asta n-o să se termine cu bine.

Pașii se apropie de baie, și eu mă pregătesc. Îmi țin respirația, întind mâinile, gata să mă avânt. Rănila sunt date uitării. Adrenalina îmi acoperă durerea de a sta în picioare.

— Sabah?

Prima imagine pe care o am cu el constă într-o pereche de bocanci militărești scâlțiați, apoi o pereche de pantaloni ai uniformei irakiene de camuflaj. Își vără capul înăuntru, vede dușul, vasul de toaletă. Inima îmi bate cu putere și-mi vine să vomit, dar nu se poate.



Cum e posibil să nu mă vadă? Poate c-o să scap din asta fără să fiu nevoit să-l omor.

Nț. Mă vede. Fandez și-mi reped mâna spre gâtul lui, reducându-l la tăcere. Cuțitul îmi fulgeră, înfigându-se în stomacul lui. Părțile moi se despică lesne, după care lama se oprește într-un os. Tipul se împleticește înapoi, icnind. Îi trec iute tăișul peste gât, făcând să țâșnească în fața lui un șuvoi de sânge. Rahat. Fac o întregă mizerie. Împung din nou, și de data asta îl nimeresc în inimă, exact între coaste. Al naibii noroc. E mai greu de izbutit decât ar crede majoritatea oamenilor.

Se clatină, se împleticește, se prăbușește pe spate. Nu se poate să-l las să-și verse tot sângele pe podea. Un val de panică absurdă mă izbește, și-i smucesc corpul în cădița dușului, ca sângele să i se scurgă la canalizare. Pe podea nu e prea mult sânge, cel mai mult a curs pe el.

Dar ce să fac cu cadavrul?

Adrenalina e pe sfârșite, și durerile cumplite mă săgetează iar, răpindu-mi respirația. Simplul stat în picioare îmi solicită până la ultimul dram rămas de încăpățănare, de tenacitate și de forță. N-o să mai rezist mult.

— Hunter? aud vocea Raniei, îngrijorată, tulburată.

Ies, împleticindu-mă, din baie, cu cuțitul plin de sânge în mâna colorată în roșu. Raniei i se taie respirația.

— Avem o problemă, o informez, pe arăbește. Un bărbat intră. Soldat. Eu omor el.

Rania înjură încet și aruncă o privire spre cadavrul de sub duș.

— Ahmed.

— Ce facem cu... — nu reușesc să-mi amintesc echivalentul pentru *cadavru* — cu mortul?

Lăsându-se să cadă cu spatele de perete, Rania își trece degetele prin părul blond despletit, șuierând printre dinți.

— Nu știu, îmi zice, și mă fixează cu o privire dezorientată. Ce căuta aici?

O mare parte din ceea ce zice trebuie s-o ghicesc. Înțeleg unele cuvinte, și pot să deduc restul din context.

Ridic din umeri.

— Căuta pe tine. Pe Sabah. Mers la ușa cealaltă întâi, apoi aici. Mă vede... sunt mort. Mă vede, rău pentru tine. Rău pentru mine. Așa că... el moare.

Detest felul în care sună ceea ce spun. Nu sunt genul de om clocvent, dar detest să știu că vorbele mele sună balmăjite și stâl-cite. Ea trebuie să se gândească mult ca să înțeleagă ce am de zis.

Și asta-i tot. Mă prăbușesc în față, incapabil să-mi opresc căderea. Mai am timp să gândesc, în timp ce mă răstorn: *Asta o să cam doară*. Și doare, al naibii. Mă izbesc de pământ cu umărul și cu fața. Știu foarte bine că nu e cazul să mă proptesc în mâini, sau cu încheieturile, la halul în care îmi sunt umerii. Latura corpului cu rana de șrapnel duce greul căzăturii, împreună cu coastele deja rupte. Cred că mi le-am fracturat la loc. Sulițele agoniei mă străpung, și nu pot respira din cauza durerii. Nici să icnesc nu pot. Inspir prelung, întretăiat, cu fața pe pământ, cu nările îmbâcsite de praful care-mi ustură ochii. Țin încă strâns în mână cuțitul, și-l reped în jos cu toată forța, până când aud mânerul pârâind. Tușesc, scuipând țărână.

Rania e lângă mine, întorcându-mă pe spate, curățindu-mi mai întâi ochii, apoi nările, buzele. Degetele ei sunt tandre și blânde, ștergând fiecare pată pe rând cu buricul arătătorului. Ochii îi sunt enormi, și în ei văd o ușoară îngrijorare, în timp ce-mi curăță fața de țărână. Contururile ascuțite ale chipului ei adorabil

sunt reliefate intens de soarele după-amiezii revărsat prin fereastră, pregătindu-se să coboare dincolo de acoperișul clădirii de peste drum.

Detest faptul că privirea îmi rătăcește spre sânii ei, care i se leagănă când se apleacă spre mine. Îmi las pleoapele să coboare ușor, încercând să mă concentrez asupra durerii, nu la cât e ea de superbă, sau la cât de ispitite îmi sunt degetele să i se strecoare pe sub bluză ca să-i atingă mătasea pielii. La cât de tare îmi doresc s-o trag spre mine, pentru încă un sărut.

A naibii nepotrivre. În baie e un om mort, iar eu mă gândesc doar că nu trebuie s-o sărut pe Rania.

*Ce dracu' te-a apucat, Hunter?*

Când deschid ochii, o văd stând turcește lângă mine, privindu-mă, cu o expresie încărcată de sentimente pe care le recunosc dinăuntru. Mâna i se odihnește pe stomacul meu, exact la mijlocul distanței dintre intimitatea pieptului și zona erogenă de mai jos. Trec clipele, și privirile noastre se caută, ezitând, fugind într-o parte și-n alta. Ne provocăm unul pe celălalt să facem prima mișcare, ne abatem privirile, ne îndepărtăm, sau o facem. Ne apropiem. Reducem distanța.

Un firicel cald îmi dă de știre că-mi sângerează coapsa. Nu-mi pasă.

Ea miroase a femeie: transpirație, excitație, deodorant. Mâna îi tremură pe stomacul meu. Respiră adânc, regulat, ca și cum ar vrea să prevină hiperventilația. Nările îi freamătă la fiecare inspirație, buzele cărnoase i se contractă și se destind, tremurând de emoție reținută. Pieptul i se umflă și se comprimă, atrăgându-mi privirea. Fusta — tot timpul poartă fustă, un pic cam prea scurtă, desemnându-i profesia pe acest teritoriu al extremei umilințe — i-a alunecat în sus, pe coapse, așa că mâna cealaltă îi acoperă, ca într-o

doară, intimitatea. Picioarele îi sunt interminabile, kilometri întregi de umbre și piele care-mi atrag mâna într-acolo.

Mă străduiesc al naibii de strașnic ca să rezist atracției hipnotice pe care o exercită asupra mea. Sunt ca Ulise, legat de catarg, momit de cântecul ucigător al sirenelor. Numai că legăturile care mă țin pe mine sunt slabe și se desfac, funii intangibile reprezentate numai de autocontrolul meu din ce în ce mai spulberat. Logica pierde în lupta cu puterea frumuseții ei. Conștiința a ce e bine și ce nu își pierde însemnătatea în fața amintirii buzelor ei frecându-se de ale mele.

La naiba.

O sărut. Mă mișc cu încetineală, ca și cum m-aș apropia de un animal sălbatic sperios, întinzând o mână în sus ca s-o trag spre mine. Ochii ei căprui, deja rotunjiți, se măresc și mai mult de teamă. Tremuraturile se extinde în tot trupul, dar nu încearcă să se desprindă.

Buzele mele crăpate, uscate, îi întâlnesc gura delicată, caldă, umedă, și în mine explodează paradisul. Ochii mi se închid singuri, pleoapele fiind împovărate de splendoarea sărutului ei. E atât de șovăitoare, de precaută și de reținută... Nu îndrăznesc s-o ating. Nu îndrăznesc.

Un sărut, un sărut, doar un sărut. Însă, Doamne, cât e de uluitor! Sunt electrizat, surescitat, înverșunat de gustul ei, de senzația ei. Îmbătat de ea. Tremur din tot trupul din cauza efortului de a-mi ține mâinile la locul lor, de a păstra castitatea sărutului. E o bătălie imposibilă, pierdută din start.

Deodată, mâna ei mi se ridică de pe burtă și-mi atinge fața, lipindu-și palma de obrazul meu, încolăcindu-și degetele prin părul din spatele urechii. Ceva din interiorul meu începe să crească până la dimensiuni imposibile la tandrețea gestului, umflându-se

până când simt că aş putea să explodez, să mă despic, să plâng sau să urlu de fericire. O atingere simplă, nevinovată, dar atât de plină de înţelesuri. Femeia asta, care vinde atingeri, care probabil consideră că bărbaţii sunt vietăţi atât de urâcioase, care a văzut tot ceea ce-i mai rău din monştrii de masculi, femeia asta mă sărută şi mă atinge.

N-ar trebui. Nici eu nu sunt mai bun. Am omorât oameni. Cu arme de foc, cu cuţitul. Am zdrobit oameni cu mâinile goale. Am ciuntit familii cu puşca. Am comis fapte cât se poate de îngrozitoare. Şi o doresc, o vreau. Am nevoie de ea, trupeşte.

Ea are nevoie de un Făt-Frumos care s-o scoată din infernul ăsta al mizeriei şi al păcatului şi al războiului, iar eu nu sunt acela.

Şi totuşi, buzele ei continuă să se frece de ale mele, limba ei mi se plimbă peste dinţi şi pătrunde mai adânc, încolăcindu-se de a mea, palmele ei îmi cuprind obrajii şi mă atrag mai aproape, adâncind sărutul. Puterea mea de stăpânire asupra propriilor mâini îmi e spulberată de ardoarea sărutului ei, şi mă trezesc că o prind de talie, numai de talie, deasupra şoldurilor şi dedesubtul coastelor. E atât de mică, de delicată, încât palmele mele aproape că-i cuprind mijlocul cu totul. Iar acum mâna ei îmi coboară de pe faţă spre umăr, la câţiva centimetri de rană.

Tresar de usturimea durerii, şi ea se trage înapoi, destrămând vraja. Ochii ei mă cercetează, şi nu încerc să-mi ascund simţirile. E singurul mod prin care pot să comunic ceea ce simt, prin ochi. Nu mă pot împiedica să mă întreb ce-o vedea ea. Eu ştiu ce simt, dar nu ştiu cum s-or traduce sentimentele mele, cum le-o interpreta ea.

Palma ei îmi ţine şi acum obrazul, dar nu mai tremură. Deschide gura, parcă vrând să spună ceva, dar o închide la loc, şi deodată dispare, dispare brusc, repezindu-se afară pe uşă, iar eu rămân

cu răsuflarea tăiată, tulburat mintal și emoțional. Pe de-o parte, mă bucur de absența ei, fiindcă așa pot să mă gândesc la ce se petrece, iar pe de alta, îmi lipsește prezența.

*Ce naiba s-a întâmplat?*

Ceva s-a schimbat între mine și Rania în timpul sărutului ăla, și nu știu ce anume a fost, sau ce-o însemna, dar știu că nu mai avem cale de întoarcere.

NOUĂ

RANIA

S-a întâmplat iar. L-am sărutat iar. El m-a sărutat, și eu i-am răspuns. L-am lăsat să mă atingă. L-am atins și eu. Ce se-ntâmplă cu mine? Ce tot fac? De ce l-am salvat? De ce i-am cules așchiile metalice din corp, și i-am pansat rănile, și l-am hrănit din mâncarea mea?

De ce îl am în inimă? Buzele îi sunt moi și puternice, mâinile, blânde, dar viguroase. Bluza îmi e pătată de sânge de pe mâna lui. Buzele mă furnică de la sărutul lui. Trupul îmi vibrează de la mâinile lui, care m-au prins de mijloc.

Inima mă doare, îmi zvâcnește, de data asta nu de pustietate sau de suferință, ci de o neobișnuită și înspăimântătoare plinătate. O, da. Încep să-l simt înăuntrul meu, în inima mea, în sufletul meu, și asta nu e bine. E începutul nevoii de cineva. Deja îi simt lipsa, și fără discuție că n-ar trebui.

Îmi alung din minte tulburarea și misterul legate de Hunter și încerc să mă concentrez la problema cea mai urgentă: cadavrul lui Ahmed. Hunter a făcut bine că l-a omorât. Îl cunosc pe Ahmed îndeajuns ca să știu că n-ar fi ezitat să-l omoare pe Hunter, fără să mai zăbovească să pună vreo întrebare. După care s-ar fi dus direct la Abdul și l-ar fi informat că țin un american în casă.

Dar ce să fac cu cadavrul? Nu sunt suficient de puternică încât să mă pot descotorosi de el singură, iar Hunter abia dacă poate să stea pe picioare. Nu-mi dau seama nici măcar cum a reușit să facă asta. N-ar fi trebuit să poată, dar a putut. Mi-a apărât casa. Pe mine. Pe el. Pe noi.

Îmi izgonesc noțiunea asta din minte. Nu există niciun noi.

Îmi vine brusc o idee. Masjid. E unul dintre cei mai ciudați și mai înfricoșători clienți ai mei. Vorbește rareori, se arată sporadic. Nu știu cu ce se ocupă, dar știu că e periculos, unul cu care nu e de joacă. Mai știu că nu are nici pic de interes față de problemele guvernării și ale politicii. E un soi de infractor, cred. Contrabandist, poate. N-are importanță cine sau ce e. Important e ceea ce cred, că, stimulat corespunzător, mă va debarasa de cadavru fără să pună întrebări. Șpilul e să fac astfel încât cadavrul să ajungă la Masjid, fără ca el să-l vadă pe Hunter.

Când a venit pentru prima dată ca să-și petreacă timpul cu mine, Masjid mi-a dat un număr de pager pe care să-l pot contacta, ca să-l anunț că sunt liberă. Folosesc un telefon dintr-un magazin aflat nu departe de unde locuiesc, introducând codul pe care mi l-a dat Masjid, după care mă întorc.

Hunter mă așteaptă, stoic ca totdeauna. Nu-mi dau seama cum de poate tolera plictiseala. Eu n-am nici timp, nici înclinație spre distracție. Supraviețuirea e singurul scop al zilelor mele. Îmi însemnez în minte să-i găsec ceva de făcut cât timp lipsesc, ceea ce se întâmplă deseori.

Mă așez lângă el, gândindu-mă cum aș putea să-i explic planul meu.

— Trebuie să te muți, îi zic. Am un plan, dar nu trebuie să fii văzut.



— Unde? se interesează el. Vorbim amândoi în arabă, fiindcă el a ajuns între timp să se descurce în limba mea îndeajuns de bine încât să se facă înțeles.

Îi arăt spre perete, referindu-mă la moscheea de alături. Privirea i se încrâncenează, se întunecă. Îmi dau seama de ce s-a înfuriat, dar n-am ce să fac.

— E o cameră separată acolo, îi zic. O să te ajut.

Mă ridic și-i întind mâna. Stă timp de câteva clipe să mă privească, apoi îmi ia mâna într-a lui, proptindu-se cu spina pe perete și săltându-se în sus prin forța piciorului teafăr. Nu se ajută deloc de mâna mea, până când nu simte nevoia să se echilibreze. Când îl văd că e gata, îmi strecor umărul sub al lui și-l ajut să meargă șontâc până la ușă, unde mă opresc să privesc afară. Nu văd pe nimeni, așa că ne punem în mișcare. Hunter înțelege pericolul și se deplasează cât poate de repede, folosindu-se de piciorul rănit mai mult decât ar fi fost cazul. Strânge din dinți atât de tare, încât îi aud cum scrâșnesc. Transpirația îi curge pe față, și tremură din tot corpul, însă nu scoate un sunet, cu excepția răsuflării anevoioase.

Înăuntrul moscheii e întuneric, doar o fâșie de lumină pătrunde prin cadrul ușii de la intrare, și e relativ răcoare în comparație cu arșița înăbușitoare de afară. Pereții interiori sunt înnegriți, fărâmițați pe alocuri. Un fascicul îngust de raze solare strălucește într-un colț, luminând salteaua subțire, pătată, cu dungi albastre și albe, pe care-mi desfășor lucrul. Lumânări groase, albe, sunt aliniate de-a lungul peretelui și de cealaltă parte, pentru clienții din timpul serii. Mai sunt acolo o cutie cu prezervative, un urcioc cu apă, și nimic altceva. Hunter se oprește, fixând cu privirea salteaua. Chipul îi e în întuneric, așa că nu-i pot vedea expresia, însă simt nemulțumirea emanând din el.

Îmi aruncă o privire, apoi întoarce capul, oftând adânc.

— Unde? mă întreabă.

Îi arăt contururile subțiri și mai întunecate care marchează intrarea în camera cealaltă. Eu nu intru niciodată acolo, pentru că n-am niciun motiv, însă știu că există. Părinții mei nu se duceau prea des la moschee, ci doar în zilele de sărbătoare. În încăperea în care se va ascunde Hunter e o beznă de nepătruns, și încă miroase a lemn carbonizat, a fum, dar și a altceva, un iz mai întunecat, îngreșător de dulceag și obsedant de familiar, pe care însă nu reușesc să-l identific.

Hunter se oprește în prag și adulmecă.

— Moarte, zice el. Moartea a fost aici. Îi simt mirosul.

Acum știu de unde cunosc izul ăsta. L-am simțit când a murit mătușa Maida. L-am simțit când am dat de trupurile celor morți după explozia unei bombe. E mirosul morții, așa cum a zis Hunter. Eu ar trebui să-l sprijin pe el, însă, oarecum, el e cel care mă consolează pe mine. Îi zăresc pe cei care au murit, trecându-mi fulgător prin fața ochilor, ca niște fantome vizibile.

Hassan, privindu-mă din mijlocul străzii, în timp ce sângerează, și gloanțele șuieră printre noi. Mama. Tata. Mătușa Maida. Unchiul Ahmed. Atâția alții, fără nume, fără chipuri. Morți, cu toții.

Hunter se sprijină cu o mână de perete, își încolățește brațul pe după mijlocul meu și mă trage la pieptul lui. Nu spune nimic. Nu e nevoie să spună. Și el a văzut moartea. Îndeajuns de frecvent ca s-o recunoască atunci când îi simte mirosul.

De ce simt o mângâiere atât de plăcută când mă ține în brațe bărbatul acesta? N-ar trebui să mă simt așa. Și nici el n-ar trebui. Ar trebui să-mi fie frică de el, să fug de el. Ar fi trebuit să-l las să moară. Și totuși, iată-mă. Ascunzându-l. Ținându-l în brațe. Lăsându-mă ținută în brațe. Mângâiată. Protejată.

Mă desprind din brațele lui, blestemându-mă în sinea mea pentru cât de pustiiă mă simt când nu sunt lângă el.

— Trebuie să stai jos, îi zic. Indiferent ce-ai auzi, să nu te dai de gol.

Urmează o tăcere prelungită, până își traduce cuvintele mele.

— Dacă pățești ceva, eu vin, îmi zice. Aud cum se lasă să lunece cu spinarea de perete, după care întinde o mână și-mi cuprinde glezna. Ai grijă. Te rog.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă ghemuiesc lângă el, să-i iau obrazii aspriți de țepi între palme și să-l sărut până când niciunul dintre noi n-ar mai putea să respire. Dar n-o fac. Încuviințez din cap, abia apoi dându-mi seama că el n-are cum să-mi vadă gestul.

— O să am grijă, îi promit, apoi plec, înainte ca dorințele mele trădătoare să mă înfrângă.

Masjid o să fie aici în scurt timp.

\* \* \*

Masjid e înalt, subțire și întunecat. Îmi amintește de un cuțit. Are o alură rigidă, fața îngustă, nasul proeminent și coroiat, și o bărbie ascuțită, potrivită cu trăsăturile lui tăioase. Pielea de pe frunte și de pe obrazul drept îi e plină de ciupituri. Ochiul îi sunt mici și aproape negri, scânteind de inteligență și de răutate. În mod normal, nu poartă *keffiyeh*. Are barba deasă și înspicată cu petice sure. Când vine la mine, e rezervat și practic, nu grosolan, nici violent, dar nici amabil. Mă gândesc că, pentru Masjid, sexul e doar o tactică menită a-l ajuta să se concentreze, ca să nu fie distras când are de lucrat.

E o apariție fantomatică, ivindu-se parcă din senin. Stau în fața moscheii, așteptându-l. Privesc pe stradă într-o direcție, iar când întorc capul în cealaltă, el e acolo, la câțiva pași, cu mâinile în buzunarele pantalonilor kaki, largi.

— Ce e, Sabah? Sunt ocupat, îmi zice, pe un ton scăzut și înțesat de o amenințare latentă.

Masjid e omul al cărui timp nu-ți poți permite să-l irosești aiurea. Nu mă tem cu adevărat de prea multe, însă Masjid mă îngrozește. Nu a arătat niciodată altceva decât o detașare profesională, și totuși, înțeleg cumva, în mod intrinsec, că ar putea și ar fi capabil să mă omoare fără să clipească măcar, dacă s-ar întâmpla să-l înfuri cu ceva.

— Îmi cer scuze, Masjid, însă am o problemă, și am sperat că mi-ai putea ajuta.

— Sabah, eu nu sunt djinn, să mă poți chema ca să-ți rezolv problemele, îmi atrage el atenția, îngustându-și privirea și vânzolindu-și mâna prin buzunar.

Îmi înghit nervozitatea, străduindu-mă să nu-mi arăt frica.

— Știu. Nu te-aș fi chemat, dac-aș fi avut de ales. Știu că ești ocupat.

Mă examinează cu o privire dură, întunecată.

— Foarte bine. O să văd ce pot să fac ca să te ajut. Dar e o afacere, da? O să aștept... o plată.

— Desigur, îi răspund. Îmi permit să respir adânc de trei ori, ca să mi domolesc bătăile ca de ciocan ale inimii, după care pornesc spre casa mea, făcându-i semn lui Masjid să vină după mine.

Îi arăt cadavrul lui Ahmed, răcit și înțepenit sub duș, încă supturând sânge gros, închis la culoare. Masjid îl examinează cu nonșalanța cuiva obișnuit cu astfel de priveliști infiorătoare. Scoate un pix din buzunar și sondează cu el rănila de cuțit de la gât, din burtă și din piept.

Se ridică și mă fixează cu privirea.

— Nu tu l-ai omorât pe omul ăsta. Cine a făcut-o se pricepea la asta.

Nu răspund nimic, nu fac nimic. Doar aștept.

— Ahmed a fost un porc. Nimeni nu-i va jeli moartea. Cu toate astea, lipsa i se va observa.

— Da, încuviințez eu. Trebuie să dispară de-aici. Te rog. Nu-mi pot permite să mi se pună întrebări.

Masjid mai aruncă o privire spre cadavru, după care își șterge vârful pixului pe cămașă, înainte de a-l vârî la loc în buzunar.

— Instinctul îmi spune că ești amestecată în ceva cu care nu vreau să am deloc de-a face. Cu toate astea, o să te ajut.

Se oprește puțin, cercetându-mă gânditor.

— O să te ajut pentru că ești fată bună. Tu nu ai fost menită să ajungi curvă, Sabah. Dar asta ești, și încă una bună.

— Îți mulțumesc că mă ajuți, Masjid.

— O să aștept...

— Știu, îl întrerup. Știu care-ți va fi plata.

— Bun, zice el, clătinând aprobator din cap. Acum o să mă ocup cum trebuie de problema asta. Dacă prietenul tău... Abdul — inflexiunile vocii lui îmi spun că el știe exact cine e Abdul, în realitate — află cumva, n-o să iasă deloc bine pentru tine.

Face un semn cu mâna spre ușă.

— Du-te la cumpărături, sau altundeva. Întoarce-te peste o oră.

Când mă întorc, văd că Masjid s-a descotorosit de cadavru și a curățat orice urmă de sânge. Acum, urmează răsplata. Masjid vine după mine în moschee, oprindu-se puțin pe stradă ca să-și toarne apă dintr-o sticlă pe mâini, pe care și le freacă apoi între ele. Mai scoate o sticluță cu un lichid limpede, mirosind a alcool, își șterge palmele cu el, după care face semn spre moschee.

Privește atent în jur, chiar dacă a mai fost aici de o sută de ori. Oare poate să-și dea seama că Hunter e la o distanță de doar câțiva pași? Mă silesc să-mi șterg sentimentele de pe față, apoi să-mi lipesc un zâmbet seducător. Mă apropiu de Masjid, întinzând mâna spre cureaua lui. Trebuie să-i distrag atenția.

Îmi dă peste mână.

— Scutește-mă de teatru, Sabah. E doar o afacere. Întinde-te, și gata.

Înghit în sec, încercând să-mi umezesc gâtul uscat, după care fac ce mi-a cerut. Ochii lui scrutează întunericul chiar și în timp ce se urcă pe mine. Eu fixează cu privirea tavanul, peste umărul lui, fără să mă mai obolesc cu prefăcătoria. Termină repede, iar eu stau pe loc, așteptându-l să plece.

Se oprește în ușa moscheii, luminat de strălucitorul soare al după-amiezii.

— Ai grijă, Sabah, îmi spune. Ceea ce faci e periculos, și nu numai pentru tine.

Și apoi dispăre.

Iar eu rămân să mă întreb cât de multe ar putea să știe, și ce are de gând să facă în privința asta. Răspunsurile nu sunt deloc plăcute.

ZECE

HUNTER

Întunericul din cămăruța asta umedă și rece e apăsător. Duhoarea morții e copleșitoare. Timpul pare să-și fi încetat scurgerea. Nu îndrăznesc să mă mișc din colțul meu, abia dacă mai reușesc să respir. Nu știu ce-o fi pus la cale Rania, dar n-am cu ce s-o ajut. Simplul gest al respirației îmi provoacă suferințe cumplite. Dacă-mi schimb poziția, o durere pârjolitoare mi se răspândește prin fiecare centimetru din trup. Începusem să mă vindec, începusem să am cât de cât o urmă de mobilitate, dar acum s-a dus. Mă simt din nou la fel de rău ca în ziua în care am fost rănit. Și e al naibii de nașpa. Dar cel puțin știu că prezența mea rămâne încă secretă.

După care, dintr-odată, nu mai sunt singur. Mai întâi, îi simt mirosul. De sânge, de transpirație, plus izul înțepător de soluție pentru curățat. Strâng cuțitul în mână și mă încordez. Am suficientă forță pentru un singur atac, și trebuie să-l fac ca la carte. Nu văd nimic, nici măcar contururi printre umbre. Îl simt prin apropiere, îmi strâng picioarele sub mine, cu mișcări lente, ca de șarpe.

Vocea i se aude ca un hârâit scăzut.

— Eu n-aș face una ca asta, prietene.

O engleză cu accent foarte pronunțat.

— De ce ești aici? mă întreabă.

Nu știu ce să-i răspund.

— Sabah, ea m-a...

— Tu l-ai omorât pe Ahmed?

— Da.

— De ce?

Ezit, știind că de răspunsul meu îmi depind viața sau moartea.

— Ca să mă apăr. Ca s-o apăr pe Sabah.

Am grijă să folosesc numele ales de ea.

— Poți s-o aperi și de tine? mă întreabă. Tonul îi sună indiferent, dar simt în el amenințarea.

— Mă străduiesc.

— Străduiește-te mai tare.

Un pas târșăit, făcut intenționat ca să-mi dea de știre că se îndepărtează.

— Abdul o s-o omoare curând. E malefic. Un diavol în trup de om. Tânjește după lucruri pe care n-ar trebui să și le dorească niciun bărbat. Ea o să-l refuze, iar el o s-o omoare. Te las să trăiești ca să-l poți împiedica.

— Așa o să fac.

— Da, așa o să faci. Altfel, o să mă ocup să ai o moarte lentă.

Nici măcar nu-i simt mișcarea, însă mă pomenesc brusc cu un vârf ascuțit împungându-mi pieptul. Cuțitul meu ia și el contact cu carnea, ca o ripostă la amenințare, astfel încât să-și dea seama că nu sunt complet neajutorat; el nu tresare, și nici eu.

— Ea nu e pentru tine, americanule. Să nu-ți vină vreo idee.

După care dispare de-a binelea. Nu-i mai simt nici prezența, nici mirosul. După un interval nedefinit de timp, aud zgomote de pași și voci. Vocea ei și a lui. El spune câteva cuvinte pe care nu le înțeleg, apoi ceva cum că e o afacere, și-i cere să se întindă. Simt cum mi se strânge stomacul, și mâna îmi tremură pe cuțit. Știu ce urmează să se-nâmple, și aș prefera să mor, naibii, decât să fiu obligat să ascult.



Mă concentrez asupra respirației, în reprize lente, superficiale, fiecare aducându-mi chinuri din belșug. Aud foșnet de veșminte, plescăit de carne peste carne, mormăituri masculine, iar apoi un geamăt prelung de eliberare. Aproape că-mi vine să vomit. Sunt nevoit să-mi încheștez dinții în calea șuvoiului de fiere. Ura îmi arde pieptul. Aș fi capabil să omor pe oricine în momentul ăsta. Pe toți afurisiții de pe lume, în afara lui Sabah. Ba chiar și pe ea o urăsc, pentru câteva clipe scurte, fiindcă permite să se întâmple așa ceva. Pentru că e curvă. Pentru că mi-a pătruns dincolo de pereții ființei, drept în inimă, acolo unde sunt nevoit să-mi pese de ea. Nu vreau să-mi pese. Nu vreau să simt flăcările iadului din cauza geloziei și a urii.

El pleacă, spunând ceva despre pericol. Sunt prea întors pe dos ca să mai pot traduce.

O simt, îi simt mirosul.

— Ești în regulă, Hunter? mă întrebă.

— Nu.

Mâna ei îmi atinge umărul, mă caută pe băjbăite.

— Ești rănit?

— Nu, îi răspund, dându-i mâna deoparte. Ahmed a dispărut?

— Da.

Mă apucă de ambele mâini și trage. O las să mă ajute să mă ridic, șuierând de durere. Ne întoarcem cu trudă spre casa ei, și încă o dată sunt nevoit să șchiopătez la repezeală ca să mă expun cât mai puțin posibil pe stradă. Când ajung în sfârșit să mă întind pe pat, transpir abundent, gâfâi după aer, cu pumnii strânși, durerea pulsându-mi prin tot corpul. Ea se așază la câțiva pași mai încolo, unde n-o pot ajunge cu mâna, și mă privește.

Fac un gest cu mâna spre moschee.

— Cu el, *aia*, a fost ca plată?

Încuviințează din cap, cu ochii adumbriți. O mie de gânduri diferite îmi trec în zbor prin minte, dar nu pot să rostesc niciunul dintre ele. Și, în orice caz, nu cred că ea și-ar dori să le audă.

Închid ochii, vrând să-i dau clar de înțeles că n-am nimic de zis. O aud mișcându-se, după care îi simt mâna atingându-mi pieptul.

— La ce te gândești? mă întrebă, într-o engleză poticnită. Îți simt cuvintele nerostite. Spune-le.

Îmi simte cuvintele nerostite. Ciudat lucru, înțeleg ce vrea să spună. Scutur din cap.

— Prea mult. Nu bine, îi răspund, în arabă.

Cu cât o folosesc mai mult, cu atât o vorbesc mai bine.

— Spune, insistă ea.

Îmi atinge bărbia, plimbându-și degetul mare pe maxilarul meu. La gestul ei, ceva din inima mea tresare, se umflă și explodează.

— Fir-ar, bombăn pe englezește, după care continui în arabă. Urăsc... — gesticulez spre moschee — *asta*. Ce faci tu.

Își ia mâna de pe mine, își examinează unghiile.

— Și eu, îmi răspunde, ridicând din umeri. N-am de ales. Ori asta, ori mor de foame. Și tu.

— Știu, încuviințez, râcâind cu degetul câteva dârce în țărână. O să plec curând.

Îmi cobor privirea spre ceea ce a desenat degetul meu prin praf: RANIA. Șterg la repezeală.

Ridică brusc fruntea la auzul cuvintelor mele.

— Nu. Tu mori, îmi spune pe englezește, după care trece la arabă. Dacă pleci acum de lângă mine, tu o să mori. Nu ești vindecător destul ca să pleci. Nici măcar nu poți să mergi singur.

— Dacă n-aș fi fost eu, tu n-ai fi fost nevoită să faci asta, îi zic în engleză, convins că n-o să înțeleagă totul și nepăsându-mi de asta. Dacă n-aș fi fost eu...

Sunt prea multe moduri în care aş putea să-mi termin fraza asta, dar nu aleg niciunul.

— Dacă n-ai fi fost tu, eu aş fi fost singură, zice ea, vorbind rar, pe arăbeşte, ca să-mi pot traduce. Am fost singură foarte mult timp. Acum, tu eşti aici, iar eu nu sunt singură. Îmi place să nu fiu singură.

Priveşte în jos, ca şi cum s-ar ruşina de mărturisirea ei.

— Suntem diferiţi, îi zic, pe arăbeşte. Prea diferiţi.

— Eu sunt o curvă irakiană. Tu eşti un soldat american. Ştiu. Dar... oricum. Ar trebui să fie... este... sunt lucruri diferite.

Naiba să mă ia dacă nu e ăsta adevărul. *Ar trebui să fie şi este* sunt două lucruri complet diferite.

Nu mă pot stăpâni. Nu mă pot stăpâni să n-o sărut. Ştiu ce s-a întâmplat adineauri în clădirea vecină, şi dezgustul mă străpunge ca o rafală de gloanţe, dar e acoperit de veritabilul tsunami al nevoii de ea. E atât de multă suferinţă în ochii ei, puternică şi nevindecată, şi nu-mi doresc decât s-o fac să dispară de-acolo. Ce naiba, are un gust minunat. Îmi dă o senzaţie minunată. E ca un drog care-mi străbate organismul ca un vârtej, izgonindu-mi intenţiile şi logica. Nu-mi mai rămâne decât dorinţa. Măinile îmi sunt flămânde de pielea ei, de carnea ei mătăsoasă. Dibui cu degetele marginea de jos a bluzei şi i-o ridic uşor, ca s-o prind cu palmele de talie, spre spate. Urc cu ele pe şira spinării, atingând-o ca o părere, urmând contururile ridicăturilor şi adânciturilor, până la proeminenţele omoplaţilor, reliefate când îngenunchează deasupra, cu mâinile de-o parte şi de cealaltă a feţei mele, cu genunchii aproape de pieptul meu. Părul i se revarsă plutind în jurul nostru, ca o cascadă aurie sclipind în lumina începutului de seară.

La început, se crispează la atingerea mea, după care se destinde şi-mi lasă mâna să-i rătăcească pe spinare. Iar când se desprinde din sărut, se lasă pe spate, cu picioarele îndoite sub ea.

— Știu ce vrei, îmi spune, pe un ton resemnat. O să-ți dau. Numai să nu te miști.

Îmi descheie primii doi nasturi de la prohab până să-mi adun curajul ca s-o opresc.

— Nu, Rania. Tu nu știi ce vreau eu.

Se zbate să-și elibereze încheieturile din strânsoarea mea.

— Da, știu. Tu bărbat. Eu femeie. Eu știu.

Engleza ei e fracturată de emoție, dar e limpede.

— Nu e așa, îi zic, fără să slăbesc strânsoarea. Tu îi săruți? o întreb, făcând semn către moschee. Tresare la auzul cuvintelor mele.

— Nu. *Niciodată.*

— Ei te sărută?

— Nu, răspunde, părând nedumerită. De ce...

— Eu nu sunt ei. Nu sunt unul dintre ei. Eu nu te vreau așa cum te vor ei.

Îmi caută privirea, cu ochii ei căprui sclipind de lacrimi.

— Atunci ce ai vrei cu mine?

Scutură din cap, dându-și seama de gafa gramaticală comisă, și trec din nou la arabă.

— Ce vrei cu mine? Eu nu... eu nu știu nimic altceva. Asta-i ce știu.

Mi-am slăbit strânsoarea, și ea profită, eliberându-se și încercând să-mi desfacă și al treilea nasture. Mi se întărește doar la gândul atingerii ei, dar nu pot să-mi permit s-o las. O prind din nou de încheieturi și o trag în jos, spre mine. Se împotrivesc la început, după care se supune. O manevrez astfel încât să stea cu capul pe pieptul meu; cu un braț îi cuprind umerii, iar cu mâna cealaltă, îi țin mâinile imobilizate. Greutatea ei pe pieptul meu îmi provoacă dureri ale naibii de afurisite, dar nu le iau în seamă. Ea se simte firesc așa, cuibărită în brațele mele. E încordată încă, dar se destinde, încetul cu încetul.

— Mai e și altceva, Rania, îi zic, pe arăbește. Mai mult decât simplul sex.

— Nu pentru mine.

— Există afecțiunea. Există...

Mă opresc să caut termenii potriviți din limba ei.

— ... există dorința, dar atât cu inima, cât și cu trupul.

— Dorința cu inima? Asta nu e iubire? mă întreabă ea, pe englezește.

Ne tot plimbăm așa, fiecare vorbind pe limba celuilalt, încercând cuvintele pe care le cunoaștem, iar când le epuizăm, revenim la cea maternă.

— Poate să fie. Nu e neapărat să fie.

O tăcere prelungită, plină de gânduri nerostite.

— Este, pentru tine? vrea ea să știe. Este iubire? Dorința ta cu inima? Pentru mine?

Deja e o conversație înspăimântătoare, periculoasă. Am tot evitat-o zile de-a rândul. Am cam pierdut șirul zilelor de când sunt aici cu ea. Zilele trec una după alta, nopțile trec una după alta. Să fie săptămâni? Foarte probabil.

N-ar trebui să vorbim așa. Cum de putem să vorbim despre sex și iubire, ca și cum ar fi posibil să fie vreodată ceva, să se ajungă undeva? Nu e decât o fantezie morbidă. Dacă o să scap cu viață, o să ajung s-o părăsesc, ca să mă întorc în Camp Fallujah, sau în Ramadi, sau cine știe unde naiba, după care, acasă. În State. O să mă întorc la săritul din camioanele de șapte tone și la azvârlitul de acadele spre localnici. Dispozitive explozive artizanale și automobile-capcană și ambuscade în arșița pâlпăitoare, sufocantă.

Cât despre ea, o să-și desfășoare mai departe meseria, ca să se poată hrăni. Toate astea vor însemna doar un vis. Un vis frumos, un vis urât... Un vis, și gata.

Dacă permit să se întâmple ceva, o să iasă cu inimi frânte. Deja sunt distrus din cauza trădării lui Lani. Iubirea e o glumă. Eu am iubit-o pe Lani, și ea m-a trădat. Mi-a tras-o rău de tot. Cum aș putea măcar să-mi imaginez că e posibil să se întâmple ceva între Rania și mine? E o aberație totală. Eu n-o iubesc. Ea e o localnică al naibii de sexy. Tabu. Nu-i pentru mine. Eu sunt un pericol pentru ea, și la fel și ea pentru mine.

Și are dreptate: tot ce vreau e să mă culc cu ea. Să i-o trag. Cam asta ar fi, corect? I-o trag, și-atât?

Mda, sigur. Nu pot să mă păcălesc pe mine însumi. Ar fi mai mult. Ea mi-a salvat viața. A trecut prin iad străduindu-se să mă hrănească și să mă panseze și să mă ferească de infecții.

Am sărutat-o. În clipa asta o țin în brațe, fir-ar. Lani n-a vrut niciodată s-o țin așa. Cobora din pat, se ducea să se spele, după care se întindea la loc, departe de mine. Ea niciodată n-a stat în brațele mele așa.

Îmi dau seama cât sunt de întors pe dos după cât de des îmi trece prin cap să mi-o trag. Lani totdeauna a susținut că barometrul pentru starea mea de spirit era frecvența cu care făceam sex.

— Hunter? Așa este?

Îmi dau seama că nu i-am răspuns până acum. Își lungește gâtul ca să mă privească. Ochii ei căprui, mari, sunt vulnerabili, duioși, rugători. Nu-mi dau seama dacă mă roagă să spun da, sau să spun nu. Totuși, merită să i se spună adevărul.

— Nu știu, Rania. Poate. Da.

— Poate? Poate da? Sau da? Care dintre ele?

Nu mai sunt în stare s-o privesc. Ochii ei atrag prea mult din mine, stârnesc prea multe emoții cu care nu știu cum să mă descurc.

— Nu știu, Rania, îi zic, și mă pomenesc c-o mângâi pe păr, netezindu-i lungile șuvițe alb-aurii între degete. Și, dac-ar fi, ce? Ce-ar însemna asta pentru tine? o întreb, în engleză.

Stă mult timp fără să-mi răspundă.

— Nu știu. Vreau ca tu să spui da, dar vreau și să spui nu.

Mâinile îi sunt libere acum, și le ține pe mine, una în dreptul coastelor, iar cealaltă, deasupra stomacului.

— N-am cunoscut niciodată altceva decât asta, îmi mărturisește, gesticulând spre moschee.

— Niciodată?

Scutură din cap.

— Aveam... paisprezece ani, cred. Când m-am vândut prima dată. Atunci n-a fost pentru bani. A fost pentru mâncare. Eram flămândă. Foarte aproape să mor de foame.

Nu pot să cuprind cu mintea ce-mi spune ea acum. Are douăzeci și trei, sau douăzeci și patru de ani, ceea ce ar însemna că se prostituează de mai mult de zece ani, pe puțin. Mai degrabă, unsprezece, sau doisprezece. O demență. Nu pot să-i găsesc o logică, după capul meu. Cum de a reușit să evite sarcinile și bolile cu transmitere sexuală în tot acest timp? Sau poate că n-a reușit...

— Îmi pare rău, îi zic.

Se crispează și se desprinde de mine.

— Pentru ce? Ce-ai făcut?

— Nu. Pentru... toate cele prin care-ai trecut tu.

— A, exclamă ea, ridicând din umeri. Am supraviețuit. Și asta e de ajuns.

— Ai fost vreodată fericită? mă interesez eu.

Mă privește de parcă mi-ar fi crescut coarne. Ca și cum aș fi sugerat un concept irelevant și străin.

— Fericită? Nu știu. Poate, când eram fată. Înainte de război. Înainte ca mama și tata să fie omorâți. Înainte de celălalt american.

— Celălalt american?

Urmează iar o tăcere prelungită. Când îmi răspunde, vorbește încet, rar, în arabă.

— Când eram fată, pe vremea primului război cu americanii și cu ceilalți soldați, eram cu fratele meu, și ne ascundeam. A apărut un american. Hassan era înarmat. El nu voia decât să mă apere, însă americanul... americanul nu era soldat. Era fotograf. Însă avea și o armă, un pistol.

Comută mereu între engleză și arabă în timp ce-și spune povestea.

— Hassan a tras în el, și nu l-a nimerit. Americanul a tras și el și l-a nimerit pe fratele meu. Eu... am ridicat pușca de jos și l-am omorât. Pe american. Hassan a fugit de acasă și s-a făcut soldat, iar pe urmă mătușa mea a murit, așa că n-am mai avut pe nimeni. Pentru o vreme, am reușit să supraviețuiesc. Numai că deodată n-a mai fost mâncare, n-au mai fost bani, n-am avut de lucru. I-am cerșit mâncare unui soldat, și el mi-a dat. După care m-a pus să fac sex cu el.

— Te-a violat? o întreb, în engleză.

— Nu. Nu... nu tocmai. Mi-a spus c-o să-mi dea mâncare numai dacă sunt de acord să-l las să facă sex cu mine. Nu mai mâncasem de atâtea zile. Îmi era atât de foame...

Vocea i se stinge treptat, și simt o umezeală strecurându-se prin pâanza subțire a maieului meu. E o piesă de echipament neregulamentară, și-am mâncat papară de mai multe ori din cauză că port așa ceva. Ea plânge în maieul meu.

Își plânge copilăria pierdută.

— Scârboasă alegere, zic, pe englezește.

Ea nu zice nimic, iar eu o țin mai departe în brațe. O las să plângă mult, mult timp. Într-un târziu, se ridică și se duce în baie, să se pregătească. Întorc capul. Privitul la pregătirile ei s-a transformat într-un ritual. O urmăresc cum își pune uniforma, machiajul, înfățișarea inexpresivă, privirea fermă, zâmbetul seducător.



Urăsc transformarea asta. Ea se prefacă în Sabah, iar Rania, fata drăguță, vulnerabilă, pe care o cunosc eu, dispare.

— Nu te duce, îi zic.

Mă fixează cu privirea, și acum e Sabah din cap până-n picioare.

— Trebuie. Vine Abdul.

Mă simt dezorientat. Eu crezusem că el vine numai în timpul după-amiezilor. Acum e aproape întuneric afară.

Ea îmi observă nedumerirea.

— Mi-a trimis vorbă. Vine acum, nu mâine.

Niciodată n-am știut sigur cum își aranjează ea programările. E clar că are o listă cu clienții care vin la ea. Nu lucrează pe străzi. Are un număr de clienți regulați care o vizitează, și care dau totdeauna impresia că apar întâmplător, însă ea știe când să-i aștepte. Nu are telefon, din câte am văzut eu, nici altceva. Și, cu toate astea, știe. E un mister pentru mine.

— El te maltratează, protestez eu.

— Pentru că poate. E puternic, răspunde ea, aparent netemătoare. Totuși, zăresc frica strecurându-i-se prin spatele ochilor.

Apoi, pleacă, și măruntaiele mi se învolbură. Instinctul îmi spune c-o să se-ntâmplice ceva rău.

Mă pregătesc pentru durere.

Mă pregătesc să omor.

## UNSPREZECE

### RANIA

Teroarea îmi hăituieste fiecare bătaie de inimă în timp ce-l aştept pe Abdul. O să mă maltrateze iar. O să mă pună să fac ceva îngrozitor. Stau pe altar şi aştept. N-o să-l întâmpin. N-o să mă prefac, şi nici n-o să mă joc cu el. E un monstru, şi tot ce pot să fac e să scap cu viaţă după întâlnirea cu el.

Soseşte. Când intră, fălos, pe uşă, cu burta înainte, ochii lui răi şi mici, porcini, mă cercetează, începând cu sânii.

— Ce, nu ne sărutăm iubitul? întreabă, râzând de parcă ar fi spus o glumă la care toată lumea trebuie să hohotească zgomotos.

Nu-i răspund, aştept doar, fixându-l cu privirea. Se linge pe buze, apoi îşi scoate cureaua cu tocul pistolului, scoate arma din învelişul ei din piele şi o ţine pe lângă corp. Atitudinea i se schimbă, şi-mi dau seama că începe jocul.

— În genunchi, curvo.

Mă pun în genunchi, cu faţa spre el, şi mâinile sprijinite de coapse.

— Scoate-ţi hainele de pe tine. Pe toate.

Mă dezbrac, după care îngenunchez, goală, în faţa lui. Picioarele îmi temură, şi pielea îmi e lipicioasă, rece şi transpirată deopotrivă. Inima îmi e ca o tobă înnebunită în piept, şi aş vomita, dacă

n-aș ști că asta l-ar înfuria pe Abdul. Aici e vorba despre supra-viețuire, îmi amintesc mie însămi. Nu despre mândrie.

— În genunchi, curvo.

— Așa sunt, îi răspund, fără să-l contrazic, ci doar enunțând, cu calm, realitatea.

— Nu! Ca un câine. Ca o cățea ce ești. Întoarce-ți fața de la mine.

Înghit cu greu și mă supun comenzii, tremurând atât de rău, încât abia dacă mai pot să mă mișc. Am făcut multe lucruri respingătoare ca prostituată. Am înfruntat frica. Am fost bătută, amenințată, vătămată. Forțată să avortez. Violată.

Dar asta, ceea ce-mi face Abdul... asta e altceva. Puține lucruri mă mai îngrozesc cu adevărat. Acum, însă, când genunchii mi se înfig în salteaua subțire până la pământul tare, când coatele și brațele abia mai sunt în stare să-mi susțină greutatea de cât tremură, acum cunosc teroarea ca niciodată.

Știu că el o să mă-mpingă până într-un anumit punct, și atunci eu o să mă împotrivesc, iar el o să mă omoare. Și cu asta o să se termine totul.

Îl aud în spatele meu. Aud semnalul, zăngănitul cataramii, și mi se usucă gura. Îmi las capul să atârne, îmi arcuiesc umerii și spinarea, pregătindu-mă pentru brutală lui penetrare. În loc de asta, mă plesnește peste posterior cu atâta forță, încât nu-mi pot stăpâni un țipăt de durere.

Mă plesnește încă o dată, și încă o dată, peste fese, până când încerc să mă îndepărtez în patru labe.

— Stai în genunchi, curvo! zbiară el. N-am terminat cu tine.

Mă forțez să-mi ocup din nou poziția, luptându-mă cu lacrimile de durere. Iar acum el mă pocnește peste fesa cealaltă, încă o

dată, și încă o dată, până când mă ustură fundul, arzându-mi ca și cum ar fi cuprins de foc.

— Uită-te la tine, curvo, exclamă el, râzând. Ți s-a înroșit curișorul. Acum ești gata.

Îmi mângâie fundul, cu o blândețe absurdă după toată violența.

— O să ți-o trag în cur, curvo. Iar ție o să-ți placă. Ai înțeles?

Simt răceala metalică a țevei pistolului în ceafă. Nu pot să mă mișc. Știu că până aici a fost. Asta e singura mea intransigență. N-o să las niciun bărbat să-mi facă așa ceva. Am mai mâncat bătaie până acum din cauza asta, dar am refuzat de fiecare dată. Și-o să refuz și acum.

Am nevoie de mai multe încercări până să înghit suficientă salivă încât să pot vorbi.

— Nu.

A fost o șoaptă mică, dar înflăcărată.

— Ce-ai spus? Vocea lui Abdul e joasă, prevestitoare de moarte.

— Am spus nu, repet, mai tare de data asta, simțindu-mă pregătită să mor. N-o să-mi faci așa ceva. Te las să-mi faci orice altceva vrei. Ți-o și sug. N-o să mă împotrivesc. Însă acolo nu mă atingi.

Încă stau în coate și-n genunchi, îmi dau seama, așa că dau să mă întorc cu fața spre el. Dar e prea iute. Mă înhață de păr, de la rădăcină, și smucește, cu putere. Țip. Mă pocnește în creștetul capului cu patul pistolului, brutal. Văd stele verzi, și un junghi de durere îmi străpunge craniul. Ceva fierbinte și umed mi se scurge pe pielea capului și-mi traversează fruntea.

— Dă-mi drumul! urlu la el. Acum sunt dispusă să mă lupt cu el.

Mă smucește din nou de păr, și mă pomenesc ridicată de jos. Genunchiul lui mi se înfige în șira spinării, și rămân fără aer. Patul pistolului mă izbește într-o parte, în rinichi, și nu mai pot nici să

stau pe verticală din cauza durerii orbitoare, nu pot nici să respir, ca să țip.

Mă forțeză să mă așez din nou în patru labe, cu mâna încă strânsă în părul meu. Genunchii lui îmi desfac picioarele, și deja îi simt bărbăția în despicătura dintre fesele mele. Panica explodează în mine, îmboldindu-mă să mă zvârcolesc și să mă zbat în strânsoarea lui, țipând, urlând. Lovesc cu piciorul în spate, și talpa mea goală nimereste carne moale. Îl aud scoțând un răget, și mâna care mă ține de păr se mai înmoaie, dar nu îndeajuns cât să mă lase liberă. Își repede iar pumnul în rinichiul meu, și durerea mă face să înțepenesc, împotriva voinței mele. Ceva tare și fierbinte îmi împunge fundul, dar nu-l penetrează, băjbâind și înfigându-se, aproape rupându-mi carnea sensibilă de acolo. Urlu cât pot de tare, în ciuda durerii care-mi taie răsuflarea, luptându-mă.

Prin minte îmi trece, fugitiv, dorința ca Hunter să mă salveze, însă el nu poate.

Deodată, Abdul nu mai e, și-l aud zbierând, răgind. Mă răstorn pe spate și, prin ceața lacrimilor, îl zăresc pe Abdul bătând în retragere, ținându-se de mână. Mă retrag și eu de-a bușilea, cât mai departe de Abdul, și văd ceva umed și roșu revărsându-se printre degetele lui. Sângele fierbinte și lipicios îmi scaldă spina-re și părul. La picioarele lui, pe pământ, văd câteva obiecte roz. Degete, retezate. Abdul zbiară. Pantalonii îi sunt în jurul gleznelor, și el se chinuiește să scape de ei, ca să se poată lupta.

Hunter stă în picioare, profilându-se în lumina slabă a lumânărilor. Chipul îi e o mască de furie turbată, improșcată cu sânge. Ține cuțitul într-o mână, jos, în dreptul taliei. Sângele picură de pe lamă pe podea cu un *pic-pic-pic* lent. În rest, domnește tăcerea, acum, că Abdul și-a încetat zbieretele.

Cei doi bărbați se înfruntă din priviri. E aproape comic, cu Abdul, gol de la brâu în jos, dar nu-mi vine să râd. Pistolul zace pe podea, unde nu poate fi ajuns. Eu nu sunt în stare să mă mișc, înghețată de toată violența. Nu se luptă cu avertismente. Hunter pare că stă pe loc, însă într-o clipă se și ciocnește de Abdul, mai iute ca un șarpe în atac. Aud scrâșnetul coliziunii dintre cele două trupuri, după care Abdul se împleticește înapoi, sângerând din stomac.

Aș vrea să mi se facă greață, dar până și reflexul ăsta mi-a înghețat.

Hunter nu încearcă să termine repede. Abdul e acum în picioare, ținându-se de stomac cu mâna dreaptă, fără degete. Sângerează, sângerează. E lovit în orgoliu, cred, însă Hunter n-a terminat. El n-a rostit niciun cuvânt.

Hunter se aruncă din nou, și zăresc trădătoarea tresărire fulgerătoare care mă informează că el încă simte durerea, dar refuză să se lase frânat sau oprit de ea. Cuțitul scânteiază de-a curmezișul pieptului lui Ahmed, dar generalul se împleticește încă și mai departe. Buza lui Hunter se răsfrânge, în semn de dezgust și de dispreț.

Traversează spațiul care-i desparte și-l trânteste la pământ pe Abdul, cu o lovitură brutală. Rămâne deasupra lui, privindu-l de sus cu un rânjet triumfător, însă deodată se albește la față, palid și amețit, șchiopătând înapoi ca să-și rețină echilibrul. El nu vede mâna lui Abdul intinzându-se, pipăind, apucând pistolul. Țip, în semn de avertisment, însă e prea târziu. Pistolul detonează cu un fulger aprins, iar Hunter geme, se răsucesce într-o parte și cade.

Un țipăt... eu sunt, cred. Abdul se rostogolește încă puțin, își înșfacă pantalonii și iese, cu sângele picurând în urma lui.

N-o să moară din asta, însă e foarte grav rănit, și n-o să se mai întoarcă prea curând, cred. Nu e sfârșitul necazurilor mele cu Abdul, însă e o amânare, deocamdată. Îl las să plece și mă reped

de-a bușilea lângă Hunter. Glonțul l-a lovit într-o parte a corpului, și mă pricep îndeajuns cât să-mi dau seama că e o rană mai serioasă decât toate celelalte ale lui. E posibil să-i fi nimerit vreun organ intern, ceva. Nu știu. Știu doar că e o rană gravă.

Plâng, apăsându-mi palma pe gaura din care supurează un lichid stacojiu. Hunter întinde mâna și trage fără vlagă de bluza mea, aflată aproape de degetele lui, și încearcă să și-o apese pe rană, însă imediat leșină. Eu hohotesc din râsputeri, strivind bluza de coastele lui.

Nu știu ce să mai fac.

Îl zgâlțâi, și iar îl zgâlțâi. Se trezește.

— Ce să fac, Hunter? îl întreb, cu un glas rugător.

— Trebuie... un doctor. Chirurg. Cineva.

Îi înțeleg engleza, slavă lui Allah.

Și iată-mă din nou, apelând la Allah, în care n-am mai crezut de când eram fată.

Îmi trag fusta pe mine, mă reped în casa de alături și caut o bluză cu care să mă îmbrac, după care fug la clinica de unde-mi iau anticoncepționalele și testele pentru bolile sexuale. E la câteva străzi distanță, însă ajung în timp record. Am sânge pe mâini.

Medicul pe care-l cunosc cel mai bine, un bărbat pe nume Hussein, e de gardă.

— Sabah! Ce-ai pățit? Ești rănită?

Scutur din cap.

— Nu, nu eu. Un... un prieten. Vă rog, veniți cu mine. Are nevoie de ajutor.

Hussein mă examinează precaut.

— În ce vrei să mă amesteci?

— Domnule doctor, vă rog. Mă cunoașteți. Vin la dumneavoastră de atâția ani. Vă rog, ajutați-mi prietenul. *Vă rog.*

Expresia lui Hussein se schimbă, și-mi dau seama că n-o să fie pe gratis. De obicei îl plătesc pe Hussein în bani, dar înțeleg, după licărul pofcios din ochii lui, că va pretinde mai mult decât *dinari*, de data asta. Mă va cere pe mine.

— Veți primi ceea ce vreți, domnule doctor Hussein. Dar, vă rog, veniți.

Clatină afirmativ din cap, o singură dată.

— Foarte bine, Sabah. Dă-mi voie să-mi iau geanta.

Îl conduc până la moschee, dar îl opresc înainte să intrăm.

— Domnule doctor, înainte să-l vedeți pe prietenul meu, trebuie să vă cer... vă rog, asta să rămână doar între mine și dumneavoastră. E important.

Hussein mijeste ochii spre mine.

— Ceva îmi spune că n-o să-mi placă asta. Dar sunt aici, și am depus jurământul lui Hipocrat.

— Ce-i ăla?

— Am jurat c-o să-i ajut pe toți cei care au nevoie de ajutor, îmi explică doctorul, clătinând din cap. Dar n-o să mă pun în primăjdie pe mine însumi, Sabah, și nici familia mea.

Încuviințez și-l conduc pe Hussein în moschee. Se oprește brusc când îl vede pe Hunter.

— Un american? Ai innebunit, Sabah?

Nu sunt în stare să-i răspund decât cu un „vă rog” șoptit.

Hussein îmi examinează fața.

— Allah să mă ajute, Sabah. Tu chiar *ești* nebună. Îl iubești.

Scutur din cap, dar nu sunt sigură că tăgăduiesc ceea ce afirmă el, sau refuz să răspund. Hussein doar scoate un ușor suspin printre buzele lui groase, carnoase, își scarpină barba deasă, după care ingenunchează lângă Hunter. Îi ridică maieul de pe rană și o



examinează înainte de a face orice altceva. O pipăie cu degetul, apoi îl ridică pe Hunter, ca să-i vadă spinarea.

— Ei bine, a trecut dintr-o parte în cealaltă, așa că n-am ce glonț să extrag. Fără echipamente, n-aș putea să spun dacă proiectilul o fi atins ceva important, dar judecând după direcție, aș zice că... prietenul tău se va vindeca, până la urmă. Desigur, a pierdut deja foarte mult sânge, și mai are alte câteva răni.

Își întoarce privirea spre mine.

— Americanul tău e foarte plin de viață, îmi spune.

Examinează și celelalte răni ale lui Hunter, le curăță și le pansază din nou, la fel ca pe cea nouă, după care scotocește prin geantă.

— Rănilile astea de la picior încep să se infecteze. O să aibă nevoie de antibiotice.

— Le aveți aici? îl întreb.

Hussein mă privește, și un zâmbet cu subînțeles îi flutură pe buze.

— Da, dar sunt costisitoare.

— Înțeleg, oftez eu.

Hunter, despre care crezusem că e leșinat, îl apucă de încheietură pe Hussein. Doctorul se albește la față și încearcă să se smulgă, numai că eu cunosc prea bine forța strânsorii lui Hunter, chiar și-așa slăbit cum e.

— Nu, îi zice Hunter, în arabă. Nu asta. Lăsați-mă să fiu bolnav, dar nu cereți asta de la ea.

— Hunter, te rog, intervin eu, în engleză, o să mori fără medicamente.

Hunter îmi aruncă o privire aspră.

— Nu. Nu mai. Nu din cauza mea.

Hussein se ridică și-mi face semn să vin după el afară.

— Asta e curată nebunie, Sabah, îmi zice. Dacă infecția aia nu e oprită acum, poate să moară. Sau să-și piardă piciorul.

— Știu, îi răspund. Lui... nu-i place ceea ce fac.

— Și ce ai de gând?

— Prețul nu s-a schimbat?

Hussein scutură din cap.

— Știi bine că nu.

— Foarte bine. Doar n-o să-l las să moară. Veniți, îi zic, și-i arăt spre ușa casei mele.

Hunter o să fie furios pe mine, știu asta. Mi se întoarce stomacul pe dos gândindu-mă la ce urmează să fac, dar trebuie.

Hussein îmi cere destul de mult până să considere că datoria a fost plătită.

Pe urmă, mă ajută să-l car pe Hunter din clădirea vecină în casa mea.

Hunter se preface leșinat până când pleacă Hussein, după care îmi adresează o privire feroasă care mă face să mă chircesc de frică.

— Ai făcut-o oricum, zice, și nu e o întrebare.

— Da, îi răspund. Am făcut-o pentru tine.

Hunter tace îndelung, fixându-mă cu privirea. Îi întind sticlucă cu pastile pe care mi-a dat-o Hussein înainte de a pleca.

— Ia-le, îl îndemn. Ce-a fost, a fost. Ar fi o prostie să nu le iei.

Înghite una, cu o gură de apă. Îmi privesc mâinile, încă pline de sânge.

— Hunter... îți mulțumesc. Pentru că m-ai salvat de Abdul.

— Trebuia să-l opresc. L-am auzit lovindu-te. Te-am auzit țipând. Trebuia să...

Scutură din cap și nu-și mai termină fraza, iar fața i se schimonosește de furie.

— Ești teafără? Te-a... te-a rănit cumva?

E îngrijorat pentru mine? După ce-a fost împuşcat, e îngrijorat pentru mine? Scutur din cap.

— Nu. Câteva palme. N-am nimic.

Hunter ridică mâna și-mi șterge ceva de pe față.

— Îți curge sânge.

Mă șterg și eu.

— Nu-i nimic. Chiar nimic. Nu-ți mai face griji pentru mine.

Când spune următoarele cuvinte, nu mă privește în față.

— N-am cum să nu-mi fac griji pentru tine.

La așa ceva n-am ce să răspund.

Mă duc și fac un duș prelungit, cu apă foarte rece, îmi frec cu furie corpul și părul, până când începe să mă usture pielea de la săpun, până când fiecare centimetru din mine e curățat, purificat. Când sunt gata, tremur toată din cauza apei reci ca gheața.

Se lasă noaptea. Mă întind pe patul meu, mă întorc pe o parte. Privirea lui Hunter mi-o întâlnește pe-a mea, și chipul îi pare argintiu în lumina slabă a stelelor. Nu vorbim. Îmi amintesc de tihna caldă pe care am simțit-o stând în brațele lui, și-mi doresc s-o pot simți din nou. Mi-e foarte frig. Foarte frică.

N-ar trebui să mă las pradă ispitei.

Îl privesc pe Hunter cum doarme, mult timp, prea mult, străduindu-mă prin puterea voinței să rămân în patul meu.

Nu reușesc.

## DOISPREZECE

### HUNTER

Ceva moale se cuibărește ușurel de partea nevătămată a corpului meu, trezindu-mă dintr-un somn superficial. Inspir, simt miros de păr curat, de săpun, miros de femeie. Rania. Brațele mi se încolăcesc în jurul ei. Dumnezeuule, ea e în patul meu. Mă ispitește atât de rău, dar nu-și dă seama, nu cred.

Ultimul lucru de care-mi pasă acum e durerea care mă săgetează. Tot ce-mi doresc e să mă rostogolesc și s-o țintuiesc pe Rania de podea și s-o sărut până n-o mai putea să respire, să-i explorez deliciosul trup cu degetele și cu gura.

Dar nu pot. Mai ales după ce-a trecut prin ce-a trecut. Încerc să mă mulțumesc doar cu faptul că o țin în brațe. E caldă și delicată. Scoate un sunet în somn, un sunet jos, satisfăcut, din fundul gâtului, după care se trage mai spre mine, îngheșuindu-se de parcă n-ar putea să ajungă îndeajuns de aproape. Deschid ochii și o privesc cum doarme, privesc cum lumina lunii împrăștie pe pielea ei o strălucire argintie.

Bluza îi stă cocoloșită imediat dedesubtul sânilor, iar obișnuita ei fustă mini e mototolită în sus peste șolduri. Foarte multă piele etalată. Inspir cât de adânc îmi permit coastele mele convalescente, adunându-mi autocontrolul.

Drace.

Mâna mea mă trădează, pleacă pe furiș de pe umărul ei coborând pe spinare și atingând în treacăt pielea dezgolită de deasupra fustei. E o atingere furată destul de inocentă, doar pe spinare, dar tot mi-o face să se întărească, mă face să simt nevoia de mai mult. Nevoia de carne, de atingere, de căldură.

Ea se mișcă din nou, ridicându-și un picior lung și lăsându-l să lungece peste unul de-al meu. Fir-ar să fie. Acum, fusta i s-a îngămădit în asemenea hal încât fesele îi sunt complet dezgolite. Strâng cu putere pleoapele, punând în funcțiune autocontrolul. Autocontrol. *Ține-ți mâinile la locul lor, nemernicule.*

Sunt slab. Pur și simplu, nu pot să mă abțin. E superbă și — în ciuda meseriei practicate — neobișnuit de inocentă. E clar că n-a cunoscut niciodată dragostea, n-a cunoscut niciodată afecțiunea. N-a avut niciodată un iubit, n-a avut niciodată un amant. Mă îndoiesc c-o fi avut vreodată orgasm.

De ce dracu' mă gândesc la Rania și la orgasme? Nu mă ajută. Nu mă ajută. Fir-ar să fie. Acum, imaginea asta mi-a rămas întipărită în minte: Rania deasupra mea, cu părul ca un nimb auriu, cu ochii căprui strălucitori, scânteind de plăcere, cu transpirația șiroind printre superbii ei sâni, cu mâinile proptite de coapse în timp ce mă călărește, cu capul dat pe spate și gemând, veritabile și involuntare gemete de plăcere pură.

Închid strâns ochii și-i deschid, îmi fixează privirea pe părul ei, ca să alung imaginea.

Îi cuprind cu o mână coapsa, imediat deasupra genunchiului, pe partea din spate a piciorului. Pielea ei e ca satinul, căldură pură, moliciune pură. Scâncește cu drăgălășenie și se foiește, vârandu-se în mine, în timp ce-i ating piciorul, urcând tot mai mult, până la șanțulețul de sub fesă.

Of, Dumnezeule. Of, Doamne. De ce mă torturez eu așa? Mare nemernic mai sunt, s-o mângâi pe fata asta în somn.

Închid ochii, căutându-mi voința de a mă purta ca un gentleman, nu ca un ticălos pofticios.

Dintr-odată, devin conștient de respirația ei. Nu mai e murmurul acela delicat, ritmic și profund. Îmi îndrept precaut privirea spre ea și, cum era de așteptat, are ochii deschiși, strălucitori în lumina lunii.

Nu spune nimic. Nu se îndepărtează, nici nu se crispează la atingerea mea. E încremenită, holbându-se la mine, abia respirând. De parcă, dintr-o clipă în alta, ar putea s-o rupă la fugă.

Îmi amintește, nici mai mult, nici mai puțin, decât de atunci când am fost în pădure, într-o dimineață rece și tăcută de ianuarie, imediat după ivirea zoilor, de pătura proaspătă de zăpadă care reducea totul la tăcere, și de o căprioară care pășea grațioasă prin luminiș și mă privea drept în față, măsurându-mă cu ochii ei mari, urmărindu-mi mișcările. Privirea Raniei, îndreptată spre mine, e chiar momentul acela, când nările căprioarei au zvâcnit, și urechile i s-au smucit, după care a dispărut, gonind în salturi prin pădure.

Mâna mea îi stă încă pe coapsă, imediat sub fese. Parcă-i și văd roțițele învârtindu-se prin cap. Nu știu ce să fac. Să-mi iau mâna? O fi supărată pe mine? I-o plăcea? Ar trebui s-o sărut?

Timpul pare să-și încetinească trecerea, momentele scurgându-se în intervale chinuitor de lente; pieptul i se umflă lângă trupul meu când inspiră tremurat, cu privirea pironită de a mea, cu pielea fierbinte sub degetele mele. Pare să fi ajuns la vreo hotărâre, fiindcă temerile din ochii ei, precauția, toate se evaporă. Se schimbă. Acum, teama e altfel. Ea nu se mai teme de mine. Măcar de atât îmi dau seama. Ea se teme de ceea ce se întâmplă. Poate, de ceea ce e pe cale să se-ntâmple.

Oare și mie mi-o fi teamă de asta?

Ce naiba, da!

Știu că nu mai există cale de întoarcere acum. Momentul ăsta, privirile noastre înlănțuite, și trupul mătăsos, delicat, plin de viață, cuibărit în brațele mele... momentul ăsta mi s-a întipărit, de neșters, în inimă. Și să nu se mai întâmple nimic altceva, tot îl voi ține minte totdeauna.

Rania își strecoară în sus mâna aflată între noi, până pe obrazul meu. Îmi las palma să-i lunece în jos pe coapsă, mă opresc în spatele genunchiului, după care-mi încep șovăielnicul urcuș înapoi. Când ajung cu mâna pe fese, ea face ochii mari, și respirația îi devine superficială. Mă opresc în același loc de dinainte, imediat sub curbură. Ea își ridică bărbia, fără să-și dezlipească nici măcar pentru o clipă privirea dintr-a mea; e o provocare, un gest sfidător, permisiv. *Dă-i înainte*, imi transmite ridicarea bărbiei, *atinge-mă. Te provoc.*

Se provoacă pe ea însăși, nu pe mine.

Înspir adânc, adunându-mi curajul, și-mi plimb palma cât se poate de lent peste curbura fermă a posteriorului ei, cuprinzându-i fesa. Îi simt inima bătându-i frenetică în piept. E îngrozită.

— Rania, eu...

Îmi taie vorba, apăsându-și degetele pe buzele mele. Și le coboară ușor pe bărbie, pe gâtul meu, pe piept, pe stomac, oprindu-se la șlițul pantalonilor mei de uniformă. Îmi dau încă o dată seama că încearcă să procedeze cam cum crede că mă aștept eu de la ea. Eu nu vreau să meargă așa. Totul trebuie să fie pentru ea. Îi cuprind degetele cu ale mele și i le îndepărtez, apoi îi plasez palma pe obrazul meu. Fruntea i se încrețește de nedumerire.

Vreau ca ea să simtă plăcere. Să trăiască un moment de fericire pe care să nu-l fi plătit prin sacrificii. Deschide gura să spună ceva, dar îi acopăr buzele cu ale mele, într-un sărut rapid, nevinovat, ca s-o reduc la tăcere. Scâncește din gât când ni se întâlnesc gurile. Se apropie să mă sărute din nou, dar eu îmi las capul pe spate, zâmbind

larg și clătinând din cap. Acum, înfățișarea ei e de-a dreptul zăpăcită. Râd, zguduindu-mi umerii fără zgomot, după care mă aplec la loc și o sărut. Ea geme ușor și se zvârcolește, lipindu-se mai strâns de mine.

Sporesc profunzimea sărutului, îi gust limba cu a mea, și simt floarea strâns închisă a inimii mele rănite și zdrobite cum se deschide un pic la nerăbdarea cu care ea îmi întoarce sărutul. Descoperă asta pentru prima dată, bucuria crescândă a unui sărut, felul în care ți se dilată și ți se umflă inima la atingerea buzelor, la strania comunicare a limbilor înlănțuite.

Încep acum să-i explorez, încetul cu încetul, pielea. Ea e adâncită în sărut. Scoate un sunet din fundul gâtului când palma mea îi trece ușor peste fund, cuprinzând mai întâi o emisferă fermă, și apoi arcuindu-se dincolo, spre cealaltă. Șoldurile i se deplasează, îndesându-i mai mult fundul în palma mea, o mișcare discretă, aproape imperceptibilă, dar suficient de încurajatoare. Îi plac atingerea mea. Îmi strecur mâna în sus, pe spinare, pe sub bluză, dând roată spatelui, umerilor, urcând pe vertebrele coloanei și coborând apoi din nou spre fese. Trupul îi e încordat, tensionat de agitație. Ne sărutăm languros, iar eu întreprind un circuit al trupului ei, mângâind-o și excitând-o totodată. Începe să se obișnuiască deja cu atingerea mea, și încordarea i se diminuează.

Mă desprind din sărut, îi cuprind fața în palmă și-i mângâi pometul cu degetul mare. O sărut din nou, însă de data asta transpun în sărut toate emoțiile mele născânde, toate temerile mele, dorința mea, nevoia și... afecțiunea mea pentru ea. Numai până acolo îmi permit să merg, chiar și în propriile mele gânduri.

Ea le simte pe toate în sărutul meu. Când mă retrag, văd că are ochii umezi, și bărbia îi tremură.

— Ce-mi faci tu mie, Hunter?



Vocea îi e întretăiată, șoptind cuvinte arăbești pe care de-abia le aud, și trebuie să mă forțez ca să le înțeleg.

Îi răspund doar printr-un zâmbet. Inima îmi bate cu furie, anticipând ceea ce urmează să fac.

— Ai încredere în mine? o întreb, în arabă.

Ea șovăie, îmi caută privirea, apoi încuviințează.

O împing ușurel, astfel încât să stea întinsă pe spate, după care mă ridic într-un cot. E dureros, dar n-are importanță. Pot să suport. Aici e vorba numai despre ea.

O sărut, iar când se destinde și se împinge în sus ca să adâncească sărutul, îmi las mâna pe genunchiul ei și, după câteva clipe de ezitare, încep să înaintez lent în sus, pe incredibil de mătăsoasa piele a coapsei ei, apropiindu-mă milimetru cu milimetru de miezul ei.

Se desprinde din sărut, cercetându-mă cu privirea. În ochii ei, frica e năvalnică. M-am oprit, așteptând ca ea să decidă ce vrea.

## RANIA

Ăsta e un nou tip de teroare. E îmbinat cu excitație, cu nerăbdare. Senzația mâinii lui pe carnea mea e înspăimântătoare, dar splendidă. Atingerile sunt atât de blânde, atât de grijulii. Mă așteaptă până când sunt sigură că vreau să continue, după care, când mă atinge într-un nou fel, îmi deschide ochii spre o nouă lume a simțurilor.

N-am știut că trupul sau sufletul meu ar putea să simtă astfel de lucruri. Inima îmi e, în același timp, înfricoșată și pregătită. O simt deschizându-se, ca un mușchi nefolositor care se încălzește.

De ce nu vrea el să-mi dea voie să-l ating? Credeam că asta le place bărbaților. Asta e ceea ce așteaptă el, nu? Acum nu mai știu. Ori de câte ori îmi închipui că o să facă sex cu mine, el se oprește.

Nu mă lasă să-l ating. Ne sărutăm, și simt că mă vrea. Mă privește. Îi place cum arată trupul meu. Dar nu m-a atins până acum ca să mă posede.

Niciodată, dar niciodată, n-am mai fost atinsă așa. Clienții mei... ei mă pipăie. Mă plătesc ca să-i las să mă atingă. Ei nu-mi cer permisiunea. Nu sunt delicați. Ei îmi ating corpul ca să-l posede.

În timp ce Hunter mă atinge ca să mă facă să simt ceva. Nu face nimic până când nu e sigur că eu îi permit.

Nu m-am putut abține să mă urc în pat cu el. Aproape că adormisem, dar nu puteam să trec de tot pragul somnului. El își azvârlise un braț într-o parte, ca și cum m-ar fi invitat să mă cuibăresc în adâncitura lui. M-am furișat peste pătratul de lumină argintie a lunii și m-am culcat pe brațul lui. Instinctiv, și l-a strâns în jurul meu, trăgându-mă mai aproape. În acele momente scurte, binecuvântate, m-am simțit în siguranță. Am știut că el o să mă apere. A îndurat suferințe și răni ca să mă apere. A primit un glonț pentru mine. În brațele lui, știam că sunt în siguranță.

Am adormit și n-am mai știut nimic, nici vise, nici amintiri. Numai brațele lui Hunter, și mirosul lui, și forța lui.

M-am trezit treptat. Mi-am dat seama, după răcoarea din aer și după tăcere, că era încă noapte. Am simțit ceva aspru, și totuși delicat, alunecându-mi pe spinare. Mâna lui Hunter, atingându-mă. Era o atingere reconfortantă, nu una sexuală. De parcă ar fi vrut doar să știe ce senzație îi dau. M-am întrebat, somnoroasă, dacă el mă vrea mai aproape, așa cum vreau eu să fiu mereu tot mai aproape de el. Îl vreau să mă atingă.

Teama mea nu e că o să-mi facă rău. Deja știu că n-o să fie cazul. Teama mea e că, odată ce-l voi lăsa să mă atingă, odată ce-l voi lăsa să facă tot ce vrea, el n-o să mă mai dorească. O să plece, și-o să mă lase iar singură. O să aștepte de la mine să fiu curvă pentru el, să fiu Sabah pentru el, mai degrabă decât Rania.

Mi-e teamă de cât de mult îmi doresc ca el să mă atingă în continuare. E o dorință stranie, nefiresc de puternică. Eu nu-mi doresc lucruri. Am ceea ce-mi trebuie ca să supraviețuiesc, și asta-i tot. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată e să nu mai fiu nevoită să-mi vând trupul.

Hunter nu poate să-mi ofere așa ceva. Nimeni nu poate. O să fiu curvă până când o să ajung prea bătrână și prea urâtă ca să mă mai vrea bărbatul, și atunci o să flămânzesc până la moarte, așa cum ar fi trebuit să se întâmple acum atât de mulți ani.

Sunt ca încremenită, incapabilă să reacționez, incapabilă să-i opresc mâinile pornite în explorare.

Un picior de-al meu e urcat pe unul de-al lui, într-o intimitate neglijentă. Îmi vine să mi-l trag înapoi, să-mi adun picioarele sub mine și s-o rup la fugă prin noapte, departe de dorința care-mi învâpăiază trupul și sufletul, așa cum mistuie focul hârtia.

Să mă ajute Allah, uite-l acum că mă mângâie pe picior. Imediat deasupra genunchiului, un gest încă destul de nevinovat, dar care devine din ce în ce mai îndrăzneț și mai familiar odată cu fiecare centimetru parcurs de palma lui lunecând în sus.

Sunt obligată să duc o luptă cu mine însămi ca să mă prefac în continuare că dorm. *Inspiră; expiră, încet și ritmic, respirații adânci.* Poate c-o să reușesc să stau doar așa, și să-l las să mă atingă. Nu sunt obligată să-i întorc afecțiunea. Sunt în stare să rezist. Dorința mea nu trebuie neapărat să-mi dicteze acțiunile.

O, cât sunt de neghioabă gândind așa! Acum, mâna lui s-a oprit înspăimântător, torturant de aproape de fundul meu. Muchia palmei îmi atinge partea de sub fesa stângă, și, Allah, Allah, îmi doresc să și-o ducă mai sus. Vreau să mă atingă în chip intim, sexual. Da, vreau. Trebuie să recunosc adevărul față de mine însămi, chiar dac-ar fi să fie numai pentru mine însămi.

Mai trebuie să recunosc, în plus, că mi-e frică, din atâtea și atâtea motive.

N-ar trebui să-i permit. N-ar trebui să-mi permit. Dar o s-o fac, oare?

N-are rost să mă mai prefac, nu-i așa?

Nu, într-adevăr, n-are.

Închid ochii și mai strâns, blestemându-mă în sinea mea pentru că sunt de o mie de ori o neghioabă. Pe urmă, îi deschid și-l privesc. Profilul îi e foarte arătos, foarte puternic. Are părul des, negru precum cele mai întunecate umbre, și începe să-i fie un pic cam lung, răsucindu-se la ceafă și răspândindu-se pe frunte. Nu mă privește, ține ochii închiși, pleoapele strânse, la fel ca mine, mai devreme. Și el, la rândul lui, se luptă să-și adune autocontrolul, cred.

Amândoi purtăm bătălia asta, ne luptăm cu noi înșine. Acum, el își lasă capul în jos, îmi întâlnește privirea, și știu că am pierdut bătălia de a-i rezista acestui războinic american. Ochii îi strălucesc în lumina lunii, albastrul diluându-se în globii argintii, iar pielea bronzată îi e ca marmura.

Nu m-am mai rugat de atâtea ani. L-am invocat pe Allah, blasfemător, poate, în momentele de suferință, sau de frică. Dar, de când eram fată, nu m-am mai adresat lui Allah ca unei entități sau zeități căreia ar putea să-i pese, sau care m-ar putea auzi. Acum, asta fac.

*Allah, atot-îndurătorule și atot-iertătorule, ascultă-mi ruga acum. Apără-mă de mine însămi. Apără-l pe Hunter de nesăbuiința a ceea ce sunt pe cale să fac. Mă vezi că sunt slabă, Allah. Mă vezi, și dacă-ți pasă, fii cu mine acum.*

Mă simt copilăroasă, caraghioasă, pentru că mă rog într-un astfel de moment. Nu am puterea să mă mai opresc de-acum,

fiindcă simt hotărârea în trup, în inimă. Minteă mea, rațiunea și logica, îmi spun că sunt o nesăbuită, o fetiță slabă, fiindcă stau în brațele bărbatului ăsta, fiindcă-l las să mă atingă cu atâta familiaritate. Chiar și mai mult, dacă mă gândesc la încordarea care mi se involbură în văpăile sângelui.

În tot acest timp, privirea lui Hunter e fixată asupra mea, urmărindu-mă. Știu că, dacă i-aș fi dat limpede de înțeles că nu vreau ca mâna lui să fie pe mine, el mi-ar fi respectat dorința asta. Aproape că-mi vine să-i cer să nu mă mai atingă, pur și simplu ca să-mi testez teoria, dar până la urmă nu mai am nevoie de așa ceva. Știu deja.

N-am mai respirat, și plămâni mei protestează. Hotărârea de a mă arunca dincolo de margine în abisul dorinței curge prin mine ca viitura printr-o *wadi*<sup>1</sup>, așa că inspir tremurat, veștejindu-mi plămâni aprinși cu aerul răcoritor.

Șerpuiesc cu mâna aflată între trupurile noastre până sus, ca să-i ating obrazul țepos. Mâna lui îmi lunecă pe picior, în direcția greșită, după care urcă la loc, și simt cum răsuflarea îmi devine superficială, o găfâială panicată. Se oprește din nou la marginea inferioară a feselor mele, așteptând încă o dată să vadă dacă protestez. Îmi înalț ușor bărbia, într-un gest mut de aprobare. Sau, poate, chiar îl provoc să mă atingă.

Ba nu, nu-i așa. Mă provoc pe mine însămi. *Lasă-l să mă atingă*, transmite ridicarea bărbiei. Iar el mă atinge. Inima îmi bubuește când mâna lui îmi descrie o dără fierbinte pe fund, apucând și dezmiardând. Aș putea să și plâng de tensiunea plăcerii provocate de atingerile lui.

— Rania, eu..., începe el să zică.

<sup>1</sup> Vale, în limba arabă. Uneori, termenul desemnează albiile secante ale râurilor, în care se deviază apele în caz de inundații.

Îmi lipsesc degetele de buzele lui, reducându-l la tăcere. Nu vreau cuvinte, în nicio limbă. Vreau limbajul atingerilor. El ar argumenta, ar discuta, ar încerca să mă convingă de ce, să se convingă pe el de ce nu. Pe mine nu mă mai interesează acum nimic din toate asta. Știu ce vrea el, și știu ce vreau eu.

Îmi plimb degetele peste partea din față a trupului lui, coborând până la nasturii pantalonilor de camuflaj. Mi-e frică de momentul ăsta. Mi-e frică de atât de multe lucruri. Nu e ceva pe care să nu-l fi făcut de o mie, de mii de ori, de când i-am permis pentru prima oară lui Malik să-și facă poftele cu mine, în schimbul a ceva de mâncare. Dar... aici e altceva. Îmi doresc alinarea lui Hunter, îmi doresc atingerea lui, și ăsta e singurul mod pe care-l știu ca să mă asigur că el n-o să mă respingă. Trebuie să-i dau ceea ce vrea.

Îmi întăresc convingerea, simțind cum îndârjirea mi se conturează în stomac. E îndârjirea de a face ceea ce trebuie să fac. Da, e altceva, aici e ca să obțin un lucru pe care-l vreau, mai degrabă decât unul de care am nevoie, însă...

Ajunge.

Mă apuc să deschii primul nasture, însă mâinile îmi sunt luate în captivitate de ale lui Hunter. Ochiul lui mă sondează, privesc în mine. Degetele i se împletesc printre ale mele și mi le depărtează de intimitatea lui, înapoi, în sus, plasându-mi încă o dată mâna pe obrazul lui.

Nu înțeleg. Nu asta credeam eu că vrea? Să fie atins? Să obțină ușurarea?

Am zis că nu vreau cuvinte, dar simt cum gura mi se deschide ca să-l întrebe ce vrea de la mine. Dar, până să spun ceva, el mă sărută. Îmi vine să plâng, dar nu pot. Plăcerea asta e durere. Buzele lui, lipite de ale mele, sunt fierbinți și umede și înfometate, devorându-mi gura de parcă ar flămânzi. Mâna lui îmi prinde fundul

ca într-un căuș și începe să-l exploreze. Nu-mi pot stăpâni geamătul care-mi scapă din gât. E un sunet al disperării.

De unde știe el ce vreau eu? Poate oare să-mi citească gândurile? Teama mi s-a evaporat, alungată de fierbințeala sărutului. Tot ce știu e că trupul lui solid e lipit de al meu, că gura lui o caută pe a mea, că mâna lui mi se plimbă pe carne, stârnind dorințe atât de aprinse, încât foarte curând voi fi mistuită de ele.

Se retrage puțin, ca să mă privească, dar nu asta e ceea ce vreau. Mai multe săruturi. Și mai multe. Am nevoie de el. Allah, ajută-mă, am nevoie de el. Nu știu ce să fac, nu știu ce se-ntâmplă. Tot ce știu e că buzele lui lipite de ale mele înseamnă o fericire mai mare decât orice am cunoscut în viața mea, și nu vreau să înceteze niciodată, niciodată.

Mă apropii, vrând să-l sărut, dar el se trage înapoi, necăjindu-mă. Ce mai e și cu jocul ăsta nou? Îmi displace. Îi vreau buzele. Râde spre mine, amuzat de un lucru pe care nu reușesc să-l înțeleg. Apoi mă sărută iar, ca să amuțescă întrebările pe care sigur le vede clocotind.

Mă înec în săruturile lui. E, nici mai mult, nici mai puțin, ca și cum m-aș prăbuși, împresurată de el. Învăluită în el. Scot încă un geamăt, și-i simt trupul răspunzându-mi. Mă vrea. Știu cum e *dorința unui bărbat. Iar el nu face nimic ca să-și ostoiască dorința.* Doar mă atinge, își lasă mâinile să-i lungece pe spatele meu, în jos pe picior, să-mi dezmiere fundul, de-o parte și de cealaltă, cu multă tandrețe. Atingerea lui îmi domolește îngrijorarea, îmi îngroapă panica sub vâlvătăile poftei și ale altui sentiment, unul mai delicat și mai puternic decât simpla dorință.

Ne depărtăm iar, și ochii lui, o, Allah, cuprind atât de multe! Nu pot să dau nume tuturor sentimentelor pe care i le zăresc în ochi. Nu îndrăznesc. Asta ar însemna să provoc o și mai mare frângere de inimă. El vrea doar să se joace cu mine. Va primi ceea ce vrea, și asta va fi tot. E bărbat. Bărbații sunt toți la fel. Totul se

reduce la sex. Poate că el n-o să mă plătească, o să se aștepte să primească gratis. Ceea ce face din mine o nesăbuită și mai mare, nu-i așa? Dar nu pot să mă împotrivesc atracției magnetice pe care o exercită asupra mea, a vrăjii de care se folosește ca să-mi manevreze dorințele, acțiunile.

Sărutul lui, întâlnirea asta a buzelor, cuprinde tot ceea ce am văzut în ochii lui. E... prea mult. Un soare îmi explodează în inimă, aprinzându-mi tot trupul în vâlvătai, mistuind zidurile înalte pe care le-am ridicat ca să-mi apăr sufletul.

Plâng acum, pentru inima mea, care o să se frângă. Mă mint pe mine însămi. Știu bine cum e. Plâng, din cauză că n-am simțit niciodată o tandrețe atât de vulnerabilă îndreptată spre mine, în toată viața mea, cum mi-a transmis Hunter prin acel singur sărut. Mai întâi, e flămând de mine, dorindu-mă așa cum dorește un bărbat femeia, după care mă sărută ca și cum... ca și cum ar simți...

*Nu.* Nu pot să permit ca o nesăbuiță rătăcitoare ca asta să ocupe vreun loc în inima mea.

Și totuși, plâng, pentru că știu ce-am simțit din partea lui, chiar dacă nu pot și nu îndrăznesc să-mi permit a-i da un nume.

— Ce-mi faci tu mie, Hunter?

Șoaptele mele îmi sunt adresate, dar el le aude, le înțelege.

Mă privește atent, și deodată văd în ochii lui conturându-se hotărârea. Da. Acum o să urmeze.

Însă cuvintele lui mă surprind.

— Ai încredere în mine?

Accentul lui e îngrozitor, pronunția măcelărește și cele mai simple silabe, dar îi înțeleg intenția.

Să am? Ar trebui să am?

Nu știu ce are de gând să facă. Nimic nu e așa cum m-aș aștepta cu bărbatul ăsta. Îmi exprim consimțământul clătînând din cap, chiar dacă nu sunt sigură de nimic, de absolut nimic.



Teama dogorește din nou prin mine, iar el nu mă sărută ca să astâmpere văpăile. Mă împinge de umeri, făcându-mă să mă întind pe spate. Ochiul lui nu trădează altceva decât o tandrețe șovăitoare, o dorință calmă. Inima îmi bate cu iuțeală când el se ridică pe o parte, sprijinindu-se într-un braț. Nu știu cum o putea să stea așa, rezemat într-un cot, dar poate. Îi zăresc încordarea la colțurile ochilor, însă pare că reușește, pur și simplu, să-și alunge durerea și să se concentreze asupra mea.

Sunt ca o statuie, zăcând neclintită pe spate, doar privirea mi se îndreaptă în căutarea albastrului strălucitor al ochilor lui.

Acum mă sărută, iar teama clocotitoare se transformă în dorință. O mână de-a lui e pe genunchiul meu. Fundul mi-e lipit de pământ, deci știu că nu poate avea de gând să mă atingă iar acolo. Unde i se va duce acum mâna? Palma îi alunecă în sus, și abia acum îi deslușesc intenția. Îmi simt gura uscată, iar bătăile inimii mi se intensifică. Oare chiar are de gând să facă ceea ce cred eu?

Clienții mei plătesc pentru un singur lucru: să se descarce. O femeie disponibilă, care nu așteaptă nimic în schimb. O pereche de picioare care să se desfacă, dar să nu le scoată copiii pe care să-i întrețină ei. Bărbații nu mă ating acolo. N-au niciun motiv să vrea așa ceva.

Respirația îmi devine superficială, aproape de un atac de panică, și nici măcar sărutul lui nu poate să mă liniștească. Mă îndepărtez și-l privesc în ochi. Hunter își întrerupe alunecarea în sus pe la mijlocul coapsei, și așteaptă, privindu-mă cu ochii mari.

Îmi cere permisiunea să mă atingă în locul meu cel mai intim. De ce mi-e atât de frică? Bărbații își înfig acolo bărbăția în mine. Nu e ceva sacru, privat, feminitatea mea. Și totuși... ba da, este.

Degetele lui, *acolo*? Allah, mă îngrozește ideea. Mâinile sunt un mijloc de exprimare, așa cum ochii sunt ferestrele sufletului. Ce vrea el? De ce vrea să mă atingă acolo? El nu mă lasă să-l ating, dar

vrea să mă sărute. Vrea să mă atingă, să-mi exploreze goliciunea. Îmi cere permisiunea înainte de a trece granițele.

Sunt dezorientată și înfricoșată, însă dorințele mă poartă ca un val.

*Vreau* ca el să mă atingă. Peste tot. Când mi-a pus mâna pe fese m-am simțit minunat. A fost excitant, palpitant. Dar acolo? În feminitatea mea? Nu pot să întrebuițez termenii vulgari. Nu știu de ce. Mă simt stânjenită, ca și cum folosirea termenilor vulgari pentru părțile corpului m-ar face să fiu chiar mai pângărită, chiar mai curvă decât sunt. Fac ceea ce e necesar ca să supraviețuiesc, dar în colțul cel mai tainic al inimii mele, sunt încă o fetiță inocentă și pură. Nu sunt așa ceva, în realitate, dar vreau să fiu. Îmi doresc să fi putut. Faptele mele reflectă o necesitate primitivă, intrată în sânge, de a supraviețui, însă în sufletul meu, în visurile mele, sunt o fată cumsecade, o femeie care nu se lasă pradă poftelor trupești. Dacă n-ar fi fost războiul, aș fi fost măritată, și-aș fi născut copii. M-aș fi dus la moschee să mă rog, nu să lucrez în ea... nu să mi-o trag în ea. Cuvântul vulgar îmi plutește prin minte ca o pată care se întinde.

El încă așteaptă. Mă privește răbdător. Sigur zărește, înscrisă pe fața mea, bătălia purtată în interior. Dacă poate să-mi citească agitația și îndoielile, atunci e capabil să-mi citească foarte bine și cartea trăsurilor. Când descifrezi expresiile de pe chipul cuiva înseamnă că-i cunoști sufletul.

Și eu pot să-l citesc. El vrea ca eu să vreau asta, dar n-o să mă zorească, nici să mă forțeze, nici să facă orice altceva, decât numai dacă vreau eu. Îmi mișc piciorul, astfel încât să-l lipesc de al lui, și-i simt erecția, groasă și tare, prin stofa pantalonilor.

Cred că-i înțeleg jocul. Mă lasă să-l ating, deoarece crede, pe bună dreptate, că fac ceea ce cred că vrea el, că așteaptă de la mine.

Așa că, în schimb, el îmi arată ce vreau eu. El știe ce vreau eu, chiar dacă eu nu știu. Foarte ciudat.

Mâna îi e pe coapsa mea, ochii lui îmi caută privirea, și inima îmi bubuie ca o tobă. Îmi pun mâna pe a lui și, fără să-l pierd din ochi, mișc încetul cu încetul degetele amândurora, în sus, mai aproape de intimitatea mea.

Înghit cu greu și respir adânc. El ridică din sprâncene și-și încetinește mișcarea mâinii. Știe că mi-e frică. Scutur din cap și închid ochii. Coapsele îmi sunt foarte strâns lipite, într-un gest instinctiv de apărare. Nu sunt în stare să vorbesc, nu sunt în stare să articulez cuvinte, așa că-i transmit să continue forțându-mi picioarele să se destindă.

Degetele lui îmi descriu cercelețe pe partea de deasupra a piciorului, patinându-mi pe mușchiul coapsei până la șold, la materialul mototolit al fustei mele. Apoi, își lasă palma desfăcută să alunece spre adâncitura care unește șoldul de miez, și încep să tremur, atât de nerăbdare, cât și de teamă. Cum o să-i simt oare mâna pe mine? În mine? Nici să ghicesc n-aș putea.

Acum, în jos, pe interiorul piciorului meu, strecurându-și degetele printre coapsele care încă se ating între ele, strânse aproape, coboară încet. Simt nevoia să-l ating. Poate asta o să-mi dea curajul de a-l lăsa să meargă mai departe. Îmi pun mâna pe spinarea lui, simțindu-i mușchiul întins, tare, reliefându-se sub palma mea. Mai mult contact, mai multă fierbințală. Îmi strecor mâna sub tricoul lui, și acum ating pielea goală, fierbinte.

Buzele ni se întâlnesc, și acum junghiurile de dorință mă străbat. Mai vreau. Da.

Îmi arcuiesc spinarea și-mi ridic fața, ca să adâncesc sărutul, și limba îmi țâșnește în gura lui, ca să-l guste, să-l exploreze. Mâna îi coboară spre genunchiul meu și împinge, cu blândețe, spre exterior. Îmi depărtez picioarele cu vreo doi centimetri, apoi cu alți

doi. Buzele i se desprind din sărut, și se trage puțin înapoi, ca să-mi privească fața, în timp ce urcă ușor cu mâna prin deschizătura dintre picioarele mele, mângâind cu bătăturile lui aspre pielea mea delicată. De data asta, nu se mai oprește, și arătătorul lui ia contact cu intimitatea mea. Tresar, și el se oprește, atingându-mi miezul cu vârful degetului. Coapsele iar îmi sunt strivite între ele, și le forțez iar să se desfacă, adunându-mi curajul cu o respirație adâncă.

Sunt suficient de desfăcute acum, încât el să-și poată întoarce mâna și să cuprindă în palmă protuberanța de carne sensibilă. Respirația îmi iese în icnete scurte, panicat. Fierbințeala mi se ridică în tot corpul, pornind din miez. El se mișcă foarte încet, ca o dună de nisip mișcător. Degetul mijlociu îmi urmărește pliurile feminității, fără să desfacă labiile, ci doar atingând.

Simt cum mi se ridică rușinea în gât ca voma. Cum de permit să se-ntâmplesă așa ceva? N-ar trebui. Ar trebui să-l opresc. Însă nu vreau. Atingerea lui îmi place. Degetul lui mijlociu, trecând încă o dată de-a lungul pliurilor, împrăștie din nou fulgere prin mine. Îmi desfac picioarele și mai mult, și fac un semn de încuviințare cu capul pe brațul lui.

Totuși, el ezită. Îmi împunge fruntea cu buzele, îndepărtându-mi fața de pe brațul lui, astfel încât să fiu forțată să-l privesc.

— Nu te simți rușinată, îmi zice, într-o arabă stălcită. Vrei asta? O să te fac să te simți bine, dacă mă vrei.

Cuvintele îi sunt bramburite, dar îmi dau seama ce vrea să zică.

Îl sărut pe buze, îmi adun curajul și-i întâlnesc privirea.

— Atinge-mă, îi zic, pe limba lui. Eu tem, dar și vreau.

Sunt conștientă de faptul că-i stâlesc limba la fel de rău pe cât o stâlcește el pe-a mea, dar nu-mi pasă, atât timp cât el înțelege ce intenționez eu să spun.

Mă sărută, delicat la început, dulce, cast, apoi cu o ardoare tot mai intensă. Mă las pradă dorinței, încetez să mă împotrivesc și-l

sărut, la rândul meu, cu toată dorința pe care-o simt dezlănțuindu-se în mine. Îl sărut apăsător, îmi strâng degetele pe ceafa lui, ca să nu mai poată întrerupe sărutul, îl strivesc mai mult de mine, îi degust limba și dinții. Picioarele mi se desfac larg, iar călcâiele se trag un pic spre interior, astfel încât genunchii să-mi fie lipiți de pământ.

El îmi ia gestul ca pe o invitație, ceea ce și e, și degetul lui îmi despică linia intimității și mai jos, împingându-se înăuntru aproape insesizabil odată cu fiecare mișcare în sus și-n jos. Imediat mă simt încinsă și udă acolo, ca și cum faptul că-l doresc mi-ar fi declanșat o inundație înăuntrul meu. Mă îngrijorează gândul că el o să simtă umezeala din mine și o să i se pară scârboasă, și aproape că-mi strâng la loc picioarele, dar mă abțin.

Degetul îi alunecă înăuntrul meu, și-l simt cum i se taie respirația. Îmi ridic pleoapele cu forța, ca să-i văd dezgustul de pe față, dar în loc de așa ceva nu zăresc decât dorință, plăcere, un zâmbet de încântare, dar și o umbră de îngrijorare îi apare în ochi.

Deodată, se întâmplă ceva nebunesc și magic și înspăimântător. El își încovoia degetul în sus și freacă micul ciot de carne sensibilă din apropierea părții de sus a intimității mele, iar când buricul degetului lui mă atinge acolo, universul îmi explodează. Aud un geamăt, sonor și rușinos de năvalnic, scăpând de pe buzele mele.

Mai devreme, mă crezusem scaldată în fierbințeala și în umezeala dorinței, însă în clipa în care degetul lui intră în contact cu clitorisul meu, un torent de foc și lichid fulgeră prin mine, inundându-mă. Obrajii îmi ard de rușine. Îmi simt mirosul, dorința, și știu că și el o simte. Sunt sigură că mirosul ăsta îi va preface dorința în cenușă, îi va face fața să se strâmbe de neplăcere. Sigură. Îi privesc chipul, însă tot ce văd e privirea ochilor lui albaștri arzându-mă, și nu e nimic altceva în ochii lui, decât preocupare pentru mine, și o dorință atât de intensă, încât mi se taie mie respirația.

Lui îi *place*. Nările îi freamătă, și trage adânc aer în piept, absorbindu-mi mirosul. Își lasă capul să cadă pe pieptul meu, între sâni, și pieptul lui tresaltă. Degetul i se încovoie încă o dată pe clitorisul meu, lent ca deplasarea nisipurilor mișcătoare. Gâtul meu îmi trădează plăcerea printr-un scâncet prelung, ascuțit, și trupul mi se arcuieste, ridicându-se de tot de pe pământ, în clipa în care fulgerul îmi atinge miezul.

Ce-mi tot face? Nu pot să suport așa ceva. E prea intens. Prea mult. Râcâi pământul cu călcăiele când se revarsă peste mine valul de extaz. El așteaptă până când revin cu spinarea pe pământ, după care o mai face o dată. De data asta, totuși, îmi dă roată cu degetul năsturelului de carne, tot lent, dar fără oprire. Răsuflarea îmi răzuiește gâtul, și un geamăt îmi izbește dinții, forțându-mi gura să se caște larg. Simt cum chipul mi se schimonosește, ochii mi se închid strâns, iar fața mi se înalță până spre tavan când mă săgețează senzații despre care n-am știut niciodată că ar fi posibile. E o plăcere atât de intensă, încât devine aproape dureroasă, străbătându-mă cu violență, fulgerându-mi esența ființei. Spasme de extaz mă străpung în timp ce degetul lui mi se rotește ca un vârtej în jurul clitorisului.

Apoi, îmi lasă năsturelul în pace, iar degetele lui, două la număr, coboară și se înfig, cu blândețe în feminitatea mea... în vaginul meu. Știu că mai sunt și alte denumiri; le-am auzit pe toate până acum, însă nu le vreau în gândurile mele. Și-așa mă lupt cu destulă rușine. Sunetele pe care le scot sunt nestăvilite, zgomotoase și nerușinate, chiar dacă mintea îmi tot cere să tac. Nu pot. Nu mai am control asupra propriului corp acum. Sunt o marionetă, iar degetele lui Hunter, înfipte în mine, sunt cele care mă controlează.

Întredeschid ochii și arunc o privire spre el, îi văd mâna, degetul mijlociu și cel inelar înfigându-se în intimitatea mea. E în

mine acum până la articulațiile de la capătul degetelor. Privește ce se-ntâmplă. Lasă să se-ntâmplă. Bucură-te de ce se-ntâmplă. Palma lui e întoarsă spre corpul meu, iar acum degetele i se încovoie în sus, explorându-mi pereții interiori. Respirația îmi iese în bolboroseli sacadate, icnete, scâncete. Degetele lui încârligat mă freacă într-un anume loc, sus, în interior, și fulgerele mă înfioară mai fierbinți ca oricând, aruncându-mă în spasme zvârcolite, neputincioase, dar el nu se potolește, ci-și apasă degetul mare de clitorisul meu, mișcându-l iute în cerc, abia atingându-mă.

Presiunea crește în mine, și șoldurile mi se mișcă singure, legănându-se în mâna lui, în timp ce-și mișcă degetul mare pe mine și pe celelalte două înăuntrul meu. Presiunea crește, crește, prefăcându-se în văpăi, în cutremure interne. Nu-mi dau seama ce se-ntâmplă. Frica e ca un talaz rece în inima mea, amenințând să stingă flăcările care urlă în interiorul meu.

Mă simt ca un ceainic pe cale să dea în clocot. Fiecare atingere a lui mă face să mă zvârcolesc și să scâncesc. El își ține capul pe pieptul meu, pe bluza mea, și-i simt răsuflarea revărsându-se fierbinte pe gâtul meu. Și el, la rândul lui, pare copleșit, cu greu păstrându-și luciditatea, sau stăpânirea de sine.

Îl apuc ușor de bărbie, astfel încât să mă privească. Vulnerabilitatea pe care i-o citesc în ochi e cea care mă dă gata. Sunt pe marginea prăpastiei, gata să mă prăbușesc în demență. Vreau să-i văd ochii, ca să pot păstra în memorie o oarecare aparență a mea prin toată întâmplarea asta.

## HUNTER

Dumnezeule, cât e de frumoasă! Abia se mai ține. O văd cât se teme de ceea ce-o așteaptă dincolo de granița asta. E foarte

aproape, gata să-și dea drumul, dar nu vrea să se lase. Mă privește lung, cu ochii plini de teamă, cu ochii plini de dorință, de derută, de nevoie, de îngrijorare, de rușine.

Rușine. Se rușinează de asta. Am văzut-o înroșindu-se când am atins-o prima dată. E atât de udă, și-i simt mirosul înțepător al dorinței pătrunzându-mă atât de tare, încât aș putea să-mi dau drumul numai dacă și-ar atinge coapsa de mădularul meu. Numai *mirosul* intimității ei e suficient ca să mă facă să-mi pierd controlul. Nu mai pot să-i suport privirea fixându-mă. Îmi las capul să se trântescă pe pieptul ei. Bumbacul subțire al bluzei îi e întins de sânii umflați, ambele ridicături fiind atrase de-o parte și de cealaltă a corpului de forța gravitațională. Sfârcurile îi sunt ca două mărgelile care împung bumbacul, ispitindu-mi limba.

Încă nu. Ea încă nu e pregătită pentru asta.

Îmi strecor degetele înăuntrul fâgașului ei, și-i simt trupul zvârcolindu-se lângă al meu. Îi ating clitorisul cu degetul mare și-mi dau seama că e cât pe ce să-și piardă controlul chiar în clipa asta, însă n-o face. Se teme. Cum aș putea s-o fac să uite de temerea asta?

O sărut. Doamne, ce gust minunat are! Buzele ei mă inebuesc, felul în care-mi ciugulește buza de jos, felul în care-și plimbă limba peste dinții mei... Aș vrea s-o sărut la infinit, dar nu se poate. Clitorisul ei e un mic nod tare, extrem de sensibil. Dacă i-l ating fie și numai în treacăt, scâncește. Punctul G la ea e un petic de piele inăsprit, striat, și geme când i-l frec cu degetele, cabrându-și șoldurile spre mâna mea.

Mi s-a întărit, ca naiba mi s-a întărit. Cât pe ce să-mi dau drumul în nădrați doar atingând-o, doar auzind-o cum geme pentru mine. Bine că nu încercă să mă atingă și ea, fiindcă n-aș avea suficient autocontrol ca s-o opresc. Îmi doresc cu disperare



să-i simt degetele mici și subțiri încolăcindu-se pe scula mea, mângâind-o și frecând-o.

Nu. Nu. Acum e vorba despre ea, nu despre mine.

Se mișcă sub mine, lunecând în jos, astfel încât genunchii i se înalță, călcâiele i se ciocnesc de fese, iar coapsele i se depărtează mult, în timp ce-o aduc în pragul nebuniei cu degetele mele. Lunecarea în jos face ca bluza să i se cocoloșească și mai mult în sus, și acum curbura de jos a unuia dintre sâni devine vizibilă.

Mama mă-sii. Nu mai pot să suport, nu mai pot să mă stăpânesc. Mi-am dorit să-i sărut sânii încă din prima clipă în care mi i-a arătat, accidental, când se schimba. I-am mai văzut de-atunci, dar de fiecare dată m-am silit să-mi întorc privirea în altă parte. A privi înseamnă a dori. Acum, sunt cu degetele în ea, și secrețiile ei îmi inundă mâna, și tot ce vreau e să-i ating sânii. Am nevoie de asta.

Fir-ar să fie.

Mă dau bătut și împing cu nasul tivul bluzei, astfel încât să-i dezgolesc complet pieptul. Dumnezeuule... absolut perfect. O sferă tare și rotundă de piele mătăsoasă și încântătoare, cu areole întinse, închise la culoare, și sfârcuri înalte, țepene, implorându-mi gura să le atingă.

Înghit cu greu și-mi forțez limba să producă salivă. Gura mi-e uscată, gâtul încleștat. Sunt emoționat, neobișnuit lucru. Doar nu se poate spune că n-am mai făcut asta niciodată. Nici vorbă de așa ceva. Însă acum, cu Rania... e, într-un fel, altceva.

O privesc în ochi și văd că-mi urmărește din nou mișcările pe sub pleoapele ingreunate. Îmi încetinesc mișcarea degetelor înăuntru, și șoldurile ei își domolesc sălbăticia cu care se cabrează. A rămas cu gura deschisă, și ochii îi trădează zbuliumul emoțiilor.

— Te rog, îmi șoptește.

Nu-mi dau seama ce-mi cere. Să mă opresc? Să continui? S-o fac să-și dea drumul? Nu știu. Nu vreau s-o rănesc, sau s-o sperii. Vreau să cunoască asta. Frica din ochii ei îmi spune că n-a mai simțit niciodată așa ceva, ceea ce nu mă surprinde. Pentru ea, sexul probabil că e ceva impersonal, o tranzacție. Nu pot să-mi imaginez că a avut vreodată cineva răbdarea, sau dispoziția de a-și amplifica eforturile, ca să-i ofere plăcere. Ceea ce, probabil, e derutant și înspăimântător pentru ea, mai ales dacă-și închipuie că o s-o folosesc așa cum s-a obișnuit să fie folosită. N-am cum să-i spun că n-o să fac așa ceva. Nu cunosc cuvintele necesare, și nici nu vreau. Vreau să fiu înăuntrul ei. E atât de aproape să-și dea drumul, și eu vreau — *am nevoie*, al naibii de mult — să mă urc pe ea, și să mă înfig în ea, și s-o simt încolăcindu-mă strâns.

Mai e și strâmtă. Nu m-am așteptat la așa ceva, dată fiind situația. Mă simt pârjolit de vinovăție și de rușine la acest gând, dar e adevărat. Nu m-am așteptat să fie strâmtă, dar uite că așa e.

— Te rog, îmi șoptește iar, și-mi atinge fața, obligându-mă s-o privesc.

Își arcuiește spinarea și-și leagăna șoldurile. Mai vrea.

Mă privește fix în ochi, după care își leapădă bluza, și acum e goală de la mijloc în sus, dezgolindu-și superbii sâni pentru atingerea mea, dezgolindu-i pentru gura mea. De data asta, îmi permit să-i privesc, să sorb din ochi întinderea de piele și emisferele de carne.

Respirația i s-a transformat într-o serie de gâfâieli precipitate, și-i simt încordarea din mușchi. Ca să se dezgolească așa a avut nevoie de ceva efort, de curaj. Îmi doresc să-i ating sâni. Mi-ar fi plăcut să pot sta în genunchi deasupra ei, ca să am ambele mâini libere și s-o pot atinge peste tot, însă rănile mele nu-mi permit, și nu cred că ea ar reacționa favorabil dacă m-ar vedea așa deasupra ei.

Îmi scot degetele din ea, și scapă un vaiet de protest. Obrajii i se învâpăiază de rușine când îmi ridic degetele spre nas ca să-i inhalez mireasma aromată. Cred că se rușinează de mirosul pătrunzător al dorinței emanat de secrețiile ei. Îmi vâr degetele în gură și-i degust esența, fără s-o scap din privire nicio clipă. Face ochii mari, extrem de șocată și nevenindu-i să creadă, poate având chiar o senzație de genul dezgustului. Nu-mi pot stăpâni un mic hohot de râs la vederea unei astfel de expresii a feței. Îmi trec degetele din nou peste crăpătura ei, adunând secreții pe degete, și le ling încă o dată, doar ca să-i arăt despre ce e vorba. Își încrețește fruntea și clatină din cap.

Îmi plimb palma peste coastele ei, și trăsăturile feței i se îndulcesc de plăcere când îi cuprind povara grea a unui sân în mână. Mă privește în timp ce-mi cobor fața spre ea, îi sărut pielea dintre sâni, frământând-o. Îi frec sfârcul cu palma, și ea icnește. Când i-l cuprind între degete, își mușcă buza, ca să nu geamă prea tare. Mi-aș fi dorit să-i pot spune cât de mult îmi plac sunetele pe care le scoate pentru mine. Nu pot, și nici nu încerc. Nu mi-aș găsi cuvintele. Frumusețea ei m-a subjugat, mi-a întemnițat capacitatea de exprimare prin vorbe. Tot ceea ce mai pot e să mă închin la templul superbului ei trup.

Îi ciupesc încă o dată sfârcul, savurând icnetul pe care i-l smulg, după care i-l prind între buze și i-l sug, simțind cum erupe bucuria prin mine când o aud gemând atât de tare, încât aproape că pare un urlet.

Mă pomenesc întrebându-mă cam cât de tare aș putea s-o înnebunesc de extaz dacă m-aș arunca pe ea. Dumnezeule, cât de frumos ar reacționa! Aproape că-i și simt coapsele strângându-mi obrajii în timp ce se zvârcolește la atingerea limbii mele. Aproape

că-i și simt degetele trăgându-mă de păr, și-i aud vocea ridicată de plăcere.

Dar nu știu dacă e pregătită pentru așa ceva.

Îi ling pielea, îi împung sfârcurile, pe rând, unul câte unul, cu limba, după care îmi duc din nou degetele spre intimitatea ei, le trec cu încetineală peste clitoris, dându-i târcoale cu delicatețe, conștient de sensibilitatea ei.

Icește și geme și scâncește, orice urmă de control asupra reacțiilor ei vocale ducându-se acum glonț la naiba. Iubesc chestia asta.

Futu-i. Ar fi cazul să nu mă mai gândesc la un astfel de cuvânt. Un astfel de cuvânt nu e cu puțință.

Îmi dă o senzație atât de plăcută! Îi simt pielea învăpăiată pe a mea, sâni mai delicați decât cea mai delicată mătase, șoldurile legănându-se și zvârcolindu-se în ritm cu degetele mele. Sunt nevoit să dau o luptă cu mine însumi ca să rămân aici, sus, împiedicându-mă astfel s-o derutez și mai mult. Încă e speriată rău. Dar, fir-ar să fie, vreau să-i simt gustul. Știu că ei o să-i placă, de îndată ce-o să treacă peste șoc.

Chiar n-ar trebui s-o fac. Aș înspăimânta-o de tot.

Însă vreau ca ea să-și dea drumul, vreau să-i simt gustul când se destramă sub mine.

## RANIA

O, Allah, atât sunt de pierdută în sălbăticia extazului pe care mi-l dăruiește Hunter, încât nu mai pot stăpâni absolut nimic din ceea ce fac. Aud cum îmi ies de pe buze sunete atât de șocante, deloc prefăcute acum, ci reale. Genunchii mi se ridică în aer, călcăiele îmi izbesc fundul, șoldurile mi se mișcă de parcă ar fi însuflite de o viață proprie, când își mișcă Hunter degetele în mine.

Buzele îi sunt pe sâni mei, mutându-se frenetice de la unul la celălalt, ciugulind, sărutând, lingând. Din când în când, mă mușcă de sfârcuri, exact atât de tare cât să mă înnebunească, să-mi trimită vârtejuri de plăcere prin tot trupul.

Îl simt mișcându-se, dar nu reușesc să concep ce poate să facă. Nu sunt în stare să gândesc, nu sunt capabilă să alcătuiesc idei coerente. Nu sunt conștientă decât de prezența degetelor lui înăuntrul meu, de gura lui pe sâni mei. Degetele lui nu-și conțin nici măcar pentru o clipă mișcarea, și sunt pe cale să explodez, dar nu pot. Nu încă. Nu știu de ce, dar nu pot să cad dincolo de margine. Mi-e frică de ceea ce mă așteaptă dincolo, de ce-aș putea să simt, dar în același timp mi-o doresc, mai mult decât am dorit vreodată ceva.

Îl simt mișcându-se cu lentoare, schimbându-și poziția, însă pleoapele îmi sunt parcă înclieate când fulgerele izvorâte din degetele lui, care se mișcă încet, apoi repede și pe urmă iar încet, mă umplu toată. Îi simt umerii atingându-mi genunchii, și știu c-o să mă încalce acum, și nici măcar nu mă mai tem, cu atât mai mult cu cât asta ar însemna o ușurare a presiunii clocotitoare dinăuntrul meu.

Numai că el nu mă încalce. Buzele lui îmi ating sâni, iar pieptul, acoperit de tricou, mi se freacă de burtă. După care, incredibil, înspăimântător, el se lasă *in jos*. Spre intimitatea mea. Nu. Nu. Mă incordez, încremenesc, însă degetele lui care-mi mângâie clitorisul mă subjugă, și reîncep să mă mișc, fără ca frica, totuși, să mi se risipească.

Când l-am văzut lingându-și degetele care au fost înăuntrul meu, aproape c-am murit de rușine. Și-așa era mirosul destul de jenant, însă când a lins umezeala, udătura pe care i-am văzut-o sclipindu-i pe degete, am simțit că mor de rușine. Iar acum... iar

acum el se lasă în jos, de parcă ar vrea să-și pună *gura* pe vaginul meu. Am auzit de așa ceva, desigur. Soldații sunt niște bestii vulgare, și spun glume vulgare, insinuează lucruri vulgare. Mi-au sugerat chiar așa ceva, însă când au venit să mă viziteze cu *dinarii* lor unsuroși, împăturiți, nu și-au dus insinuările la îndeplinire. Nu că i-aș fi și lăsat. Sunt nevoită să-mi mențin un oarecare simț al puterii, dacă vreau să supraviețuiesc. Le dictez ce au voie să facă, iar ca să-i permit unui bărbat ceea ce e pe cale să facă Hunter, ar însemna să renunț la micuța rămășiță de putere pe care o mai am cu adevărat. Ar însemna vulnerabilitate.

Numai că, de data asta, mă las. Buzele lui mi se desprind de piept, și-i simt răsuflarea pe abdomen, după care îmi infierbântă intimitatea, arzând-o. Îmi dau seama că intru în panică, o panică veritabilă acum. Respirația mi s-a prefăcut în icnete hârâite, iar inima îmi bate precum tunetul copitelor a o mie de cai. Degetele lui își continuă mișcarea, și diversiunea plăcerii concentrate viguros asupra esenței mele mă distrage îndeajuns încât să nu înnebunesc de-a binelea.

Și, deodată, limba lui începe să-mi lingă miezul, iar eu mă destram.

## HUNTER

Dumnezeule, ce gust minunat are! Coapsele ei puternice și delicate îmi stau pe umeri, tremurând ca frunzele în bătaia vântului, și nu-mi vine să cred că mă lasă să-i fac așa ceva; și totuși, mă lasă. Tremură din tot corpul, dârdâie. Respirația îi e panicată, fiecare inspirație fiind un scâncet, fiecare expirație un geamăt.

Poziția asta a mea, pe burtă, e cumplit de chinuitoare. E prea multă greutate lăsată pe coastele mele convalescente, și abia dacă

mai pot să respir de atâta durere, însă nimic — *nimic* — nu mai contează în clipa asta, în afară de Rania.

E și mai aproape acum. Îmi trec iute limba peste crăpătura ei, și o aud scoțând un geamăt adânc din gât, o văd scuturând din cap, negând nu știu ce anume, și șoldurile ridicându-se, căzând. Plescăi cu limba peste clitorisul ei, împungând în sus cu vârful ei, și icnește ascuțit. Repet mișcarea, iar și iar, și de fiecare dată ea scoate un sunet atât de incredibil de senzual, încât mădularul îmi zvâcnește, și aproape că-mi pierd iar controlul. Sunt nevoit să-mi încordez toți mușchii din corp ca să-mi împiedic explozia de acolo, ca și cum aș avea iar paisprezece ani și aș fi din nou virgin.

Îi ling clitorisul într-un anume ritm, și deodată șoldurile încep să i se miște înnebunite, și, da, Dumnezeule, da, degetele ei mă apucă de păr. Nu pare să-și dea seama dacă vrea să mă împingă mai tare spre miezul ei, sau să mă îndepărteze. Până la urmă, se mulțumește să-și încolăcească degetele în părul meu suficient de strâns încât să mă doară, însă durerea asta e doar ca o picătură de apă într-o găleată, prin comparație cu arsura din coastele mele, cu usturimea din plămâni mei. Cum să zic, *al naibii* ce doare! Cu toate astea, nu mă opresc. O să mă opresc când o să-și dea ea drumul. E aproape, atât de aproape.

Vreau s-o simt cum se fărâmițează sub mine. Mă înțeleștează cu picioarele atât de tare, încât aproape mă tem să nu-mi pocnescă țeasta ca o boabă de strugure, însă deodată își dă seama și singură și-și domolește strânsoarea.

Îmi strecor degetele pe sub bărbie înăuntrul ei, concentrându-mă să-i trasez cu limba pe clitoris cerçuri din ce în ce mai rapide, și-i frec punctul G cu degetele în același ritm. Îi prind clitorisul între buze și i-l sug, lovindu-l cu limba așa cum îi plăcea lui La... — *nu*,

n-o să ajung acolo, nici măcar în gând nu vreau să-i pronunț numele — așa cum îi plăcea *ei*.

Rania țipă printre dinții încleștați, cu spinarea arcuită, ridicată de pe pământ, cu degetele încurcate în părul meu.

Da, acum...

## RANIA

O, Dumnezeu, o, Allah, o, dulce paradis...

Invoc Dumnezeu creștin, Dumnezeul părinților mei. Cuvintele imi sunt sfâșiate de pe buze, urlete în toată regula. Am trecut peste rușinea de a scoate astfel de sunete. Gura lui îi face trupului meu lucruri pe care nu pot să le concep, nu pot să le înțeleg, nu pot să le îndur. E prea mult, prea intens.

Aș vrea să-i împing fața cât mai departe de intimitatea mea, dar nu mă pot îndura s-o fac, fiindcă ar însemna să pun capăt prea multor lucruri. Limba lui îmi gădilă clitorisul, și sunt cât pe ce să hohotesc, dar icnesc, în loc de asta. Degetele lui mi se strecoară înăuntru tocmai când încep să cred că nu se poate să mai simt o intensitate atât de incredibilă, și că aș putea să mor din cauza furtunii de vălvătăi din pântecul meu.

Cum de poate continua așa ceva? Cum de poate el să facă una ca asta? Îi aud mormăiturile scoase din piept, refuzul îndărătnic de a capitula în fața durerii, și nu-mi vine să cred că e capabil să se miște măcar, darămite să-mi dăruiască o plăcere atât de incredibilă.

E un dar, îmi dau seama. O să-l prețuiesc ca pe o comoară câte zile voi avea, orice s-ar întâmpla după ce se vor termina toate astea.

Trupul mi se zvârcolește ca un șarpe, spinarea mi se unduiește, soldurile mi se ridică și-mi cad la loc. Măinile îmi sunt pe capul lui,



degetele prin părul lui. Încă sunt sfâșiată de instinctele contradictorii care-mi cer să-l împing mai departe sau să-l trag mai aproape.

Dar când degetele lui intră din nou în mine și nimeresc fără greș locul acela, pierd bătălia. Îl strâng între picioare, îl trag cu violență spre mine, egoistă, spre feminitatea mea. Iar apoi buzele lui alcătuiesc o ventuză în jurul clitorisului meu, și urlu.

Focul din pântecul meu, presiunea, furtuna, toate acestea sunt pe cale să izbucnească.

El încetinește, exact în momentul acesta, și scot un geamăt de protest.

— Hunter...

Prenumele lui îmi iese de pe buze, smuls din mine.

Îmi încleștez mai tare degetele în părul lui, până când știu sigur că îl doare, dar am trecut dincolo de capacitatea de a-mi mai păsa de ceva. Îl trag spre mine, îi împing fața mai adânc în mine, îi apăs umerii cu picioarele. Am nevoie să-mi adun întreaga putere de stăpânire ca să nu-l strivesc cu picioarele.

Și, deodată...

Și, deodată, se întâmplă.

— *HUNTER!*

Îi urlu numele, în timp ce explodez, destrămându-mă din toate încheieturile.

Fiecare fibră din trup îmi e cuprinsă de văpăi, și sunt neputincioasă, lovită de fulger, fiecare mușchi mi se contractă și se destinde, lumini îmi explodează în spatele pupilelor, iar șoldurile mi se împing nebunește spre gura lui, în timp ce el sugă și linge și gâdilă cu limba, prefăcând exploziile din interiorul meu în și mai furioase valuri de orgasm.

Nu mai pot să îndur și rămân moale, incapabilă să mă mișc, stoarsă de epuizare. Atunci, când vede că mă prăbușesc, se oprește

și Hunter. Își lasă capul să i se odihnească pe șoldul meu, și-i simt transpirația mânjindu-i fruntea. Tremură din tot corpul.

Mă aplec în față și-l trag de brațe. Se târăște lent înapoi spre mine, după care, deodată, se trânteste pe spate. Gâfâie; sudoarea îi șiroiește de pe față, și ochii îi sunt strâns închiși. Mâinile lui strâng paturile în pumni.

Îi pun o mână pe piept.

— Hunter? Te simți bine?

Face semn din cap că da.

— Perfect. Doar... am nevoie de un minut, îmi răspunde în engleză.

Abia dacă mai pot să respir, și simt că mă ustură ochii. Tremur încă, și chiar în timp ce stau să-mi fac griji pentru Hunter, un nou val de șoc mă izbește, o mini-explozie mă zguduie toată, și mă lipsesc de șoldul lui până când se mai domolește. Mă încolăcește cu un braț, trăgându-mă spre el. Ne zguduim și tremurăm împreună timp de mai multe minute lungi.

Privirea îmi rătăcește pe trupul lui, pe mușchii lui groși, tot mai destinși pe măsură ce scade durerea și stomacul nu-i mai zvâcnește la fiecare răsuflare. Ochiul îmi zăbovesc pe ventrele lui. Îi zăresc bărbăția conturată pe sub nasturii pantalonilor. E imensă și tare. Și-o potrivește cu mâna, împingând-o prin pantaloni, dând-o când într-o parte, când în cealaltă, căutând parcă o alinare care nu mai vine.

E momentul să-l răsplătesc. Îi pun mâna pe abdomen, o las să alunece în jos, însă el mă prinde încă o dată de încheietură. Îi caut privirea.

— De ce? îl întreb, în engleză, iar el îmi răspunde în arabă.

— Nu pentru mine. Nu noaptea asta. Alta. Poate.

Mă sărută ușor.

— Asta a fost pentru tine. Numai tu.

Ochii îi trădează faptul că e încă pradă suferinței, ca și cutele adânci de pe frunte, colțurile ochilor încrețite de concentrare. Își împletește degetele printre ale mele, pe abdomenul lui, parcă vrând să se asigure că nu voi mai încerca să-l ating.

A fost, într-adevăr, un dar pentru mine. El nu așteaptă nimic în schimb. S-a supus la dureri de neînchipuit doar ca să-mi dăruiască plăcere, cea mai mare plăcere din câte am cunoscut vreodată, și nu vrea să mă lase să fac nimic pentru el în schimb.

Acum, nu-mi mai pot opri hohotele de plâns. E prea mult ca să pot îndura. Ce-o să mă fac când el n-o mai fi?

Un alt gând mă izbește, și e unul neliniștitor, făcându-mă să hohotesc necontrolat: cum o să mai lucrez eu acum? Am simțit gustul paradisului, și nu-l pot uita. Am cunoscut cea mai mare plăcere posibilă. O să-mi fie greu.

Ba nu, o să-mi fie imposibil.

Arunc o privire spre Hunter. A adormit, frumoasele lui trăsături s-au destins, însă fruntea îi e și acum încrețită de durere. Nu-mi pot împiedica mâna să-i atingă fruntea, să-i netezească încrețiturile. Îi ating obrazul și mă minunez de faptul că un singur bărbat poate să cuprindă atâta furie cât am văzut la el când s-a luptat cu Abdul, deopotrivă cu tandrețea cu care m-a sărutat, tăria și încăpățânarea de a-i refuza durerii puterea paralizantă exercitată asupra lui. Atât de multe contradicții. Știu că el mă vrea. O văd din felul în care mă privește. Am simțit-o când m-a atins, când m-a sărutat pe sâni, când s-a urcat pe mine ca să-și înceapă expediția în jos. Și-a negat plăcerea, alegând în schimb durerea.

Mă las în voia plânsului, apăsându-mi obrazul pe pieptul lui, departe de zona sensibilă în care a fost rănit, și până la urmă

adorm, ținută strâns de brațele lui Hunter, satisfăcută, tulburată, scaldată de plăcere trupească și de durere sufletească.

Un ultim gând îmi străpunge pâcla somnului iminent:  
Oare asta să fie dragostea?

## TREISPREZECE

### HUNTER

Mă trezește o voce masculină care o strigă pe Rania. Pe Rania, nu pe Sabah. Până să putem face vreo mișcare, un tânăr cu înfățișarea familiară își face apariția în pragul ușii, gâfâind și asudând ca urmare a unui efort extraordinar.

Rania icnește, și-mi întorc privirea spre ea. E palidă și vizibil zguduită.

— Hassan?

Pe naiba. E fratele ei, cel despre care am crezut amândoi că ar fi murit. Rania e tot aproape goală, având pe ea doar fusta mini, și s-a ridicat în capul oaselor, cu sfârcurile goale împungând aerul rece. Fratele ei se oprește în prag, încremenind de mirare pentru ceea ce vede: pe sora lui, în brațele unui soldat american.

El începe să îndruge ceva în arabă, prea repede ca să-l pot urmări. Rania îl ascultă, strângându-și cearșaful la piept.

Inima îmi bate cu putere, și simt cum adrenalina începe să-mi năvălească iar prin organism. Pielea mă furnică, și șira spinării îmi tremură. Transpir, chiar dacă mi-e frig la ora asta, din preajma ivirii zorilor.

Luptă.

Din câte îmi spune Rania, fratele ei susține că Abdul vine să ne omoare. Rahatul ăla malefic de cămilă, care a încercat s-o violeze pe Rania. Își închipuie c-o să se răzbune.

Furia clocotește în mine.

Sunt aproape cincizeci de oameni, cei care vin după noi, zice Hassan.

Mă întorc spre Rania, care și-a pus pe ea o bluză și s-a încălțat.

— Ascunde-te. Să nu ieși pentru nimic în lume. Indiferent ce-ai auzi, rămâi ascunsă. O să vin eu la tine.

Ea scutură din cap.

— Hunter, nu poți să faci asta, îmi spune, într-o engleză aproape ininteligibilă. Ești rănit rău. Te rog. Vino cu mine. Fugim.

Înhaț pistolul mitralieră din mâinile lui Hassan, verific încărcătorul, după care pornesc șchiopătând spre ușă. Piciorul îmi dogorește la fiecare pas poticnit, însă n-am vreme pentru durere.

— Eu nu fug, Rania. Eu sunt soldat din infanteria marină, fir-ar să fie. Soldații din infanteria marină nu fug.

Hassan mă urmează, trâncănind într-o arabă precipitată, furioasă. Nu înțeleg nimic din ce spune, dar deduc că e nervos pentru că i-am furat pușca. Mă răsucesc cu fața spre el.

— Apără-ți sora. Ascunde-o. Apăr-o.

— Dă-mi arma, americanule, replică el, într-o arabă pronunțată târăgănat.

— Folosește-te de asta, îi răspund, întinzându-i cuțitul meu.

— Stați, intervine Rania, venind spre noi și târând după ea ceva înfășurat într-un cearșaf. Sunt armele tale, Hunter. N-am știut ce să fac cu ele, așa că le-am ascuns.

Desfac pachetul și dau cu ochii de armamentul meu: pistolul mitralieră M16, încărcătoarele de rezervă, și vesta blindată, îndoită și pătată de sângele meu, roșu-ruginiu.

— Da, fir-ar, exclam, pentru mine. Echipament adevărat.

Îi arunc înapoi pușca lui Hassan și-mi închei vesta peste maieu. M16-le meu ar merita vreo câteva drăgălășenii, dar nu e timp pentru asta. Simt cum se apropie beleaua. Sângele mi se înfierbântă,

gata de bătălie. O să-l dau gata pe nemernicul ăla de Abdul. E deja mort; doar că n-o știe încă.

Simt o mână micuță pe braț, și răsufierea Raniei pe gât. O cuprind cu un braț și o trag aproape de mine.

— Ascunde-te, Rania. Eu o să fiu bine. Cu asta mă ocup.

Își ridică privirea spre mine, și ochii ei căprui sunt acum umezi, ca o ciocolată fierbinte încadrată de șuvițele blonde lăsate libere.

— Te rog, Hunter. Vino cu mine. Să plecăm. Ei sunt prea mulți. Tu ești numai unul. Eu... te rog.

Își apasă buzele calde, moi, peste ale mele. Următoarele cuvinte le rostește în șoaptă.

— Am nevoie de tine.

Sunt zguduit până în adâncul inimii de mărturisirea ei. Ea are nevoie de mine?

Mă simt ispitit. Ar fi foarte ușor să fug.

Dar, gândind tactic, îmi vine mintea la cap. Ei or să ne prindă. N-am cum să fug. Pot să-i prind într-o ambuscadă, să mă lupt cu ei din ușă în ușă. Să cad cu brio. Să-i ofer Raniei o șansă. Nu mă aștept să scap cu bine din asta, dar aș face al naibii de bine să încerc. Uuu-rra!

Nu știu ce-aș putea să-i spun ei. Sunt în ipostaza de combatant acum. Închis ermetic. Oțelit. Nu mai sunt Hunter. Sunt caporalul subordonat Lee, din USMC<sup>1</sup>. Semper Fi<sup>2</sup>, javrelor!

Îmi cobor privirea spre ea, îi îndes cu degetul arătător după ureche un smoc răzleț de păr.

— O să fie bine. Îți promit.

Se încruntă și face câțiva pași înapoi.

<sup>1</sup> Acronim pentru the United States Marine Corps, titulatura trupelor de infanterie marină ale Statelor Unite.

<sup>2</sup> De la *Semper fidelis* (totdeauna credincios), deviza trupelor de infanterie marină ale S.U.A. și, totodată, titlul marșului oficial al acestora, compus în anul 1889 de John Philip Sousa.

— Mergi, atunci, îmi zice, părând supărată. Bărbați proști. Mereu vor să se bată.

Și, cu asta, îmi întoarce spatele și pleacă în fugă, dispărând pe după o latură a moscheii.

Hassan izbucnește în râs.

— Ea se teme pentru tine, americanule. E supărată pe mine pentru că m-am făcut soldat.

Privirea îi e dură și provocatoare.

— Am omorât mulți de teapa ta, îmi atrage atenția.

Îl privesc, clipind.

— Doar ai grijă ca ea să fie în siguranță.

— Pentru prima oară în viață, o să am, mă asigură.

Scuipă, după care pleacă în goană după ea.

În sfârșit, rămân singur. Mă rotesc pe loc, căutând poziția cea mai bună. Uite, colo, rămășițele arse ale unui automobil, înfipite pieziș într-un perete, nu departe de o alee. Adăpost, și loc pentru retragere. Pornesc șontâc într-acolo, mă ascund ghemuindu-mă printr-o mișcare cumplit de dureroasă. Pot să văd strada în ambele sensuri, iar aleea din spatele meu nu se înfundă. Tot ce trebuie să fac e să aștept.

Iată, un chip întunecat, sub roșul și albul unui *kefiyeh*. Îl aștept. Degetul imi zvâcnește pe trăgaci la vederea armei din mâinile lui, însă aștept. Declanșez ambuscada după ce-i văd adunați. Doi, trei... șase... zece. Toți în șir. N-am grenade, n-am altceva decât pistolul meu mitralieră și trei încărcătoare. Acum se opresc, îngrămădindu-se în jurul moscheii. Îl zăresc pe Abdul, pășind apăsător în mijlocul unui pâlcc de bandiți înarmați zdravăn.

Acum.

*Craccracrac.* Îi dobor pe doi, jeturi umede, ceață trandafirică, flori roșii pe piepturi. Nu-l nimeresc pe Abdul, care se ferește și-o rupe la fugă imediat cum aude răsunând împușcăturile.



*Craccrac... craccrac... craccrac.* Alții doborâți, împrăștiind roșul vital prin praf. Încă nu reușesc să vadă de unde trag eu, așa că îmi continui focul. Piciorul rănit mi-l țin sub mine, și-mi urlă de durere, în timp ce piciorul teafăr îmi susține greutatea, încordat, pregătît să mă propulseze spre adăpost de îndată ce ei îmi vor zări flacăra de la gura țevii.

Cad ca muștele. Nu-mi ratez ținta. Sunt prea mulți, îngrămădiți pe stradă. Se așteptau să prindă în ambuscadă, nu să fie prinși. Îi mulțumesc, în sinea mea, lui Hassan, pentru că m-a prevenit.

La un moment dat, ei mă văd. Sau, mai degrabă, zăresc fulgerele împușcăturilor pornite din M16-le meu. Mă las în jos după caroseria ruginită a automobilului, ascultând zgomotele metalice de *zang* și *zing* ale gloanțelor care izbesc vehiculul, și acel *poc-vâj* al proiectilelor șuierându-mi pe lângă ureche. Mă târăsc trudnic într-o parte, schimbând poziția. Pieptul mă ustură, mușchii încă în convalescență nefiind pregătiți pentru mânăuirea unui pistol mitralieră, dar neavând de ales.

*Hachachachac... hachachac.* Câteva gloanțe nimeresc al naibii de aproape pentru a mă neliniști, străpungând metalul slăbit, ruginit, înnegrit. E vremea să mă pun în mișcare. Mă ridic în picioare, clătinându-mă, și mă azvârl înapoi, trăgând la grămadă. Acum se răspândesc, căutând ferestre și uși. Mă retrag mai departe pe alee, mă avânt pe o ușă la întâmplare și ies pe fereastră, neluând în seamă mama, copiii și bunica bătrână, strânși ciorchine într-un colț. Contactul cu pământul e brutal, și trag câteva înjurături în timp ce mă străduiesc să-mi recapăt suflul. Mă rostogolesc pe burtă, gâfâind, cu plămâni luptându-se să elimine aerul. Aud șuieratul înfundat al unui glonț trecându-mi pe lângă față, mă rostogolesc încă o dată, și încă o dată, ridic pușca, văd de unde vine focul, trag. Nimeresc, rânind, dar nu omorând.

Deodată, aud un sunet mai bine-venit acum decât oricare altul auzit vreodată-n viața mea: acel *craccrac* de răspuns al unor M16, din depărtare. Soldați din infanteria marină. Trag din nou, colorând în trandafiriu un cot care se ȋtea de după un zid.

*Craccracrac.*

De-acolo, dinspre est. Acum, focul AK-urilor ȋși ȋntetește lătratul, sunetele individuale ale focurilor de armă contopindu-se ȋntr-un vacarm. Am impresia că aud patru pistoale mitralieră. O echipă de tragere. Uite, uite SAW-urile, scuipând rafale scurte din țevile retezate. Ȇmi vine să plâng de ușurare. Izbutesc să mă ridic, dar mă las la loc ȋn jos când gloanțele ȋncep să-mi șuiere la ureche, amintindu-mi că sunt ȋn teren deschis. Simt o arsură usturătoare pe brațul gol, un glonț trasându-mi o dungă roșie. Alerg cu stângăcie, târându-mi după mine piciorul țeapăn. Trebuie să fac joncțiunea cu echipa aia de tragere.

Trec pe după un colț și mă văd nevoit să mă retrag ȋn grabă. E acolo un ciorchine de căpățâni ȋnfășurate ȋn cârpe — simt un junghi de vinovăție din cauza mizeriei rasiste, gândindu-mă la Rania — ale unor insurgenți adunați, cu Abdul ȋn mijloc. Au ȋnconjurat o ușă, și se aud destule strigăte, armele sunt ȋndreptate ȋntr-acolo, dar nu trage nimeni.

Sunt nevoit să extrag ȋn grabă traducerea din capul care mi se ȋnvârtește:

— *Predă-o, Hassan!*

— *Nu! Ești un diavol, Abdul!*

— *Un ultim avertisment, băiete...*

I-au ȋncolțit pe Rania și pe Hassan. Porcăria porcăriilor naibii. Ce să fac? Montez un ȋncărcător nou, arunc o privire după colț, număr. Șapte, plus Abdul.

Mai multe M16 latră la câteva sute de metri depărtare, AK-urile răspund, dar sunt ȋntrerupte de SAW-uri, după care urmează

splendidul sunet al unui M203 scuipând o grenadă și bufnetul surd al exploziei. Un aruncător, *văj-făș, bum*. Nu departe, deplăsându-se înapoi.

Trebuie să rezolv problema asta. Nu pot să-i permit mâncătorului ăsta de rahat pe nume Abdul să pună mâinile împuțite pe Rania.

Îmi umezesc buzele, trag aer în plămâni care mă ustură, îmi frământ cu mâna mușchiul suferind al coapsei rănite, dorindu-mi să se fi sfârșit deja totul, dorindu-mi să fi ținut încă trupul drăgălaș și delicat și gol al Raniei lipit de trupul meu în lumina cenușie a zorilor.

*N-ai vreme pentru asta, dobitocule.*

Mă rostogolesc după colț, deschid focul, rotesc țeava în plan orizontal, improșcând necruțător, contrar oricăror reguli. Îi mătur pe împuțiti. Îi oblig să-și întoarcă privirile înapoi.

Glont înfipt în peretele din piatră, și *văj* și *făș-poc*; asta le-a atras atenția, cred. Stai... stai... lasă-te pe un genunchi, pivotează, trage. Sângele înflorește, Abdul urlă, zbierând comenzi. Trebuie să moară, naibii. *Mori, naibii, scârbă.*

Urlete în arabă, blesteme și insulte se indreaptă spre mine, și așa îmi dau seama că ultima propoziție am strigat-o în gura mare.

Au mai rămas trei, plus Abdul. Vin înapoi, ghemuindu-se, trăgând, furișându-se. Abdul are un AK într-o mână, ținând patul puștii de-a curmezișul antebrațului de la mână fără degete, bandajată. Naiba să-l ia dacă nu e destul de îndemânatic și așa. Bat în retragere, știind că n-am cum să câștig o înfruntare de patru contra unul într-un spațiu deschis.

Apar de după colț exact când mă reped eu printr-o ușă, apăsându-mi strâns umărul de lemnul crăpat. După câteva clipe de ezitare, îmi înghit teama, îmi alung durerea, scrâșnind din dinți atât de tare, încât începe să mă doară maxilarul, și transpirația mi

se scurge pe față dimpreună cu dărele de sânge izvorâte din locurile în care m-au ciuruit așchii de piatră spulberate de gloanțe.

Inspiră adânc, rostogolește-te afară și trage, sari înapoi. Unul doborât. Se retrag fuga la adăpost. Rostogolește-te afară, oprește focul, așteaptă... zăresc un cap care se ivește ca să privească, îl împodobesc cu câteva găuri urâte, mă arunc înapoi la adăpost.

Încărcător nou, ultimul.

Respirația îmi iese în gâfâieli mormăite. Durerea începe să iasă invingătoare.

*Nu se poate să cedez, ce dracu'!* Scrâșnesc din dinți și-mi reprim un geamăt de agonie.

Îl văd pe Hassan scoțând capul pe ușă, în urma țevii pistolului mitralieră. Se furișează afară în stradă, într-o acceptabilă poziție tactică ghemuit, cu pușca la umăr, dar nu în repaus, ci în așteptarea unei ținte. Mă rostogolesc afară, el mă vede, și-i arăt spre aleea înfundată pe care așteaptă Abdul și singurul lui om rămas. Îmi face un semn de încuviințare. Ridic două degete, apoi mă bat cu ele pe umăr, ca să-i indic rangul, cu toate că nu sunt sigur dacă Hassan o să-nțeleagă așa ceva. E un gest pe care l-am văzut mai întâi la Rania. Hassan ridică din umeri, arată două degete. Eu mimez că-mi tai degetele cu cantul celeilalte mâini, după care strâng pumnul, iar Hassan încuviințează, înțelegând.

Mă strecor spre Hassan și spre gura aleii, bombănind în barbă câte un *fir-ar* la fiecare pas. O durere vibrantă mă străbate la fiecare mișcare, la fiecare respirație, la fiecare pas, la fiecare clipit. Acum, numai încăpățânarea mă mai ține în funcțiune.

Abdul trebuie să moară înainte de a-mi permite eu să mă prăbușesc.

Dăm buzna pe alee, amândoi odată. Abdul ne așteaptă, cu ultimul lui om rămas alături, acesta ținând-o ostatică pe Rania. Imbecilul o ține cu un braț încolăcit de gât, cu o mână pipăindu-i

lacomă pieptul, iar cu cealaltă îndreptând un pistol spre ea, aproape de cap, nu lipit direct de tâmplă.

E o situație de impas. Hassan țintește cu pistolul mitralieră spre Abdul, iar eu mă las pe un genunchi, cu țeava îndreptată spre celălalt.

Tăcere încordată.

Hassan se mută de pe un picior pe celălalt, atrăgându-i privirea tipului care o ține pe Rania. E tot ce-mi trebuie.

*Crac.*

Rania țâșnește din clipa în care simte strânsoarea slăbind. O gaură neagră înflorește cu roșu pe mijlocul frunții individului. Rania e acum în spatele meu, iar Hassan, lângă mine.

Abdul nici măcar nu tresare. Își plimbă pușca de la Hassan la mine și înapoi, parcă neputând să se hotărască pe cine să impuște mai întâi.

Un veritabil impas mexican.

Secundele se întind ca guma de mestecat.

Și apoi explozia unui foc de armă, asurzitoare pe aleea asta închisă.

## RANIA

Văd cum se-ntâmplă. Văd degetul lui Abdul încordându-se pe trăgaci. Nu știu spre cine țintește, fiindcă eu și Hunter și Hassan suntem foarte aproape acum.

Hassan țâșnește ca un șarpe la atac. Sare în fața lui Hunter exact când se declanșează focul de armă, și-l văd zvâcnind, zvâcnind, zvâcnind. Abdul trage cu șalbăticie. Eu sunt trântită la pământ, nevătămată, și privesc, neputincioasă. Și Hassan e la pământ, dar sângele i se scurge în țărână. Din nou.

Hunter se avântă, cu cuțitul în mână, repezindu-se peste Abdul. Lama neagră fulgeră, și Abdul urlă. Și iar urlă. Hunter rage ca o fiară sălbatică, turbată și arătându-și colții, cuțitul lui e o gheară, și Abdul e mort, și sângele gâlgâie, însă Hunter nu se oprește, înjunghie, înjunghie, taie, spintecă, omoară.

Îl trag înapoi, și cât pe ce să mă spintece și pe mine, înainte de a mă recunoaște. Înfățișarea i se schimbă brusc, de la răutate turbată și sete de sânge la ușurare, la iubire. Iubire. Privirea lui grăiește atâtea. Ochii îi sunt duiosi. De unde până acum era un asasin, acum e un îndrăgostit. E în fața mea, la doar câțiva centimetri, și ridică mâna să mă atingă, să mă sărute.

Simt cum se topește ceva în mine. Aud strigăte, urletul unui motor de vehicul, cauciucuri scrâșnind. Focuri de armă răsună în spatele nostru, urmate și reduse la tăcere de pistoalele mitralieră ale americanilor. Eu nu văd nimic din toate astea. Nu văd decât chipul frumos al lui Hunter. Ochii lui albaștri precum cerul îndreptați spre mine, sorbindu-mă așa cum soarbe apa un însetat în deșert.

Se mișcă puțin în față, și eu am impresia că se apropie ca să mă sărute, așa că-mi încolăcesc brațele după gâtul lui, îmi lipsesc buzele de ale lui, dar în loc să mă sărute, gura lui puternică e acum vlăgu-ită, și greutatea lui se lasă peste mine.

— Hunter?

La început, sunt doar dezorientată. Mă trag puțin înapoi ca să-l privesc.

— Hunter? Spune ceva. Te rog.

El nu spune nimic. Își dă ochii peste cap, și cade peste mine.

Încerc să-l prind, dar e prea greu, prea bărbat ca să poată fi susținut de o fată firavă ca mine. Se prăbușește greoi, izbindu-se cu putere de pământ. Asta îl trezește indeajuns cât să se zgâiască la mine pe sub pleoapele îngreunate.

— Rania?

Vocea îi e slabă. Are sânge pe el. Prea mult. Foarte mult. Al lui, al lui Abdul.

— M-am dus, Rania...

Scutur din cap.

— Nu. Nu. Prietenii tăi sunt aici. Ei te vor face bine.

Am probleme cu exprimarea în limba lui, dar știu că e prea grav rănit, prea istovit ca s-o vorbească pe-a mea.

— Te rog. Nu pleca de la mine.

Întorc capul și văd americani în uniforme de camuflaj apropiindu-se de noi. Hunter aruncă o privire în spatele meu și face ochii mari, șocat.

— Derek? zice, și vocea i se frânge.

— Da, frate, eu sunt. Sunt aici. E vremea să mergem acasă, amice.

Vocea lui Derek e târăgănată, hârâită. Hunter mă privește cu ochi rugători.

— Vino cu mine, Rania. Îi conving eu să te ia. O să fii a mea.

Ultima propoziție a spus-o într-o arabă stălciată.

— Să merg cu tine? repet eu.

El încă se zbate, încă se străduiește să se ridice, să se miște; îi pun o mână pe piept, ca să-l potolesc.

— O să merg cu tine. Oriunde, îi promit, sărutându-l ușurel. O să merg oriunde cu tine. Te iubesc. Te iubesc.

Îi repet cele două cuvinte și în engleză, și în arabă. Face ochii mari auzindu-le, și încă simt, chiar și acum, panica la gândul că el n-o să mă mai vrea dacă-i declar că-l iubesc.

Și totuși, el își ridică brațul, forțându-se să-l miște de parcă ar avea o greutate enormă, și-mi atinge fața.

— Te iubesc, îmi zice.

Își pierde cunoștința, și sunt smulsă de lângă el de mâini brutale, înmănușate, americane. Împinsă deoparte. Înlăturată. Ignorată.

El mă privește, șoptind, implorând. Ei nu-l aud, sau nu-l ascultă. Îl duc cu forța în vehiculul armatei americane, unul dintre cele care seamănă cu un automobil transformat în tanc, și ultima lui privire e îndreptată tot spre mine, înainte de a leșina din nou.

Aud țipete, și-mi dau seama că sunt ale mele. Cuvintele îmi sunt ininteligibile, chiar și pentru mine. Mă aud ca și cum ar fi o voce străină. *Nu mi-l luați de lângă mine, vă rog, luați-mă cu voi, vă rog, îl iubesc...* Dar cuvintele sunt inutile, și Hunter dispare, iar eu sunt singură.

Hassan sângerează pe pământ, și-l aud horcăind. Îngenunchez lângă el.

— Frate...

Nu știu ce altceva să-i mai zic; nu pot să-l mint acum, în ultimele lui clipe.

— Tu l-ai salvat. M-ai salvat.

— Tu ești... sora mea.

E singura explicație pentru care mai are putere. Și e suficientă.

Îi pun mâinile pe piept, și sângele lui mi le învăluie ca o pereche de mănuși, și plâng. Pentru el, da. Dar și pentru mine, pentru Hunter. Pentru inima mea frântă. Ei l-au luat, cu toate că mă iubea, și-ar fi vrut să mă facă a lui. Eu voiam să fiu a lui. A cuiva.

A oricui.

Hassan moare tăcut, privindu-mă până când ochii îi capătă expresia goală și îndepărtată a morții, și eu știu că deja s-a dus să stea lângă Allah, dacă Allah o exista.

Îngenunchez în țărână și în noroiul însângerat, aplecându-mă peste trupul din ce în ce mai rece al fratelui meu, ultima mea legătură cu orice, și plâng.



El a fost mort, după care, printr-o minune, a fost din nou viu, și m-a apărat. Iar acum e mort din nou. Mort cu adevărat. O simt pe el, duhoarea morții.

După care îi aud pe ei, în spatele meu. Bărbați furioși, răniți, însângerați. Irakieni. Am adăpostit un american.

Ei îmi vor sângele, ca plată pentru al lor.

Pot să-l aibă.

## PAISPREZECE

### HUNTER

Mă trezesc stăpânit de durere și de o subită, intensă nevoie de a-mi aminti ceva care-mi lipsește, sau un lucru pe care l-am uitat.

Naiba să mă ia dacă pot să-mi amintesc. Sulițe fierbinți de agonie pură mă străpung, prin brațe, prin picioare, prin piept, prin plămâni, prin cap... prin inimă. Nu prin inima fizică, ci prin cea sentimentală. Esența ființei mele.

Acolo unde sălășluiește Rania.

Mă ridic brusc în capul oaselor, izbindu-mă de bărbia cuiva, atrăgându-mi o înjurătură.

— Unde e ea? întreb.

Derek e lângă mine, ținându-și cu mâna bicepsul însângerat.

— Cine? Și, mda, n-ai pentru ce să-mi mulțumești că ți-am salvat fundul prăpădit, bulangiule. Și mie îmi pare bine că te revăd. Mda, nu-ți face griji pentru mine, sunt teafăr.

— *Unde e ea?*

Privesc în jur, simțind familiarul hureit de Humvee sub mine.

Îl văd pe Dusty, la volan, întorcând capul ca să-mi arunce o privire, îi văd sângele curgându-i pe obraz dintr-o tăietură adâncă de pe frunte, suficient de adâncă încât să se vadă albeața osului pe sub carnea zdrențuită, fluturând. Chink e și el aici, pe locul din dreapta șoferului, fixându-mă cu privirea, fără să vorbească, strâmbându-se,

murdar, suferind, dar fără urme de sânge vizibile mie. Benny, cu brațul îndoit și sângerând. Derek, derutat, supărat pe lipsa mea de recunoștință.

La naiba cu recunoștința.

— Despre cine dracu' tot vorbești, Hunt? mă întrebă el. E enervat și suferă.

— Fata. Fata blondă. Rania. Unde e Rania?

— A, aia? replică Derek, fluturându-și mâna nepăsător. Am lăsat-o acolo, frățică. Nu era decât o coardă innăscută, omule. Tu ești în drum spre casă.

— Întoarceți, exclam, aruncându-i o privire cruntă lui Derek, și el zărește seriozitatea din ochii mei.

— Ce? Te-ai tâmpit, ce mama dracului? strigă el, aplecându-se în față. Nici gând, frate. Hm, hm. Pe-acolo mișună zeci de căpățâni înfășurate în cârpe.

— Nu le mai spune așa, D. Și întoarceți, fir-ar să fie. Nu e o rugămintă.

— De-abia poți să te miști, protestează Derek. N-ai să vezi.

Îmi storc puteri din adâncul organismului și-mi reped pumnul spre el, dându-l cu capul de scaun. Pe urmă, mă aplec și-i smulg pistolul lui Benny, din teaca de la șold, înainte ca el să poată reacționa. Tensiunea umple atmosfera din Humvee în clipa în care lipesc gura țevii de fruntea lui Derek.

— *Întoarceți. Imediat.*

Rostesc cuvintele cu o voce joasă, scrâșnită, plină de murmurul morții.

— Jur pe Hristos, că vă omor dacă nu întoarceți.

Derek se albește la față.

— Bine, frate, fir-ar. Bine. Întoarce, Dusty. Mergem înapoi.

Nimeni nu scoate o vorbă în timp ce Dusty întoarce vehiculul, patinând, derapând, descriind un U strâns. După care accelerează cu îndârjire. Toți își înșfacă armele, își potrivesc încărcătoarele noi.

— E importantă pentru tine, hm, amice? se interesează Derek, după ce lasă jos pistolul.

— Habar n-ai tu, îi răspund.

Ea e singură. Fratele ei probabil că a murit între timp. Ceilalți localnici sunt speriați și furioși. O să le fie o țintă ușoară.

— Era destul de bună, nu-i așa? încearcă Derek să mă ia cu zăhărelul și să-mi amelioreze dispoziția. I-ai dat-o la buci, Hunt?

Mârâi spre el, ca o fiară primitivă.

— Tacă-ți naibii gura aia blestemată când e vorba despre ea, Derek. Habar n-ai cine e ea. Habar n-ai. Așa că, taci dracului.

Derek se lasă să cadă pe scaunul lui, derutat: niciodată nu m-am mai comportat așa.

— Dumnezeu, nenică. Ia o pastilă. Am glumit. O s-o ai înăpoi, frățică. Aproape c-am ajuns. O s-o găsim. Stai în mașină.

Aud strigăte în arabă, după care Hummer-ul frânează și băieții coboară unul după celălalt. Nu știu cum, dar mă pomenesc și eu jos, împreună cu ei, mișcându-mă alimentat doar de o furie absolută, panicată, și de instinctul protector. Strâng în mână pistolul. Văd roșu în fața ochilor. O mulțime e adunată într-un semicerc, și acum, că încăierarea pare să se fi sfârșit, nu ne acordă prea mare atenție. Îmi fac loc cu forța printre ei.

Un grup de irakieni e strâns ciorchine în jurul unui trup care zace cu fața în jos. Loviturile de picior zboară. Zăresc piele, sânge, veșminte sfâșiate, un fulger blond.

Trag, fără să mai stau pe gânduri. O țeastă explodează într-un nor trandafiriu, și un trup cade, bufnind pe pământ. Irakienii se întorc dinspre Rania, însă eu sunt mult prea turbat de furie. Trag încă o dată, după care pistolul îmi e smuls din mână, brațe se

încolăcesc în jurul meu, dar mă descotorosesc de ele și încep să atac cu pumnii și cu picioarele. Nu simt nicio durere. Pumn, picior, lovitură cu capul, cu genunchiul. Trupurile se împrăștie înjurăturile în arabă și în engleză clocotesc sonor în jurul meu. Gloata e furioasă, agitată, însă băieții mei o țin pe loc, jucând familiarul rol al cordonului de pază.

Mă trântesc în genunchi lângă Rania, care are buzele sparte, ochii umflați, învinețiți, gura însângerată. Veșmintele îi sunt sfâșiate, și-i văd vânătăile de pe piele.

O ridic în brațe. Lacrimile îmi ustură ochii, și clipesc ca să le alung. Și, deodată, ea întoarce capul, mă privește și zâmbește.

— Ai venit.

În arabă, însă ceva suficient de simplu ca să înțeleg, chiar și prin adrenalina, și furia, și durerea, și panica și frica mea. Și iubirea.

— Am venit. Sunt aici.

Cred că o parte din asta am zis-o în arabă, alta în engleză. Nu știu, nu-mi pasă.

— Haide, omule, ia-o din loc, mă îmboldește Chink, spate în spate cu mine. Oamenii ăștia sunt șucăriți. Mergi.

Pornesc, împleticindu-mă, ducând spre Humvee prețiosul trup al Raniei. Picioarele mă trădează, și mă poticnesc, mă clatin. Derek e lângă mine, mi-o ia din brațe pe Rania, ținând-o cu mare grijă, și o urcă în vehicul.

Sunt golit acum, mai mult decât golit. Chinuri cumplite îmi inundă, incandescente, vederea, și vomit în țărână, prăbușindu-mă.

Mai multe brațe mă saltă în Humvee, și nu pot să văd nimic, dar o simt pe Rania, îi simt mirosul, o aud. Stau în capul oaselor, și o simt mișcându-se, prăbușindu-se peste picioarele mele. Aproape că leșin iar, însă reușesc să mă țin treaz.

Se urcă și ceilalți, și pornim, Dusty conducând nebunește de repede, derapând la viraje. Răsună focuri de armă, ciupind lateralele

mașinii, împăienjenind geamurile, după care ieșim din bătaia gloanțelor și nu se mai aud decât huruitul cauciucurilor, și tăcere, și respirațiile noastre.

Rania e cu capul în poala mea, și ochii ei duioși, căprui, mă privesc de jos. Zdruncinăturile drumului îi leagănă capul, și întunericul mă învăluie, amorțeala mă cuprinde tot mai mult. M-am împins până dincolo de limite, dar ea e salvată acum, e bine acum.

Pot să mă opresc.

Ultimul lucru pe care-l mai văd înainte ca întunericul să mă ia în stăpânire e zâmbetul drăgălaș al Raniei, părul ei blond lipit de buze și de frunte și de bărbie și răsfirat peste obraji ei minunat dăltuiți.

## RANIA

Hunter doarme mult timp, vindecându-se. A mai primit un glonț, mi s-a spus. Din câte am auzit de la prietenul lui, Derek, medicii americani sunt uluiți chiar și că a rămas în viață. N-ar fi trebuit să fie capabil de lucrurile pe care le-a făcut. Derek vorbește cu mine prin intermediul translatorului, un kurd pe nume Suran, un bărbat scund și îndesat, cu o barbă neagră, subțire, în mănunchiuri, cu strungăreață, indeajuns de inteligent ca să vorbească, pe lângă kurda lui maternă, engleza, araba, urdu plus alte câteva dialecte.

Hunter al meu e puternic. Sunt mândră de el. A îndurat multe, și tot s-a întors după mine. Ajung să-l cunosc mai bine pe Derek în zilele de somn prelungit ale lui Hunter. Suran își petrece numeroase ore stând să traducă pentru noi. Derek vrea să afle mai multe despre mine, despre cum l-am salvat pe Hunter, și de ce, ce s-a întâmplat.

Eu îi răspund, oricât de ciudat ar părea. La început, nu mă așteptasem să-mi placă, prietenul acesta al lui Hunter. Și totuși, îmi place. Are o anumită bunătate în el, dar e adânc îngropată.

Și-a riscat viața, și pe cele ale celorlalți trei camarazi, ca să-și salveze prietenul. E curajos. Ceea ce-i și spun. Cuvintele curg, iar Suran le traduce cu fidelitate. E mai ușor să i le spun pe toate în arabă, lăsându-l pe Suran să traducă. Știu destulă engleză ca să-mi dau seama că le traduce corect. Îi povestesc despre fotograf, despre omul pe care l-am ucis demult. Despre cum s-a făcut Hassan soldat, pe când era un băiețel de doar doisprezece ani. Despre foamete. Despre disperare. Îi povestesc, cu poticneli, despre Malik. Despre ciudatul soi de nu-tocmai bunătate pe care mi-a arătat-o dându-mi de mâncare, punându-mă să plătesc cu trupul meu pentru ea, și arătându-mi cu ocazia asta o cale de supraviețuire, când altminteri sigur aș fi murit de foame. Detest faptul că sunt o curvă, dar asta m-a ținut în viață. Malik m-a salvat, însă asta m-a costat scump. Nu sunt convinsă că i-aș mulțumi, dacă l-aș mai vedea vreodată.

Însă apoi îmi cobor privirea spre chipul destins al lui Hunter, frumos în repausul lui, și-mi dau seama că i-aș mulțumi. Am supraviețuit ca să-l pot cunoaște pe Hunter, iar el m-a salvat.

Într-o zi, după-amiază, Hunter se trezește. Eu sunt lângă el, ca în tot timpul, în afară de când mănânc sau dorm.

— Rania? zice, privind în jur și găsindu-mă. Ești bine?

— Sunt bine, îi răspund, mutându-mă cu scaunul mai aproape și înlăturându-i o șuviță de păr căzută peste față. Tu cum te simți?

— Mai bine. O să mai treacă o vreme până să-mi revin sută la sută, dar o să rămân în viață.

Mai mult deduc ce spune, fiindcă vorbește repede, în engleză. Nu mă pot abține să mă aplec și să-l sărut, la început blând, tandru, dar apoi sărutul devine flămând, disperat.

Mă gândesc la noaptea aia, din casa mea, când stăteam întinși în penumbra cenușie, el cu mâinile pe mine, și la incredibilul extaz pe care mi l-a dezvăluit, la darul plăcerii pe care mi l-a oferit, totul fără să ia nimic pentru sine.

Îl vreau. Am nevoie de el. Îmi doresc să-l sărut până-mi pierd suflul, până mă topesc în el. Acum, că am simțit ce înseamnă dorința, și am aflat cum se poate simți trupul meu sub înrăurirea mâinilor și a buzelor lui, o vreau. Nu-mi e teamă. Vreau să-i cunosc dragostea, atingerea. Vreau...

Vreau să fiu goală pentru el. Pielea mea, suprapusă pe a lui, mișcându-se peste a lui, trupul meu foșnind peste al lui. Vreau asta, lucrul ăsta, fapta asta.

O dată în viață, vreau să fac sex. Să fac dragoste. Am nevoie s-o fac cu Hunter. Asta ne-ar lega, ne-ar aduce la împlinire neobișnuitul nostru periplu.

Hunter se desprinde de mine când îl aude pe Derek tușind încet în spatele nostru.

— Scuzați-mă că vă întrerup, da' avem de vorbit.

Cam atât înțeleg din ce-a zis Derek.

Hunter se străduiește să se ridice în capul oaselor, mă apucă de mână. După expresia feței, îmi dau seama că știe ce urmează, cu toate că eu habar n-am.

Suran își face apariția ca din neant, strecurându-se până lângă mine. Duhnește a țigări. Îmi șoptește la ureche traducerea.

Derek își trage un scaun lângă mine, de cealaltă parte cu Suran, întorcându-l astfel încât să-l încalce.

— Ea nu poate să rămână aici la infinit, Hunt. Știi asta.

Hunter clatină afirmativ din cap. Mă izbește un val de frică. O să mă alunge acum.

— Mda. Sergentu' ți-a zis asta?

— Nu. A venit direct de la colonel. Mica noastră... escapadă n-a rămas neobservată, să știi. Lumea s-a șucărit. Ea e localnică, dar n-are legătură cu nimic de pe-aici. E doar... aici. Iar acum, că te-ai trezit, vor s-o vadă plecată, sau să se-ntâmple ceva.

Hunter apucă între degete cearșaful subțire, îl face sul.



— N-o las să plece, D. N-o las.

— Știu, frățică. Am vorbit cu ea cât timp dormeai. Mi-a spus povestea ei, și, nenică, a trecut prin iad. Și te iubește. Iar tu o iubești. E limpede ca lumina zilei.

Derek aruncă o privire spre mine, știind că înțeleg ce spune, și că Suran îmi traduce.

— Practic, există o singură soluție, adaugă el, iar Hunter încuviințează.

— Mda. Știu. Du-te și adu-l pe capelan și ceva martori. Echipa ta. Dusty și băieții.

Derek clatină aprobator din cap.

— S-a făcut, zice. Se ridică, mai aruncă o privire spre mine, apoi din nou spre Hunter. Ești sigur de asta?

Hunter doar încuviințează din cap, cu privirea spre pătură.

— Al naibii de sigur, D. Lasă-ne singuri un minut.

Ultima parte îi e adresată lui Suran, care face în grabă un semn afirmativ și dispare.

Hunter îmi ia mâna într-a lui, mângâindu-mi articulațiile cu degetul mare.

— Știi despre ce e vorba? mă întrebă. Ridic din umeri.

— Cred că da. Nu pot să rămân. Nu sunt americană, nici lucrătoare, nici translatoare. Așa că plec.

Hunter se încruntă, își încrețește fruntea.

— Nu, Rania. Adică, da. Nu poți să rămâi, din moment ce nu ești... în fine, ei vor să te duci înapoi la... să te duci înapoi. Dar e o posibilitate ca să rămâi.

Îmi ridic privirea spre el. Un val de speranță mă lovește, dureros. Nu vreau să sper, dar mi-e greu să nu.

— Ce posibilitate? N-o să mă trimiți de-aici?

Mă trage în jos, punându-mă să stau pe marginea patului, îmi încolăcește mijlocul cu brațul.

— Nu, Rania. Nu. Poți să rămâi dacă te măriți cu mine. Dacă mergi în State cu mine.

Șocul cuvintelor lui mă zguduie.

— Să mă mărit? repet, nefiind sigură că am înțeles bine, așa că trec pe arabă. Să fiu soția ta?

Face semn din cap că da.

— Eu... n-am un inel să-ți dau, îmi zice, în engleză. Dar... o să-ți dau unul, de îndată ce-o să pot. Dar nu e numai o metodă ca să poți rămâne cu mine, să știi. E pentru că... vreau să fii a mea.

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

— Tu... tu mă vrei, pentru totdeauna? Eu n-am nimic. N-am pe nimeni. Dacă mă iei cu tine în America și într-o zi n-o să mă mai iubești, eu unde-o să mă duc? Să mă întorc la curvie?

Hunter îmi pune mâna pe obraz, mă sărută pe bărbie.

— O să te iubesc totdeauna. Tu m-ai salvat, Rania.

Scutur din cap.

— Nu. Tu m-ai salvat pe *mine*.

— Atunci, ne-am salvat reciproc, declară el.

Zâmbesc, în chip de aprobare.

— Și-atunci, vrei să te măriți cu mine? mă întreabă.

— Da, răspund, vărsând o lacrimă. Da. Vreau.

Derek se întoarce împreună cu ceilalți soldați pe care îi recunosc de când m-a salvat Hunter, și cu un alt bărbat, mai vârstnic, cu chipul blând, milos, al unui om religios, cu ochi pașnicî, nu de ucigaș. E preot, sau *imam*. Ceva. Un om sfânt, dar nu știu cum i se spune în engleză. Stau să mă gândesc, mă forțez să-mi aduc aminte. *Capelan*, a zis Hunter. Țasta e cuvântul. Capelanul ține în mână o carte groasă, neagră, o carte religioasă. Nu e *Coranul*, e cartea sfântă a creștinilor. E Biblia.

Hunter se străduiește să se ridice în picioare, se întoarce spre mine, îmi ia mâinile în ale lui, iar capelanul e în fața noastră. Suntem

în spitalul bazei militare americane. Camp Fallujah, mi se pare că se numește. Ei îi spun altcumva, ceva din trei litere. M-E-K<sup>1</sup>, sau cam așa ceva. Cunoștințele mele în materie de literele alfabetului englez sunt aproape nule, și oricum nu contează. Ochii lui Hunter sunt blânzi, privindu-mă, albaștri precum oceanul din fotografiile pe care le-am văzut prin reviste sau prin magazine, albaștri precum cerul într-o zi toridă. Zâmbește, calm și încrezător și liniștitor pentru mine.

Temerile zvâcnesc în mine. Căsătoria e pentru totdeauna. Măritișul înseamnă să-i aparțin bărbatului acesta. Eu n-am aparținut niciodată cuiva. N-am vrut niciodată să-i aparțin cuiva. Eu sunt pe cont propriu. Supraviețuiesc. Iar acum, americanul acesta, pe care-l cunosc numai de câteva săptămâni, mă smulge din singura viață știută de mine, și mă mărit cu el. Pare o nebunie, o nesăbuiță, o imprudență. Dar... e ceea ce trebuie. E ceea ce vreau. *Vreau* să-i aparțin lui. El n-o să dea în mine, așa cum știu că fac mulți bărbați cu nevestele lor. El n-o să mă pună să port *hijab*, nu cred așa ceva. N-o să mă pună să fiu curvă în continuare. N-o să mă *lase* să fiu curvă în continuare, cred că e mai bine zis așa. Mă vrea numai pentru el. Nu știu de ce, dar așa e.

Înghît anevoie, simțindu-mi gâtul umflat și strâns și uscat.

Capelanul vorbește, iar Suran traduce.

— Ne-am adunat ca să fim martori la unirea dintre acest bărbat, Hunter Lee, și această femeie, Rania...

Se întrerupe și mă privește, apoi întoarce ochii spre Hunter, și-mi dau seama că vrea să-mi afle numele de familie.

Șovăi. Nu m-am mai gândit de foarte multă vreme la numele meu de familie. Până la urmă, nici n-are importanță.

— Rania și-atât, îi zic.

<sup>1</sup> Prescurtarea a fost păstrată de la precedenții ocupanți ai acestei baze militare, membrii grupării disidente iraniene numite *Mujahedin-E Khalq*, care au folosit-o în chip de complex de pregătire.

— Și această femeie, Rania, continuă capelanul, prin sfânta legătură a căsătoriei...

Mai spune multe alte lucruri, privitoare la sacralitatea căsătoriei, și la mireasa lui Hristos — ceea ce nu înțeleg cum vine, din moment ce Hunter e Hunter, nu Hristos — după care-i cere lui Hunter să repete după el, și urmează un moment jenant, în care capelanului i se dă de înțeles că nu avem verighete, dar mie nu-mi pasă de astfel de lucruri. N-am avut niciodată bijuterii, și niciodată n-am așteptat să primesc. Iar apoi capelanul îmi cere mie să-i repet cuvintele.

— „Eu, Rania, te iau pe tine, Hunter Lee, să-mi fii soț legiuit, și-ți promit că-ți voi fi credincioasă în orice împrejurare, la bine și la rău, la boală și în sănătate, până când moartea ne va despărți.”

Repet vorbele, și cred în ele din tot sufletul. Voi fi tot ceea ce-mi stă în puteri pentru Hunter, atât timp cât mă va avea, orice-ar fi.

Pe urmă spunem amândoi „da”, și Hunter mă sărută, un sărut scurt, dar pasional, și ceva anume se declanșează în mine. Teama mi se domolește, frica mea că Hunter n-o să mă mai vrea, teama că totul nu e decât un soi de joacă, sau de înșelătorie.

Mă pomenesc plângând iar, lacrimi tăcute, lacrimi domoale. Hunter mi le șterge cu degetul lui.

— Te simți bine? se interesează el, iar eu îi fac semn că da.

— Doar că e... atât de mult. Și de repede. Să fie adevărat?

Nu știu de ce, dar vorbesc în șoaptă. Ceilalți bărbați au plecat, eu și Hunter am rămas singuri, însă temerile mele trebuie rostite cu voce tare, dar nu prea tare, ca nu cumva să se adeverească.

— Mi-e teamă că nu e adevărat. Mi-e teamă că n-o să mă iubești până când moartea ne va despărți. Nu știu ce-o să mă fac. Nu știu ce-o să se-ntâmpile cu mine.

— E adevărat, mă asigură Hunter, trăgându-mă lângă el pe îngustul pat de spital de campanie. Mă întind alături de el, cuibărindu-mă

în brațele lui. Îți jur că e adevărat. A fost prea repede și pentru mine, numai că... nu te pot lăsa să pleci. Nu pot... nu *vreau* să te las să te întorci acolo, să te întorci la viața de prostituată. Te iubesc. Locul de care aparții e cel de lângă mine.

— Îți aparțin ție.

Hunter se încruntă.

— Eu sper ca tu să înțelegi un lucru, Rania. Tu ești propria ta stăpână. Când o să ajungi acasă cu mine, o să fii... liberă. O să poți face orice vrei. O să poți învăța. Ești inteligentă. Tu nu-mi aparții, așa cum mi-ar aparține un câine, sau o mașină. Nu sunt stăpânul tău, și n-o să încerc să te țin sub stăpânirea mea.

Clatin din cap în semn de încuviințare.

— Dar sunt numai a ta. Tu n-o să mă... împarți.

— *Niciodată!* exclamă Hunter, cu văpăi în ochi. Tu ești a *mea!*

Îmi cuprinde fața între palme.

— Tu nu mai ești prostituată, Rania. Niciodată, de-acum înainte.

— Și-atunci... eu ce-o să fac, pentru mâncare?

Hunter își încrețește fruntea, nedumerit.

— O să am eu grijă de tine.

— Dar... atunci...

Nu știi cum să exprim ceea ce-mi trece prin minte. Reiau de la capăt.

— Nimic nu e pe degeaba, Hunter. Dacă nu mai sunt curvă, și tu îmi dai să mănânc și mă îmbraci și o casă în care să stau, atunci trebuie să muncesc ca să câștig toate astea. Eu nu știu să fac nimic. Pur și simplu, tu o să mă plătești cu mâncare, în loc să-mi dai bani.

— Să te plătesc? Pentru ce?

— Pentru sex.

Hunter își trece mâna prin părul meu.

— Rania, ascultă-mă. Eu nu aștept nimic de la tine în felul ăsta. N-o să-ți cer niciodată nimic, și n-o să aștept nimic de la tine

în schimb. O să mă îngrijesc de tine, o să-ți dau să mănânci și cu ce să te îmbraci, și-o să-mi împart patul cu tine — sau o să ți-l dau pe al tău, dacă așa o să vrei — pentru că te iubesc. O să am grijă de tine, și n-o să-ți cer niciodată ceva în schimb. Nu-mi ești datoare să faci sex cu mine. Nu ești obligată să mi te supui. Nu trebuie...

Se oprește, privind afară pe fereastră cum trece, huruind, un camion mare, încărcat cu soldați. Pare că-și caută cuvintele, ca să mă facă să înțeleg ceva.

— Unele lucruri chiar *sunt* fără plată, Rania. Iubirea mea pentru tine ți-o ofer fără plată. Tot ce trebuie să faci tu e s-o primești. S-o accepți. Dacă o să vrei să muncești, o să te ajut să-ți găsești o slujbă. Dar nu pentru că ai fi obligată să-ți câștigi existența. Tu ești soția mea. Tot ce am eu e acum și al tău.

Scutur din cap.

— Eu niciodată n-am... Eu nu...

Mă ridic de pe pat, fac câțiva pași, apoi mă întorc și mă opresc cu fața spre el. Îmi cuprinde mijlocul cu brațele, ridicându-și privirea spre mine. Încerc să-i explic din nou, în arabă, rar, ca să mă poată urmări.

— E un fel nou de a gândi. Am supraviețuit făcând ceea ce a trebuit ca să-mi câștig mâncarea. Sunt curvă pentru că doar așa pot să fac rost de bani pentru mâncare. Îmi spui că o să ai tu grijă de mine. Eu va trebui să învăț cum să te las să faci asta. Acum nu știu cum e. Nimeni n-a mai avut vreodată grijă de mine. Eu am avut singură grijă de mine.

În ochii lui Hunter apare o expresie hotărâtă.

— Tu nu mai ești curvă, Rania, îmi spune.

Mă trage mai aproape de el și-și lasă capul pe mine, imediat sub sâni. Nu mă pot stăpâni, îmi las degetele să se încurce în părul lui, și abia acum îmi dau seama că nu mai am nevoie să mă stăpânesc.

— Totul o să se schimbe pentru tine, acum, Rania.

Următoarele mele cuvinte sunt rostite în șoaptă, fiindcă nu-mi dau seama precis dacă-i sunt adresate lui, sau mie însămi.

— Tocmai de asta mă tem.

## HUNTER

N-am somn. Mă simt mai bine, dar doctorii îmi spun că mai trebuie să rămân timp de câteva zile în spital, sub observație. Eu nu vreau decât să plec spre casă. Vreau să fiu singur cu Rania. Suntem căsătoriți, dar nu pot să am parte nici măcar de o singură oră de intimitate cu ea, când blestemații ăștia de doctori tot vin și pleacă în permanență.

Nici măcar nu sunt sigur dacă ea mă vrea astfel. E încă sperioasă. Ezită să mă atingă, de parcă n-ar ști precis dacă are voie. Practic, sunt singur în partea asta a spitalului, așa că ea doarme în patul de lângă al meu, cu draperia dintre noi trasă deoparte. Nu e prea multă intimitate, dar, la urma urmei, nici n-aveam nevoie.

E o senzație ciudată să fiu iar aici, înapoi printre americani, în baza militară. Rania e, în mod evident, nesigură pe ea aici. Și-a tot folosit masca lui Sabah ca să se descurce, cred, dar în adâncul sufletului, e încă o fetiță sperioasă. Acum, fără falsa încredere în sine a lui Sabah, nu mai știe cine să fie. A fost singură atât de mult timp, și n-a cunoscut nimic altceva. Ea nu știe nici măcar ce înseamnă fericirea, cred.

Va trebui s-o învăț.

Doarme, încovrigată deasupra păturilor, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de uniformă și un tricou, luată din rezervele intendenței. E desculță, ciorapii și bocancii de care am făcut rost pentru ea odihnindu-se așezați frumos la picioarele patului. Lumina din salonul de spital e slabă, doar luna strecurându-se înăuntru

pe fereastră. Aerul condiționat funcționează, și e frig. Îi și văd pielea ca de găină.

— Fir-ar, murmur în barbă.

Mă preling jos de pe pat, trăgându-mi pătura după mine, și mă întind pe marginea patului Raniei, în spatele ei. Se foiește în somn, dar nu se mută. Aștern pătura peste amândoi și-o cuprind cu brațul de mijloc, într-un gest intim, dar nu erotic. Îmi doresc s-o ating, îmi doresc s-o sărut, să-mi strecor mâna pe sub tricoul ei.

Drace!

Noaptea aia a fost un adevărat chin. Nu-mi iese din minte vocea ei, felul demential de erotic în care se zvârcolea și gema în timp ce-și dădea drumul, mătasea fierbinte a pielii ei... Mă chinuiesc singur, gândindu-mă la asta. Mi se scoală, și n-am ce să fac. Ar fi trebuit să dorm. Ar fi trebuit să rămân în patul meu, fiindcă asta n-o să facă altceva decât să-mi îngreuneze și mai mult situația.

Se întoarce pe pat, scoțând un mic sunet din gât în timp ce se mișcă. E cu fața spre mine acum, și mâinile îi sunt împreunate între piepturile noastre, aproape de parcă s-ar ruga prin somn. Îmi las mâna pe mijlocul ei, și pur și simplu nu mă pot împiedica, permițându-i să alunece în jos, spre șold.

Deodată, pleoapele îi flutură, și ochii ei privesc în mine. Nu spre mine, ci în mine.

Atât de frumoși, de delicați, de adorabili.

Își desprinde o mână, lipind-o de pieptul meu. Clipesc apăsător, cu disperare, cuprins de dorința, demnă de milă, ca ea să mă atingă. Mă simt din nou ca un adolescent, trudind din greu pentru un prim sărut, băjbâind stângaci prin întunericul de pe bancheta din spate a mașinii mele, sperând ca ea să mă atingă, oriunde, sperând că mă dorește așa cum o doresc eu.

E o nebunie. Suntem căsătoriți, însă relația dintre noi e atât de neobișnuită, de șovăitoare, de precaută și de tatonantă.



Minutele trec, cu mâna mea pe șoldul ei, cu palmele ei pe pieptul meu, niciunul dintre noi nu se clintește, abia respirând. Mă întreb dacă ar trebui să încerc vreo mișcare, s-o sărut, s-o mângâi, sau s-o las pe ea să dicteze urmarea.

Instinctul mă îndeamnă să rămân nemișcat și să văd ce-o face ea, și m-am învățat să mă încred în instinctul meu.

Face ochii un pic mai mari și privirea îi șovăie când o întâlnește pe-a mea. Își plimbă mâna peste umărul meu și coboară pe braț, atingându-mi bicepsul doar cu vârfurile degetelor. După care își lasă palma să-mi lunece din nou pe piept, sucind-o astfel încât degetele se întorc pieziș, cuprinzându-mi mijlocul și coastele. Eu rămân incremenit, lăsându-mă mângâiat de ea. Se mută puțin într-o parte, pe marginea patului, mă trage spre ea, după care mă împinge să mă întind pe spate, modificându-și iar poziția, și acum e pe jumătate deasupra, cu capul pe brațul meu.

— E bine? mă întrebă în șoaptă. Nu fac să doară, așa e?

Clatin din cap. Degetele mele îi răsucesc șuvițele de păr, apoi le netezesc, jucându-se cu ele. O privesc, doar, examinându-i trăsăturile adorabile, memorându-le, admirându-le.

Îmi pune mâna pe centrul pieptului, acum țintindu-mi corpul cu privirea, mai degrabă decât ochii. Degetele îi coboară pe materialul tricoului de pe mine, acum un perfect regulamentar tricou de uniformă. Își strecoară degetele pe sub tivul de jos și începe să exploreze în sus, împingând bumbacul din mers. Îmi ridic puțin spinarea, și tricoul e acum liber să mi se strângă sub umeri. E un pic cam incomod, așa că mi-l scot cu o mână și-l azvârl pe podea, lângă pat.

Nu-mi dau seama ce-or suprayeghea medicii, din moment ce nu sunt conectat la niciun fel de aparatură; e un gând întâmplător, inutil, răzleț.

Mâna ei mi se oprește pe pectoralul din dreapta, dând roată sfârcului, frecându-i vârful cu degetul mare, apoi trasându-mi curba mușchiului cu arătătorul. Urmează abdomenul: își lunecă palma peste pântecul meu plat, urmărind cu degetele adânciturile dintre pătrățele, așa cum a făcut și în noaptea aia, acasă la ea. Mă împotrivesc ispitei de a mi-i încorda pentru ea.

Se mută pe cealaltă latură a trupului meu, apoi coboară. Tot mai mult, mai aproape, din ce în ce mai aproape de talia pantalonilor. Își adună curajul ca să meargă mai departe. Își explorează propriul simț al dorinței.

Inspiră, lent și adânc, apoi lasă aerul să iasă, în timp ce-și strecoară mâna în jos, pe bustul meu, spre prohabul pantalonilor. Instinctiv, îmi sug un pic burta, după care mă forțez s-o destind. Își ridică privirea spre mine, nesigură dacă să continue. Îi îndes după ureche o șuviță răzleață de păr, îmi trec degetul mare, pe o parte, peste pometul ei, după care o sărut, cât pot de ușor și de blând și de dulce.

Asta pare să-i dea curaj.

Descheie primul nasture, apoi pe al doilea. Se oprește, privindu-mă. Îmi arcuiesc un colț al gurii într-un foarte mic zâmbet, și continui să mă joc cu părul ei. Ea își abate privirea, zâmbind sfioasă. Atât de inocentă, abordându-mă aproape ca o virgină.

Îmi umezesc buzele și mă concentrez să respir regulat în timp ce ea imi descheie și restul nasturilor. Își strecoară degetele pe sub elasticul chiloților mei, dar apoi ezită, clatină din cap.

— Hei, îi spun. Nu-i nimic. Facem orice vrei tu. Nu ne grăbește nimeni, bine? Doar... doar relaxează-te.

— Nu mi-e chiar atât de teamă, îmi explică ea. Sunt doar emoționată. Nu-mi dau seama sigur de ceea ce vreau, sau de ceea ce fac.

— Tu fă doar ce vrei, orice. Dacă nu ești sigură, ajunge să întrebi.

Își mușcă buza și mă privește, prelung și intens.

— Vreau... vreau să te văd, îmi mărturisește.

— Să mă vezi?

Încuviințează din cap, acum fără să mă privească, stânjenită.

— Doar să văd cum arăți, mai întâi, ca bărbat.

— A. Adică vrei să-mi scot pantalonii?

Încuviințează din nou, cu capul pe pieptul meu.

— E bine așa?

Râd, cu fața în părul ei.

— Sigur că da. Totul e bine. Ascultă, tu fă doar ce vrei, bine? Ți-am zis, nu aștept...

— Dar vreau, mă întrerupe ea. Doar că nu sunt prea sigură de ce anume vreau, sau de cum vreau să fie. Știi ce spun? N-am mai dorit niciodată până acum vreun bărbat.

— Și pe mine mă dorești?

Face semn că da.

— E înfricoșător, un pic, cât de mult îmi doresc să te ating. Să fiu atinsă, îmi spune, și-i simt inima bătându-i cu putere în piept. Ce mi-ai făcut tu, înainte, mie. Când m-ai făcut... — schițează cu degetele un gest ca de explozie — a fost... mi-a plăcut. Foarte mult.

Chicotesc.

— Și mie, îi zic.

Își ridică puțin capul ca să mă privească, și-i văd nasul încrețit de nedumerire.

— Dar tu... eu n-am făcut nimic pentru tine.

— Nu e vorba doar despre asta. Mi-a plăcut la fel de mult ca și ție, doar că într-un alt fel. Să te privesc... să te fac să simți așa... mi-a plăcut la nebunie. Aș mai face-o, dacă vrei.

Scutură din cap.

— Încă nu. Mai întâi, asta. Mi-e teamă să te ating, și totuși, vreau. Nu se poate să-mi fie doar teamă. Trebuie să știu, în inima mea, că e bine ceea ce vreau. Să ating.

Cred că înțeleg ce vrea să spună.

— E altceva pentru tine. Altceva decât... să fii cu cineva, așa cum era Sabah.

Tresare și devine încordată.

— Nu e „să fii cu cineva”. E... „să-i fac cuiva”. Înțelegi diferența? Sabah... ea e cea care le permite bărbaților să simtă ce vor, să facă ce vor. Sabah... Ea nu simte. Ea e rece. Atât de rece, încât nu poate să simtă.

— Amorțită.

— Amorțită?

— Țasta e cuvântul pentru când ești atât de rece, încât nu poți să simți nimic.

— A. Atunci, da. Sabah e amorțită. Ea se preface.

Urmează o tăcere prelungită.

— Eu nu sunt Sabah. Eu sunt Rania. Și simt.

— Bun. Gata cu Sabah. Există numai Rania.

Încuviințează din nou.

— Dar tu ai dreptate. Acum e ceva foarte diferit. Poate crezi că e din cauză c-am fost curvă atâția ani. Ar trebui să știu mai multe despre sex, despre bărbați, îmi zice, apoi scutură din cap. Nu știu. Ei fac. Eu... nu fac nimic. Doar îi las să facă și scot sunetele care le plac lor.

— Acum, gata cu asta, o asigur eu, iar ea ridică din umeri, aproape insesizabil.

— Poate. Dacă spui tu.

O simt că se depărtează, cu încetul. Am dat-o în bară. Acum e distantă, s-a răcit. Gândindu-se la ei. La Sabah.

— Îmi pare rău că am adus vorba.

Ridică iar din umeri.

— Tu trebuie să știi lucrurile astea. Eu nu cunosc nimic despre sex. Despre bărbați. Despre ce trebuie să fac, și cum. Despre ce-ai putea tu să vrei. Despre ce ar trebui să vreau eu, sau cum mi-ar plăcea să simt. Totul e foarte străin pentru mine. Mi-a plăcut ce mi-ai făcut tu. N-am știut că e posibil să simt așa ceva.

Mă întorc ușor și o sărut. La început, încremenește, așa cum se întâmplă de fiecare dată când o sărut, dar apoi se relaxează repede, își desface buzele pentru ale mele și se împinge mai aproape, se dăruiește sărutului. Mâna îi lunecă la loc pe coastele mele și începe să-mi rătăcească pe spinare, explorând-o cât timp ne sărutăm, ne desprindem ca să luăm aer, după care ne sărutăm iar.

Când ne oprim, îmi pune încă o dată mâna pe piept, coborând ușor spre șlițul meu desfăcut. Ridică ochii spre mine, și în ei zăresc ceea ce vrea să-mi ceară. Îmi salt șoldurile în sus și-mi scot pantalonii de pe mine, odată cu chiloții, și rămân gol pe sub pătură. Mă simt neobișnuit de emoționat, chiar dacă, de obicei, nuditatea mea nu mă incomodează deloc.

Ea îmi împinge, cu o mișcare lentă, pătura în jos, dincolo de șolduri. Respirația îi devine precipitată când începe să mă studieze. Mi se întărește sub privirea ei. Cercetarea e aproape stânjenitoare, descurajantă. Stau perfect nemișcat, cu excepția pieptului care se înalță și coboară, în ritmul respirației, și a mădularului care se îmbătoșează încet, încet.

Mâna îi e pe pântecul meu, deasupra buricului. Încă o dată, nu știu ce instinct bizar mă împinge să-mi sug burta când ea începe s-o miște încet, foarte încet, în jos. Acum, erecția e deplină, tot mai groasă, tot mai tare. Ea își ridică privirea spre mine, apoi o coboară la loc.

Își întinde un singur deget și-mi urmărește lungimea de la vârf până la rădăcină, doar cu buricul degetelor, alunecând peste umflăturile și ridicăturile pielii. Apoi, cu palma de sus până jos, pe toată lungimea, și iar în sus. A trecut mult timp, și sunt plin de o dorință turbată, arzătoare, dureroasă, însă trebuie s-o stăpânesc. S-o țin în mine, s-o împing înapoi. S-o las să mă atingă, și atât. S-o las să exploreze.

Mă concentrez asupra părului ei, jucându-mă cu şuvițele reci printre degete.

Inspir greoi, adânc, când mi-l cuprinde în palma ei, mi-l ridică de pe trup, dintr-o parte în alta. Doamne, ce bine e cu mâna ei pe mădularul meu! Al naibii de formidabil. Mănuțele ei micuțe, cu degete lungi, subțiri și puternice și calde, apucându-mă, alunecând de-a lungul lui. Sunt încordat din toți mușchii.

Habar n-are ea ce-mi face.

Sunt atât de aproape!

Ce dracu' fac?

Mă lupt cu mine însumi, tremurând, străduindu-mă din răsputeri să mă abțin, în timp ce ea mă dezmiardă, mă examinează. Se plimbă pe toată lungimea, îi dă drumul, îmi cuprinde ouăle în palmă, le pipăie, le explorează, după care se întoarce la mădular.

Mă scap. Sunt pe cale să-mi dau drumul, și trebuie să mă țin. Neapărat. Ea doar explorează. Nu e sex.

Nu mai pot să mă țin.

## RANIA

Tremură din tot corpul, ca și cum și-ar încorda absolut toți mușchii. Are spinarea țeapănă, ochii închiși, degetele încurcate în părul meu.

Bărbăția lui e un exemplu de contradicție, atât de delicată, dar totodată atât de tare. E lungă și dreaptă și groasă, cum îi stă intinsă peste burtă. Mi se pare atât de enormă, și mi-e un pic frică de momentul în care o să facem sex, chiar dacă știu c-o să fie bine. Îmi alung gândurile astea. Nu sunt pentru acum.

Mă las în voia dorinței de a-l mângâia. E bine să-l mângâi. Îmi place să-l mângâi. Îmi place cum i-o simt în mână, cum îmi umple pumnul. El scoate mici sunete din gât, deși nu cred că-și dă seama. Cu cealaltă mână strânge în pumn cearșaful de pe pat. Arunc o privire spre picioarele lui, care-i ies de sub pătură, și văd că are degetele încovrigate. Brațele îi sunt încordate, mușchii abdomenului sunt contractați.

E crispat, și de fiecare dată când îi ating bărbăția, tresare, zvâcnește ușor din umeri, împingându-se spre atingerea mea.

— De ce te încordezi? îl întreb. Tot încerc să vorbesc numai în engleză cu el, iar el se străduiește să-mi răspundă numai în arabă.

De data asta, îmi răspunde în engleză. Cred că nu mai e în stare să vorbească araba în clipa asta.

— Încerc... să mă abțin.

La început, nu înțeleg, dar apoi mă luminez. E pe cale să se elibereze, dar se abține.

— De ce? îl întreb, apucându-l acum mai strâns și făcându-mi mâna să aluneca pe el.

Scoate un hohot de râs, unul singur.

— Pentru că... nu e vorba... despre... mine, îmi răspunde, mișcându-și umerii în ritm cu mâna mea pe bărbăția lui. E despre tine. Să faci ce-ți dorești. Să înveți să dorești. În plus, și pentru că așa face mizerie.

Știu ce trebuie să fac. Nu sunt tocmai pregătită, dar e cea mai bună cale. Încep să-mi deschid nasturii de la pantaloni, însă Hunter mă oprește.

— Nu, nu așa. Vreau să fie ceva special. Tu doar... nu mă mai atinge timp de un minut și... și-o să fie bine.

— Nu vrei să faci sex cu mine?

— Nu, îmi răspunde, și mi se strânge inima, rănită, însă el continuă: Vreau să fac dragoste cu tine. E altceva.

Am încă mâna pe el, dar n-o mișc.

— A, exclam. Dar nu acum?

Scutură din cap și mă apucă de încheietură, încearcă să-mi desfacă mâna.

— Nu, nu acum. Doar avem tot timpul din lume. Când o să avem un pat mare și intimitate.

Eu nu vreau să mă opresc, totuși. Vreau să-l văd eliberându-se. Nu-mi pasă de mizerie, sau de intimitate. Îmi place să-l mângâi. Acum încep să înțeleg un pic ceea ce zicea, despre faptul că i-a plăcut când m-a făcut să mă simt bine.

— Îți place cum te ating? Te simți bine? îl întreb.

Icește și-mi dă drumul la mână. Îi cuprind din nou bărbăția în pumn, și mă simt mai încrezătoare acum. Chipul lui îmi dă răspunsul, dar oricum el face un semn afirmativ din cap.

— Da, îmi zice. Dumnezeu, da. Mă simt grozav de bine. Îmi place la culme. Nu vreau să te oprești. Dar... nu mai pot să mă țin mult timp.

Îmi mișc în continuare mâna pe el, și deja începe să smucească din șolduri. Aplecându-mă aproape de urechea lui, îi șoptesc:

— Vreau să te simți bine. Îmi place. Nu vreau să mă opresc. Nu vreau să te reții. Poți să te eliberezi.

Știu ce anume aș putea să fac. Fără să mai stau pe gânduri, îmi cobor fața spre bărbăția lui, însă el mă oprește.

— Nu, Rania. Nu asta!

Ceva din tonul lui îmi dă de înțeles că vorbește serios, așa că-mi las din nou capul pe brațul lui.



Simt, dincolo de vocea lui, ce ar putea să gândească, și-mi vine și mie același gând, dar îl alung. Mă bucur că nu m-a lăsat. Asta mi-ar fi amintit de alte lucruri, de lucruri urâte.

Îl sărut pe bărbie și-i gust transpirația, țepii deși, pielea. Mi-am încetinit mișcarea mâinii când am început să-mi cobor capul spre el, așa că o iuțesc din nou. Îl ținam ușor cu mâna, abia atingându-se pielea de piele. Acum îl strâng mai tare, mă mișc încet, din vârf și până la rădăcină. El zvâcnește, ridicându-se și căzând la loc. Gâfâie, lăsându-și capul pe spate.

— O... o, Doamne... îmi vine să...

Lasă cuvintele să-i scrâșnească printre dinți, după care rămâne tăcut și-și arcuiește spinarea.

Acum.

Rămâne nemișcat în punctul culminant al arcuirii, iar bărbăția lui îmi zvâcnește în mână. Un șuvoi gros de sămânță albă, vâscoasă, țâșnește din el, împrôșcându-i cu putere bustul, buricul. Îmi mișc mâna mai departe, și mișcarea șoldurilor îmi răsuțește bărbăția lui în mână. Un nou jet se așterne peste primul, nu la fel de abundent de data asta, nici nu mai ajunge la fel de departe, urmat de un al treilea, mai slab, chiar, după care corpul lui se trânteste pe pat. Gâfâie, zvâcnind din șolduri.

— Fir-ar... a naibii, rostește, cu răsuflarea tăiată, extaziat, îmbujorat.

Mă simt străbătută de o puternică înfiorare pe dinăuntru, fierbinte, răspândindu-se prin fiecare centimetru din corp. E fericire, e bucurie. Lui i-a plăcut, și mie la fel. L-am făcut să se simtă bine, și simt o mare bucurie în schimbul plăcerii pe care i-am dăruit-o. Mă simt satisfăcută.

Începe să râdă, cu un hârâit gros, din piept.

— Pe naiba, m-am umplut tot.

Îl privesc, privesc șuvoiul gros de sămânță albicioasă de pe burta lui.

— Te curăț eu, îi zic.

Mă duc până la baie, care nu e departe, umezesc câteva prosoape din hârtie și mă întorc lângă pat.

— Pot să mă șterg eu, îmi zice Hunter, întinzând mâna după prosoape.

— Nu, mă împotrivesc eu. Lasă-mă pe mine. Te rog.

Își lasă mâna să cadă și mă urmărește cu privirea în timp ce-i șterg sămânța de pe corp, împăturind prosoapele și frecând până când rămâne curat, cu firisoarele fine și crețe de păr de pe burtă acum ude și lipite de piele. Arunc deoparte prosoapele din hârtie și mă întind din nou lângă el. Hunter ridică pătura peste amândoi și mă trage mai aproape.

— Rania, a fost...

Îl sărut, făcându-l astfel să tacă.

— E un început, îi zic.

## CINCISPREZECE

### HUNTER

Toate actele au fost semnate. Ea e acum în mod oficial Rania Lee. La naiba! Sunt un bărbat însurat. Ce nebunie.

Tot în mod oficial, am fost trecut în rezervă cu onoruri, și suntem în drum spre casă. În fine, spre Statele Unite. Încă nu i-am pomenit nimic despre faptul că nu am încă o casă a mea. Dacă n-aș fi fost decât eu, probabil că m-aș fi cazat pe canapeaua din livingul casei părinților lui Derek, însă asta nu reprezintă o opțiune. Prea multe întrebări.

Derek. Afurisitul de Derek s-a înrolat din nou. Zice că vrea să ajungă sergent. Aș putea să-l iau în șuturi pentru că ne despărțim așa, dar e alegerea lui, bănuiesc. Doar că e nașpa. Ar fi pentru prima dată din afurisita de clasă a doua când eu și Derek n-am mai face amândoi același lucru împreună. Eu aleg întoarcerea acasă, unde vreau să-mi clădesc o viață alături de soția mea, iar el rămâne să mai dea o tură în balamucul numit *Libertate pentru Irak* numărul 2; poate că o să urmeze la rând Afganistanul, dacă zvonurile s-or adevăra.

Suntem într-un avion care zboară spre vest. Rania e pe locul de lângă mine, strângându-mă de mână atât de tare, încât mă gândesc că n-ar fi deloc imposibil să-mi strivească oasele. Nu i-o iau în nume de rău. Suntem în mijlocul unei blestemate furtuni

îngrozitoare, și avionul se cabrează ca un tăuraș priponit. E prima călătorie cu avionul pentru biata fată, și se nimereste să fie cea mai zbuciumată din câte am cunoscut în viața mea.

Trebuie să-i distrag atenția.

— Hei, Rația, îi zic, și ea întoarce capul spre mine, cu dinții încleștați, cu ochii cășcați. Așadar, când o să ajungem în Des Moines, o să ne uităm după case. O să fie distractiv, este?

Face o figură nedumerită.

— Să ne uităm după case? Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că o să ne alegem o casă.

— Dar parcă ziceai că mergem *acasă*.

Ridic din umeri.

— M-am referit doar la Des Moines, orașul în care am copilărit. Eu n-am o casă a mea. M-am înrolat în infanteria marină imediat după terminarea liceului, așa că n-am avut niciodată o locuință.

— Așadar, suntem singuri amândoi, și fără casă?

— Da, puiule. Suntem numai eu și cu tine. Și-o să ne găsim o casă drăguță împreună.

— Puiule? Eu nu sunt pui, protestează ea, strâmbând din nas, iar eu izbucnesc în râs.

— Nu, știu că nu ești. E... un cuvânt de alint, îi explic, dar ea mă privește nedumerită. E ca „scumpete”, sau „dulceață”.

Tot nu pare să-și dea seama ce vreau să zic. Râd și scutur din cap.

— Înseamnă doar că te iubesc.

— Dacă zici tu... Dar e ciudat, să-și spui femeii pe care o iubești că e un pui. Dar, la urma urmei, americanii sunt ciudați.

— E oarecum bizar, o aprob eu. Nu m-am mai gândit la asta până acum. Cred că e o chestie care ține de civilizația noastră. Ne

adresăm reciproc nume de alint. E un fel de... a-ți arăta afecțiunea, bănuiesc.

Încuviințează, gânditoare.

— A, acum înțeleg. Așa cum i se spune unui fiu sau unui frate mai mic *habibi*, chiar dacă nu mai e băiețel.

Încuviințez, la rândul meu.

— Mda, în esență, da.

Rania preferă să schimbe subiectul.

— Așadar, o să alegem împreună o casă? Dar casele nu costă bani mulți în țara ta?

— Ba da, dar n-o s-o cumpărăm cu banii jos. Am economisit o sumă bunicică de bani, și-l cunosc pe ofițerul de credit de la o bancă din oraș, așa că o să obținem un împrumut avantajos. O să avem o casă drăguță.

— Dacă zici tu...

Avionul nimereste într-o zonă de turbulență, așa că ea tace și mă strânge din nou de mână.

O las să-mi zdrobească degetele și încerc să-mi imaginez cum ar fi să am o casă a mea, împreună cu Rania. Frumoasă imagine.

\* \* \*

Închiriez un apartament mobilat, în zona centrală, cu plata chiriei lunar, până când vom găsi ceva cu caracter permanent. Rania nu are haine, nimic care să-i aparțină, așa că primul lucru pe care-l fac e s-o duc la cumpărături. La început, doar rătăcește printre rafturile de la Macy's, cu o înfățișare perplexă.

În cele din urmă, se oprește și se întoarce spre mine.

— Ce-ar trebui să fac? Sunt prea multe lucruri aici.

Izbucnesc în râs.

— Alege ce-ți place. Alege mai multe lucruri care-ți plac și probează-le. Păstrează lucrurile care ți se potrivesc pe măsură și arată bine, iar pe celelalte, lasă-le.

Ia o fustă dintr-un cuier, după care o pune la loc. Și mai face asta de vreo zece ori.

— Nu știu ce-mi place.

În cele din urmă, o rog pe una dintre angajatele de la Macy's s-o ajute, și Rania se alege cu o grămadă de costumații drăguțe. Cu una dintre ele e îmbrăcată acum, o fustă mulată pe șolduri și pe coapse și largă în dreptul gleznelor. Partea de sus e o bluză încheiată până în gât, care-i pune în valoare corpul fără să dezvăluie prea mult. Am avut grijă ca niciunul dintre veșminte să nu semene nici măcar pe departe cu vechile ei costumații, toate alcătuite din fuste mini și bluze decoltate fără mâneci. Totul e cu gust și sobru, fuste lungi până la genunchi, cel puțin, bluze care să nu arate prea mult din decolteu. Îi cumpăr sutiene și chiloți, truse pentru machiaj, pijamale, pantofi, sandale, șampon, balsam, toate lucrurile despre care știu că le plac fetelor.

Rania pare copleșită.

— De ce-aș avea nevoie de atâtea lucruri? N-am avut niciodată nimic din toate astea. Un pic de machiaj, câteva haine de îmbrăcat... Sunt prea multe.

— Nu ai *nevoie* de ele, îi răspund, râzând. Dar vreau eu să le ai. Nu sunt decât lucruri.

— *Lucruri* mai multe decât am avut vreodată în toată viața mea. N-ar trebui să risipești atât de mulți bani pe mine.

Mă aplec de-a latul taxiului și-o sărut.

— Nu sunt risipiți, Rania.

— Dacă spui tu.

Scot un mormăit. E replica ei de rezervă, pentru când nu e de acord cu mine, dar nu vrea să mai spună nimic.

— Rania. Serios vorbesc. Mai contrazice-mă din când în când. Nu mai accepta pur și simplu orice spun. Vreau ca tu să-ți spui părerea și să ți-o susții. Dacă nu-ți place ceea ce spun, atrage-mi atenția. Dacă ești de părere că greșesc, spune-mi.

— Ești soțul meu. E de datoria mea să te susțin.

— Aiurea. Ești soția mea, și e de datoria ta să-mi spui când sunt un catâr încăpățânat. Nu mai întoarce capul și accepta orice.

Privește afară pe geam, fără să-mi răspundă, timp îndelungat.

— N-am avut niciodată luxul opiniei, îmi mărturisește, în arabă. La fel ca atât de multe lucruri, va trebui să învăț.

— O să înveți. O să te ajut eu, îi răspund, tot în arabă. Vreau să devii persoana care-ți dorești tu să fii. Cine e Rania? Ce-și dorește ea? Ce-i place ei? Ce visează ea?

Taxiul oprește. Coborâm, iar eu duc sacoșele în apartamentul nostru. Rania traversează încăperea și se oprește la fereastră, cu mâinile în șolduri, sub sâni.

— Nu știu răspunsurile la întrebările astea. Sunt întrebări pentru cineva care trăiește, nu doar supraviețuiește. Eu nu știu să trăiesc. Nu știu cum să fiu... o persoană.

Mă apropii până în spatele ei și-o cuprind cu brațele de talie.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui, „cum să fi o persoană”. Tu ești o persoană.

Ea scutură din cap, gândilându-mi nările cu părul.

— Nu. În fine, poate că abia acum devin o persoană. Înainte, am fost doar o curvă. O curvă e un obiect. Ca un frigider, sau ca o vacă folosită pentru lapte. Eu am fost menită să fiu folosită. O curvă nu are visuri, sau dorințe pentru viitor. Pentru ea, nu există decât următorul client.

— Dar nu mai ești așa ceva acum. Acum ești o persoană. O persoană minunată.

Se răsuțește în brațele mele, cu fața spre mine.

— Tu crezi că sunt o persoană minunată?

Zâmbesc, și-o sărut pe buze.

— Da.

Ea își lasă capul pe pieptul meu.

— Atunci, asta sunt. Persoana ta minunată.

În prima seară după ce ne-am întors, am fost atât de oboșiți în urma călătoriei, încât n-am putut decât să adormim, prăbușindu-ne unul lângă celălalt, dar fără să ne atingem. În seara asta, sper că va fi altfel.

Și deodată îmi dau seama că întreaga ei viață s-a schimbat, întreaga rațiune a existenței i-a fost îndepărtată, iar acum ea se confruntă cu sarcina de a se reinventa pe sine, într-o țară străină, căsătorită cu un bărbat pe care-l cunoaște de, poate, o lună.

Poate c-ar trebui doar să-i las timp. S-o las să se adapteze, în loc s-o împing în anumite direcții.

O vreau al naibii de mult, dar, la drept vorbind... nu pot s-o zoresc.

Îi arăt cum funcționează cabina de duș după ce ne terminăm cina. Am comandat pizza, și Rania a fost în extaz. N-a mâncat decât un pic, ceea ce, probabil, a fost un lucru inteligent din partea ei. Pentru că am mâncat eu cea mai mare parte. Pizza e unul dintre lucrurile cărora le-am dus cel mai mult dorul cât timp am fost în deșert.

Se dezbracă fără jenă, stând în dreptul ușii deschise a cabinei de duș, cu un braț peste sâni și cu celălalt sub jetul de apă, încercându-i temperatura. Dușul ei din Irak avea aproape totdeauna apa rece. Acum o potrivește să fie fierbinte, opărită chiar. Nu pot



să fac altceva decât s-o privesc, să-i admir picioarele lungi zărite prin aburi, pielea udă sclipind, ispititoare, chinuitoare. Părul ei blond și lung îi atârnă ud pe spinare, între omoplați.

Tare mult îmi doresc să mă dezbrac și să intru sub duș împreună cu ea.

O văd trăgând cu coada ochiului spre mine, și mă întreb dacă se așteaptă să intru cu ea. Dacă vrea s-o fac.

Mi-e teamă să nu forțez nota prea mult. S-o fac să creadă că asta aștept. Vreau ca ea să mă vrea în condițiile ei, la timpul stabilit de ea. Vreau ca ea să mă vrea în propriul ei fel. Asta o să necesite timp. Și, chiar dac-ar fi să explodez înainte de a se întâmpla asta, tot nu văd să am de ales.

Mă întorc cu spatele, și în timpul mișcării zăresc în ochii ei un fulger de ceva aproape asemănător cu dezamăgirea, însă nu mă strigă să mă întorc. Mă dezbrac, rămânând în boxeri, și mă întind pe pat, așteptând. Ea vine înfășurată într-un prosop și se oprește, cu fața spre pat, spre mine. Mă privește, făcând ochii mari.

Îmi simt gâtul uscat, și pulsul devenit violent. Simt cum mi se întărește.

Urmăresc cu privirea o picătură de apă care-i alunecă de pe gât, printre sâni, pe sub prosop.

Amândoi respirăm adânc, niciunul dintre noi nu vorbește. Am deșus un legământ în sinea mea s-o las totdeauna pe ea să facă prima mișcare, s-o aștept.

În clipa asta, îmi pun la încercare puterea de stăpânire. Ea e udă și curată și al naibii de sexy, și tot ce-mi doresc e să mă târăsc până la picioarele patului, să smulg prosopul de pe ea, și să-i sărut fiecare centimetru din trupul suplu, voluptuos.

Dar nu îndrăznesc, și sunt nevoit să-mi strâng pumnii pe sub cearșaf ca să mă abțin.

## RANIA

El nu face nimic, doar mă urmărește cu privirea. Îl cunosc suficient de bine acum, ca să-i văd dorința clocotindu-i în ochi. Bărbăția îi e tare, iar mâinile fac ghem cearșaful. Însă el nu face nimic.

Oare nu mă vrea? Sunt curată, și dușul a fost splendid. Apa, atât de fierbinte. Minunat de fierbinte, înmuindu-mă, încălzindu-mă. Curățându-mă. Mă simt mai curată decât am fost vreodată. Și totuși, el nu se mișcă. Doar mă urmărește cu privirea. Nu știu ce așteaptă.

Îl vreau. Vreau să-i simt brațele înconjurându-mi trupul, ținându-mă. Încă am emoții la gândul că aș face cu adevărat sex cu el, dar tot vreau, și până și însăși dorința e o senzație ciudată, străină.

Totul din viața mea de acum e ciudat și străin. Sunt aici, în locul acesta imens, grăbit, aglomerat, bogat. El mi-a cumpărat atât de multe lucruri, mai multe decât aș avea nevoie, sau decât aș fi crezut că există. Trusa de machiaj nici nu știu cum s-o folosesc. Chestii pentru părul meu, șase feluri diferite de încălțări. Haine suficiente, încât să treacă o lună și să nu port același lucru de două ori. Grămada de bani pe care a cheltuit-o, suma pe care am văzut-o pe ecranul computerului din magazin, e mai mare decât aș putea cuprinde cu gândul, iar el nici măcar n-a clipit când le-a întins cardul.

Și nimic din toate astea nu are importanță, nu și acum. Inima îmi bubuie în piept ca o tobă. Vreau să-mi las prosopul să cadă, vreau să-i spun să-mi arate cum să fac dragoste cu el.

Mâinile îmi tremură când apuc prosopul din locul în care îmi înfășoară strâns pieptul. Coapsele îmi dărdâie, și-mi aduc aminte cum am tremurat și am gemut când m-a atins el acolo, m-a sărutat acolo, între ele. Vreau s-o mai facă. Vreau să-l implor, *te rog, atinge-mă*,

*te rog, sărută-mă.* Când mă sărută și mă atinge, nu-mi mai e atât de frică, și pot să uit oribila beznă care a însemnat viața mea... existența mea.

Am nevoie de asta. Am nevoie. Am nevoie de uitarea care există numai când sunt în brațele lui puternice.

Limba mi-e înțepenită, și cuvintele mi-au rămas în gât. Nu pot să vorbesc. Încerc, îmi mișc buzele, dar nu iese nimic. Gesturile reprezintă singurele modalități prin care pot să-l rog să-mi dea lucrul de care am nevoie.

Îmi silesc picioarele să se miște și, deodată, sunt lângă el. Stă pe partea stângă a patului, având pe el numai o pereche de chiloți largi, colorați în roșu și negru, ca un șort, dar fără să fie așa ceva. *Boxingi*, am impresia că le-a zis. Îi văd erecția ridicând materialul ca pe un cort, și uite și o despicătură care mă lasă să-i văd frânturi din bărbăție. Vreau să i-o ating iar.

Sânii mi se înalță și-mi coboară cu mișcări scurte, bruște, făcând ca prosopul să se strâmteze și să se lărgească, pe rând. Nu mă tem că el o să mă vadă goală; m-a mai văzut până acum. Mă tem c-o să mă las cu adevărat pradă dorințelor, pentru că o să am nevoie de el în totalitate. Faptul că am fost în stare să rezist la cât de mult vreau să-l simt și să-l ating e ultima rămășiță din independența mea. E un lucru mărunț, nesăbuit. Îl vreau, iar el e soțul meu, așa că e firesc să împărtășim ceea ce ne dorim amândoi atât de aprig. Dar eu am *nevoie* de el.

N-am avut niciodată nevoie de altceva, în afara banilor pentru mâncare și a unui loc în care să dorm.

Acum, am nevoie de bărbatul acesta.

— Am nevoie de tine, îi șoptesc, în arabă. De-asta îmi e teamă.

El nu spune nimic. Se ridică în capul oaselor, își aruncă picioarele lungi și groase dincolo de marginea patului, și-mi cuprinde

genunchii între ai lui. Îmi pune o mână pe coapsă, imediat sub marginea prosopului.

— Și eu am nevoie de tine, îmi spune, în arabă. Și de-asta îmi e *mie* teamă.

Aflarea faptului că are aceleași temeri ca mine mă consolează, îmi erodează paralizia de care fusesem cuprinsă.

Acum, pot să-i zâmbesc, cu un zâmbet veritabil. Nu încerc să fiu seducătoare, fiindcă știu că el mă dorește. Degetele lui îmi cuprind coapsele pe la spate, trăgându-mă mai aproape. Îmi cobor privirea spre ochii lui albaștri tandri, iubitori, și găsesc curajul necesar ca să-mi desfac prosopul. El face ochii mari și se linge pe buze. Degetele i se strâng pe coapsele mele.

Cred că poate să-mi audă inima, bătând atât de tare, încât îmi zguduie pieptul.

S-a făcut. Prosopul plutește în jos pe lângă mine, căzând pe podea, iar eu sunt goală în fața lui. Nu mai e cale de întors acum. Risc să mă sufoc, dar reușesc să nu. Răsufliu mai departe, forțându-mă să respir prelung, lent, apoi îmi ridic bărbia și-l privesc.

Bărbia lui mi se freacă de buric când ridică ochii și-mi privește chipul printre sâni.

— Spune-mi ce vrei, Rania. Spune-mi ce vrei, ca să-ți pot da.

Nu sunt în stare decât să scutur din cap.

— Eu nu... nu știu.

— Ba da, știi.

Are dreptate. Într-adevăr, știu. Îmi încurc degetele prin părul lui și-i trag chipul frumos, parcă dăltuit în piatră, spre mine, lipindu-l de pântecul meu. Mă retrag un pic, și fața lui ajunge ceva mai jos. Își înclină puțin capul într-o parte și mă privește, zâmbind.

— Spune, Rania. Știi ce vrei, dar vreau să te aud spunând-o tu.

— De ce? Mi-e rușine. Nu pot să spun așa ceva.

— Ba da, poți, insistă el, cu o voce blândă și sigură.

Buzele lui îmi ating pântecul, fierbinți și umede pe carnea mea, care clocotește de dorință. Între picioare sunt udă și încinsă și tremurândă. Știu acum ce simt la atingerea buzelor și a limbii lui, apăsându-mă acolo, mișcându-se acolo, și, o, pentru numele lui Allah și al lui Mahomed, sfântul lui profet, mi le doresc atât de amarnic. Simt un torent de vinovăție pentru astfel de blasfemii, dar, imediat, nu-mi mai pasă. Blasfemie sau nu, eu nu mai cred în Allah. Nu el m-a salvat, ci Hunter.

Și vreau să simt gura lui Hunter pe intimitatea mea.

— Vreau să mă săruți... acolo, jos.

Îmi șoptesc cuvintele atât de încet, de slab și de șovăielnic, încât abia dacă mi le aud eu însămi.

Însă Hunter mi le aude. Gura lui îmi atinge un șold, pe cel drept, gădilându-l cu limba și răspândind o dără de fierbințeală. Apoi, coapsa, adâncitura pielii de unde se unește piciorul cu șoldul. Îmi desfac picioarele mai mult. Sărutările lui mi se înșiră în jos pe picior, și brațele mi se încolăcesc în jurul mijlocului, permițându-le mâinilor lui puternice să-mi cuprindă fundul. Mă trage mai aproape, și icnesc în clipa în care limba lui lipăie intrarea în mine.

— O, Doamne, exclamă, ce gust minunat ai, fir-ar să fie!

Mă înroșesc violent la auzul cuvintelor lui, dar nu sunt capabilă să-mi exprim rușinea prin cuvinte. Spinarea mi se arcuiește, și capul îmi cade pe spate. El nu-mi dăruiește o satisfacție imediată, caută s-o prelungească. Of, ce bucurie chinuitoare îmi dă jocul lui, limba lui țâșnind înăuntrul meu, lipăindu-mi secrețiile revărsate, frecându-mi micul și sensibilul ciot atât de sensibil.

Una dintre mâinile lui puternice continuă să-mi cuprindă emisfera fesei, iar cealaltă începe să rătăcească, dezmierdându-mi coapsa lângă fața lui, și iată-mă icnind iar, din cauză că degetele lui

pipăie în mine, mișcându-se printre pliurile delicate și umede, apoi mai departe, încovoiindu-se să-mi frece punctulețul acela sensibil din interior.

Picioarele mele nu vor să-mi mai suporte greutatea, însă brațul lui Hunter mă încolăcește mai tare pe sub fund ca să mă țină în poziția verticală, iar eu îl țin de păr atât de strâns, încât probabil că-l doare; cu toate astea, el nu protestează.

Vălvățile mi se întetesc pe dinăuntru, concentrându-se în miezul fierbinte și tremurător al feminității mele. E paradisul. Degetele lui mă freacă în interior, limba îmi mângâie clitorisul, și deodată el își apasă buzele pe mine și soarbe, lingând în același timp. Nu sunt în stare să-mi stăpânesc gemetele, și nici nu încerc. Nu-mi pasă dacă m-ar putea auzi cineva. Picioarele continuă să cedeze sub mine, însă dintr-odată îmi regăsesc forțele și-mi îndrept postura. Mișcărilor devin ritmice, în timp ce el mă linge, mă sărută, mă freacă pe dinăuntru cu degetele.

Sunt încă o dată pe marginea abisului, dar de data asta mă abandonez de bunăvoie. O furtună pune stăpânire pe mine, aruncându-mă într-un extaz tremurător.

Hunter se trage înapoi tocmai când sunt în culmea plăcerii, și-mi cobor privirea spre el, cuprinsă de panică.

— Te rog, nu te opri acum, îi zic. Știu că tonul îmi sună ca o implorare, dar nu-mi pasă. Te rog, nu te opri.

Hunter reîncepe să mă lingă, dar nu de ajuns încât să mă mâne dincolo de margine.

— Vreau să spui ceva pentru mine.

— Orice.

— Vreau să spui „acum o să-mi dau drumul”.

— Să-mi dau drumul?

— Așa îi spunem noi. Înseamnă orgasmul.

Și mă linge iar, însă încet, mult prea încet.

Mă las în jos, aproape pe vine, din cauza încetinelii de gheață cu care-și mișcă limba pe feminitatea mea.

— Te rog, Hunter, acum o să-mi dau drumul. Te rog, fă-mă să-mi dau drumul.

— Fir-ar, mormăie el, cu buzele lipite de labiile mele. Rania, o să te fac să-ți dai drumul de n-o să ai aer.

Își mișcă degetele înăuntrul meu, frecând acum cu iuțeală locul acela special, iar limba lui îmi dă roată clitorisului, și-mi îndoi picioarele ca să ajung mai aproape de el. Nu știu când, dar la un moment dat s-a lăsat să cadă în genunchi în fața mea. El e acum în genunchi în fața mea. Iar asta mă face să-mi vină să plâng, cu toate că nu știu de ce.

Explodez fără vreun avertisment. Sunt pe marginea abisului, clătinându-mă, tot mai aproape, tot mai aproape, și deodată mă prăbușesc peste el, incapabilă să-mi mai susțin greutatea. Gâfâi, scoțând zgomote ascuțite în timp ce el îmi sugă și-mi linge și-mi cutremură clitorisul, aruncându-mă în explozii după explozii.

Deodată, îmi dau seama că nu mă mai pot ține pe picioare.

— Te rog, Hunter, prinde-mă. Nu mă mai țin picioarele.

Și picioarele, într-adevăr, îmi cedează, dar brațele lui sunt deja în jurul meu, unul sub gât, celălalt sub fund. Mă ridică fără efort. Aș putea să stau așa, în brațele lui, pentru tot restul vieții. Atât de satisfăcută, atât de adăpostită în brațele lui, atât de aproape de pieptul lui, încât pot să-i aud bătăile inimii. Mă întinde pe pat și se apleacă spre mine. Pe moment, nu face nimic, doar mă privește.

— Ești atât de frumoasă, îmi spune, în șoaptă. Știi asta?

Scutur din cap.

— Știi ce cred bărbații

Îmi taie vorba cu un sărut.

— Bărbatul. Un singur bărbat. Eu. Sunt singurul care contează. Nimeni altul nu te poate avea. Ești a mea.

Mă cutremur la auzul cuvintelor lui.

— Îmi juri?

— Da, dragostea mea. Îți jur.

Mă sărută pe bărbie, apoi pe gât, iar eu încă tremur în urma puterii orgasmului.

Totuși, el n-a terminat cu mine. Mă sărută pe umăr, apoi pe piept, apoi sub unul dintre sâni. Cealaltă mână îmi cutreieră trupul, mângâindu-mi talia și pântecul și celălalt sân, atingându-mi ușor fața, apoi îmi coboară pe gambă și urcă la loc pe coapsă.

Stă aplecat peste mine, nu tocmai lipit, însă îndeajuns de aproape, încât să-i simt bărbăția impungându-mi șoldul.

— Vreau să te mângâi, îi zic. Vreau să te fac să-ți dai drumul.

— O s-o faci, îmi șoptește, cu gura pe sfârcul meu. Îți promit c-o s-o faci. Dar, mai întâi, lasă-mă doar să te sărut.

Asta și face. Își petrece o veșnicie doar sărutându-mă. Îmi sărută fiecare centimetru din trup, brațele, mâinile, degetele, genunchii, tălpile; apoi mă întoarce cu fața în jos și-mi sărută șira spinării, fesele, partea din spate a coapselor. Mă sărută, până când ajung să nu mai pot îndura.

Îl opresc, îl împing pe spate și-i scot boxingii de pe el. Nu sunt sigură dacă e cuvântul potrivit, așa că, înainte să-i azvârl pe podea, îi ridic în fața ochilor.

— Cum se numește piesa asta de lenjerie? îl întreb. Boxingi? Sau cam așa ceva? Nu-mi vine în minte.

El râde zgomotos.

— Boxingi? Of, Doamne, Rania. Nostimă mai ești. Boxeri. Boxeri se numesc, iubito.

Mă încrunt spre el.



— Râzi de mine? Încă nu știu toate cuvintele.

Îmi trage chipul spre al lui și mă cuprinde într-o îmbrățișare, continuând să râdă.

— Nu! Nu, iubito. Nu, nu râd de tine. Doar că e amuzant. Cum să zic, „boxeri” mi se pare un cuvânt nostim, acum, dacă stau să mă gândesc la asta, însă, dintr-un motiv oarecare, „boxingi” e și mai nostim.

Se oprește din râs și, dintr-odată, ne sorbim din priviri. Ochiul lui, primul lucru care mi-a atras atenția la el, sunt incredibil de albaștri în lumina venită dinspre baie.

Își lipește o mână de obrazul meu.

— Te iubesc, Rania Lee.

Îmi adun curajul încă o dată, și-i spun ce vreau.

— Fă dragoste cu mine, Hunter.

Îi ating bărbăția, și-o descopăr tare ca piatra, și curgându-i un lichid din vârful, dar când i-o apuc în mână, e mai delicată ca delicatetea însăși, și ador contradicția asta minunată, așa cum ador felul în care-și arcuiește trupul când îl mângâi așa. La fel cum îi ador buzele pe trupul meu, cum îi ador vocea când îmi pronunță numele.

Îl ador pe el.

E atât de incredibil, chiar și acum, în casa asta nemaivăzut de luxoasă pe care el o numește „apartament”, că un bărbat ca Hunter ar putea să mă iubească pe mine, o curvă.

Dar eu nu sunt așa ceva, nu? El s-ar supăra pe mine dac-ar ști că gândesc asta. Nu trebuie s-o mai gândesc. Eu nu sunt o curvă.

Eu nu sunt Sabah.

Eu sunt Rania Lee, și sunt soția lui Hunter.

El mă sărută, iar eu mă pierd în sărutările buzelor lui, în trupul lui tare și puternic lipit de al meu. Sunt pregătită. Mă întind pe

spate, într-o poziție atât de familiară, și mă pregătesc să-l primesc. El mă sărută, se proptește într-o mână aproape de fața mea, se mișcă lent deasupra mea.

Nu-mi pot stăpâni senzația de panică de care sunt izbită brusc, de amintirile care mă copleșesc, cu atâția alți bărbați mișcându-se deasupra mea. Îmi încârlig degetele ca pe niște gheare pe umerii lui, și mă lupt cu ele, mă lupt din răputeri, dar nu reușesc, și răsuflarea mi se preface în icnete scurte și tăioase. Ochii mi-i țin strâns închiși, coapsele strâns lipite, și Hunter îmi șoptește ceva la ureche, dar eu nu pot să aud ce spune, nu pot să înțeleg ce spune.

Și, dintr-odată, se produce o mișcare. Măinile lui Hunter mă prind de mijloc, și iată-mă rostogolită, întinsă peste el. Îmi îngrop fața în umărul lui și plâng.

— Îmi pare rău, Hunter. Nu... nu pot. Am crezut c-o să pot, dar...

Își lipește ușor un deget de buzele mele.

— Hei, nu-i nimic. Îmi pare foarte rău, nu m-am gândit, n-am știut c-o să aibă un efect ca ăsta asupra ta. Nu-i nimic.

Nu mă mai pot opri din plâns. L-am dezamăgit, și nu pot să fac ceea ce-și dorește o parte atât de mare din mine, ce știu că-și dorește el.

— Îmi pare rău, Hunter.

Dau să cobor din pat, să mă îndepărtez de el, de dezamăgirea lui.

— Hei, așteaptă o clipă, îmi zice, și nu mă lasă să mă mișc. Uită-te la mine.

Ridic capul, și degetul lui mare îmi șterge lacrimile. Mă sărută, și pe moment mă pierd încă o dată în paradisul săruturilor lui. Încep să uit de mine, să mi se facă din ce în ce mai foame de el, să-l sărut cu disperare.

Se desprinde și-mi caută privirea.

— Asta nu e singura poziție, să știi.

— Ce? întreb, nefiind sigură la început că înțeleg ce spune.

— Adică... uite, nu vreau să te grăbesc, sau să te presez. Dacă nu poți, dacă nu ești pregătită, nu-i absolut nimic...

Scutur din cap.

— Eu vreau. Dar... a fost, pur și simplu, atât de înspăimântător. Mi s-au îngrămădit atât de multe lucruri în minte și în inimă, încât n-am mai putut să respir. Dar nu vreau să te dezamăgesc.

Îmi cuprinde fața între palme și mă trage mai aproape. Mă ridică, și ajung să stau în șezut peste el, încălecându-i mijlocul, de parcă el ar fi un cal, iar eu, călăreța.

Ochii îi dogoresc.

— Tu n-ai putea niciodată, *niciodată*, să mă dezamăgești, Rania. Dacă nu ești pregătită, nu-i nimic. Vreau să fie un lucru pe care să ți-l dorești. Atunci când ți-l dorești. Așa cum ți-l dorești. Numai cum îți dorești *tu*. Înțelegi? Nu poți, și n-o să mă dezamăgești. Să nu mai gândești niciodată așa ceva.

— Dar eu *vreau*. E ceva derutant, Hunter. O parte atât de mare din mine vrea asta, te vrea pe *tine*. Numai că... partea cealaltă se teme, și partea asta se simte înfricoșată când ești deasupra mea.

Zâmbește, mângâindu-mi coapsele, făcându-mă să-mi îndrept spinarea la atingerea lui. Măinile îi lunecă pe picioarele mele, mai aproape de miezul meu, și dorința mi se aprinde, învăpăiată. Simt cum dovada fluidă a nevoii mele de el se înfierbântă în mine, umplându-mă.

— Nu e nevoie să fiu deasupra ta, îmi zice.

— Nu?

— Nu, îmi răspunde în șoaptă, zâmbind.

Urcă ușor cu mâinile pe trunchiul meu, îmi dezmiardă sânii, apoi și le strecoară dincolo de umeri și în jos, pe spinare, până sub fese, ridicându-mă. Eu mă aplec în față și mă proptesc cu palmele

de pieptul lui. Intimitatea mea îi plutește acum pe deasupra trupului. El se mișcă, și schimbă puțin poziția dedesubtul meu, și deodată îi simt vârful delicat și gros al bărbăției pipăind intrarea în mine, doar atingând-o, doar frecându-se de ea.

— Icnesc scurt, de mirare.

— Așa?

Mă mângâie pe spate, descriind cercuri liniștitoare.

— Exact așa, dragostea mea.

*Dragostea mea.* Cuvintele mă izbesc în adâncul inimii, infigându-se în cele mai tainice locuri ale sufletului meu. Sunt dragostea lui. Cum e posibil? Cum aș putea să-i merit eu dragostea?

El așteaptă. Mă privește. Hunter nu face niciodată ceva, până când nu e sigur că vreau și eu. E încordat, crispat, are nevoie de mine. Simt asta în el, îi simt gustul în aer. Îl sărut, îi simt gustul dorinței pe buze, în salivă, în răsufare, în limbă.

El mi-o simți, oare, dorința? Îl doresc. Îl vreau. Însă el nu se mișcă, așteaptă doar, și mă gândesc că n-o să facă asta pentru mine. Eu trebuie s-o fac.

Îmi simt gâtul strâns ca într-un clește, foarte uscat, și transpir, tremur deasupra lui. Coapsele mele îi strâng șoldurile, și abdomenul lui încordat, musculos, e chiar sub miezul meu, și brațele lui sunt în jurul meu, mâinile lui sunt pe mine.

— Sărută-mă, ca s-o pot face, îi zic.

Se apropie lent de mine, fără să mă piardă din ochi până în ultima clipă. Îi văd pleoapele lunecându-i în jos când nasurile ni se freacă între ele, iar buzele ni se ating, după care mă simt pierdută, atât de minunat pierdută. Îmi vâr mâna între trupurile noastre, îi apuc bărbăția, i-o călăuzesc spre intrarea în mine, apoi mă opresc.

El știe ce cuvinte simt nevoia să aud.

— Te iubesc, Rania.

Acum e înăuntrul meu. Aș putea să explodez, să mă despici din toate incheieturile, fiindcă el mă umple cu totul. Stă nemișcat, ținându-mă cu mâinile de mijloc, privindu-mă cu ochii lui albaștri, mari, duiosi, iubitori, în felul acela al lui, în care-mi scrutează sufletul. Nu s-a afundat de tot în mine, numai în parte. Înghit anevoie și mă aplec peste el, îmi strecor mâinile sub capul lui și-l apuc de păr, îmi apăs buzele pe gâtul lui.

Tremur ca o bucățică de hârtie în bătaia unui vânt puternic.

Îmi mișc șoldurile, retrăgându-mă, și un scâncet îmi scapă din gât. Hunter geme din adâncul pieptului, și mâinile lui imi strâng mai tare mijlocul, însă nu face nimic ca să mă îndemne, să mă mișc mai repede, sau mai adânc.

Când aproape că alunecă afară din mine, inspir adânc în plămâni mei flămânzi de aer — ceea ce mă face să-mi dau seama că mi-am ținut respirația — după care mă las în jos peste trupul lui, făcându-l să se înfigă de tot, până la capăt, în mine, expirând în timp ce mă străpunge.

— Dumnezeule, exclamă Hunter, însă cuvântul e despărțit în mai multe silabe, un geamăt la fel de prelung ca expirația lui, deopotrivă cu a mea.

— Te rog, mângâie-mă, îi șoptesc. Spune-mi ce simți. Vocea... Vreau să-ți aud vocea, în timp ce facem dragoste.

Mâinile i se ridică de-o parte și de cealaltă a mea, mângâindu-mi sânii, cântărindu-i și prețuindu-le delicatețea.

— Mă simt minunat, Rania. Să fiu înăuntrul tău, așa, e... cum să zic, e paradisul.

Încă o dată, mă mișc, ridicându-mi mult șoldurile, astfel încât numai capul delicat și gros al bărbăției lui să rămână înfipt în intimitatea mea, după care mă opresc, așteptându-l să vorbească, fiindcă l-am auzit trăgând aer în piept, am auzit răcâitul aerului pe

lângă corzile lui vocale. Îmi țin ochii strâns închiși, și toate celelalte simțuri îmi sunt încordate ca struna unui sitar. Îi simt mirosul slab de colonie, de transpirație, de deodorant, de săpun... dar și pe-al meu, parfumul meu amestecat cu-al lui. Trupul lui e sub mine, umplându-mi simțul tactil. N-am altceva ce să simt, în afara lui Hunter, a mâinilor lui pe mine, a picioarelor ca două coloane din piatră învelite în carne, a bărbăției lui înăuntrul meu, a răsuflării lui pe obrazul meu, în timp ce vorbește.

— Te iubesc atât de mult! Îți ador pielea...

Se mișcă și el, numai puțin, ridicându-și șoldurile cu toată delicatețea posibilă, și apoi coborându-le la loc; mișcarea asta ușoară face să explodeze în mine rachete de extaz, și mă las să lunec în jos până când șoldurile i se ciocnesc de ale mele, mânăndu-l adânc, adânc, în interiorul meu.

— Îți ador ochii. Ador să-ți simt răsuflarea pe buze.

Și atunci, mă mișc din nou. Mă las să alunec pe toată lungimea lui, în sus și-n jos, dar acum nu numai din șolduri, ci cu totul din mine, cu întregul meu trup delicat peste tăria lui. El se mișcă odată cu mine, doar prin zvâcniri ușoare și lente, și mă simt atât de bine, încât am nevoie să-mi infig degetele în umerii lui și să scâncesc.

— Mișcă-te odată cu mine, Hunter.

El scoate un geamăt.

— Slavă Domnului. Să stau așa, nemișcat, a fost cea mai grea chestie din câte-am făcut vreodată.

Îmi râcăie cu unghiile în jos pe spinare, și mă străbat fiori, zvârcolindu-mă pe el și făcându-l să se înfigă adânc. O mică explozie pâlăie și se amplifică prin mine când el mă pătrunde cu totul, și acum...

Ceva se deschide brusc în mine când el începe să se miște, lunecând lent, mângâietor, înăuntrul meu. Nu mai există teamă,

nici îngrijorare, nici amintiri, nimic altceva, în afara lui Hunter și a incredibilelor senzații pe care mi le dăruiește.

— O, Doamne, cât e de bine, al dracului de bine!

Vocea lui Hunter îmi sună în ureche ca un mârâit gros, îndemnându-mă să mă mișc și mai repede.

Ador faptul că-l fac să se simtă bine. Dar vreau mai mult.

Îl sărut pe buze, cu foame și dorință. Acum, zvâcnetele lui și-au iuțit ritmul, iar eu mi-l potrivesc după el. Nu mă pot împiedica să-mi sincronizez mișcările cu ale lui. Bărbăția îi lunecă înăuntrul meu, umplându-mă, întinzându-mă, și deodată ajung să am o revelație.

El nu-mi umple numai trupul, feminitatea. Mă umple toată. Îmi umple inima, sufletul. Umple oribila pustietate căscată în mine, pe toată durata vieții. În clipa în care m-a pătruns, am știut-o. Doar că mi-a trebuit atât de mult timp până să înțeleg senzația străină care-mi curge prin vene în locul sângelui:

Fericirea.

Îmi las lacrimile să se reverse, mă las să hohotesc în voie. Nu încetez să mă mișc, și acum preiau controlul ritmului, prăbușită peste Hunter, dragostea mea, soțul meu, plenitudinea mea, și mă mișc ca o nebună, ca o posedată. Lunec și mă preling peste el, vârându-l în mine și scoțându-l aproape de tot, apoi înfigându-l iar cât mai adânc.

Trupurile noastre se izbesc unul de celălalt într-o perfectă simfonie, țipetele mele de plăcere devenind tot mai sonore și mai desperate, mai pasionale. Vocea lui Hunter mi se alătură, și-i ador sunetul glasului ridicat de plăcere, de extazul pe care i-l dăruiesc, de iubirea pe care i-o închin.

— Te iubesc, Hunter. Te rog, nu te opri. Niciodată.

— N-o să mă opresc, îți promit. Niciodată. O să te iubesc mereu. O să fac dragoste cu tine până când n-o să mai exist eu, și nici tu, ci numai noi împreună, așa, pentru totdeauna.

— Da, te rog! Așa vreau, totdeauna. Numai noi. Ador asta. Ador asta.

Cuvintele mi le rostesc în ritmul împreunării dintre trupurile noastre, izbindu-se unul de celălalt, îndepărtându-se și apropiindu-se într-o lunecare permanentă, într-un ritm ca de cântec, iar gândurile îmi sunt o poezie dezmembrată, vorbele îmi sunt un amalgam de engleză și arabă, și tot ceea ce pot să fac este să hohotesc deasupra lui, și să mă mișc deasupra lui, și să-l sărut acolo unde buzele mele i se târăsc pe piele și să-l strâng și să-l zgârii.

Vălvătăile înfloresc și se încolăcesc în interiorul meu, învăpăiate tot mai mult de trupul lui Hunter împreunat cu al meu, și deodată arșița explodează și se răspândește și tot trupul mi-e zguduit de convulsii și mă fac ghem deasupra lui, plângând neajutorată. Felul în care m-a făcut să-mi dau drumul până acum mi s-a părut cutremurător, mai intens decât orice mi-aș fi putut închipui. Dar ceea ce e acum... ceea ce e acum e mai presus de orgasmele acelea, cu câteva grade de intensitate. Îmi dau drumul, și iar îmi dau drumul, însă Hunter se mișcă mai departe în mine, ajungând acum el însuși disperat, și nu pot decât să mă agăț de el în timp ce se avântă în mine, cu violență și cu furie, și eu nu vreau să fle altfel, sau să se oprească, sau să se îmblânzească.

— Da, Hunter!

Mă proptesc cu mâinile de pieptul lui, și-mi mișc șoldurile în întâmpinarea alor lui, și el se afundă atât de adânc în mine, încât am impresia că mai adânc de-atât nu se poate, dar deodată mă împinge în sus, cu blândețe, mă face să mă las pe spate, și eu îmi ridic picioarele, iar el își împinge șoldurile în sus, și iată-l și mai



complet înăuntrul meu, și eu îmi dau drumul încă o dată, în timp ce-mi vine un gând rătăcit, dar limpede. Expresia asta a lui, *a-ți da drumul*, referitoare la orgasm, e perfectă, atât de potrivită pentru experiența atingerii orgasmului împreună cu bărbatul pe care-l iubești. Nu-ți găsești numai o eliberare fizică, ești pe drumul către un nou tărâm, pe drumul spre rai, pe drumul spre interiorul lui, devenind el.

Și deodată își dă și el drumul, moment în care cred că mă pierd de-a binelea în el. Explodează, și simt sămânța umplându-mă, fierbinte și fluidă înăuntrul meu, și ador senzația asta, de asemenea. Ador felul în care geme el, fără cuvinte, aproape urlând, înfi-gându-se tare, și mai tare, și mai tare, și mă prăbușesc peste el, încolăcindu-i gâtul cu brațele, și plângând, plângând pe umărul lui, în hohote zguduitoare.

Acum stăm nemișcați.

— De ce plângi, Rania? Te simți bine?

Incesc, zguduită de șocurile de după și de hohotele care se mai domolesc.

— Da. Mai mult decât bine.

Mă ridic și mă întorc pe o parte, astfel încât să stau cuibărită în el, cuprinzându-i obrazul în palmă și permițându-i să-mi citească în suflet prin intermediul ochilor.

— Plâng pentru că a fost atât de minunat, atât de bine, încât nu cunosc cuvinte care ar putea să descrie asta, nici în limba mea, nici în a ta.

Oftează adânc, trăgând aer în piept și lăsându-l să iasă, strângându-mă mai aproape de el.

— Și pentru mine a fost la fel. A fost chestia cea mai formidabilă din câte-am trăit vreodată.

— Îți amintești că m-ai întrebat dacă am fost vreodată fericită?

— Da.

— Acum sunt fericită. Tu mi-ai dăruit fericirea.

Îi văd ochii luminându-se și lucind, și brațele i se strâng în jurul meu, și zăresc o lacrimă curgându-i pe față.

— Și tu m-ai făcut fericit, Rania, și n-am crezut c-aș putea să mai fiu fericit vreodată, după ce mi-au murit părinții.

— Putem să fim fericiți împreună.

— Da, te rog, șoptește el. Așa aș vrea.

## HUNTER

Dormim după ce facem dragoste, și eu mă trezesc cu erecția cea mai turbată din viața mea. Rania e cuibărită în mine, mulându-și trupul pe al meu, cu spatele spre fața mea, iar posteriorul ei îmi adăpostește dureros de întăritul mădular. E atât de delicată în brațele mele, atât de caldă, atât de fragilă și de mică, și cu toate acestea știu că e puternică, incredibil de puternică.

Nu mă interesează cine a fost, sau ce a fost. Știu că unii nu vor putea trece peste faptul că a fost prostituată, dar asta n-are importanță pentru mine. Important este că ea mă iubește atât de total, și că nu ascunde asta, nici nu se reține.

Am crezut c-o să mor de extaz în stare pură când s-a lăsat să alunece pe trupul meu și mi-a împins mădularul în ea; era fierbinte și udă. Chiar am murit, așa cred. Am murit și am ajuns în rai. Și, să rămân nemișcat în timp ce ea se descoperea pe sine, în timp ce învăța să-și permită să simtă, ăsta a fost lucrul cel mai greu.

Cum să zic, dintotdeauna.

Îmi doream să mă afund în ea, cu violență și sălbăticie și disperare, dar nu puteam să fac una ca asta. Și mă bucur foarte, foarte mult că n-am făcut-o. A fost nevoie de o veșnicie, așa a părut, pentru ca ea să înțeleagă bucuria de a face dragoste, pentru ca ea

să-și deschidă inima și mintea și trupul și să mă lase s-o iubesc cu adevărat, dar a reușit, și mi-a înfrumusețat lumea.

Iar acum îmi doresc s-o fac din nou.

Palma îmi alunecă din propria voință în sus pe coapsa ei, apoi peste pântec, până la sâni. O lumină slabă, cenușie, pătrunde prin fereastră, dăruindu-ne blânda strălucire a ivirii zorilor. Îi cuprind un sân în palmă, mă joc ușurel cu sfârcul. Ea geme în somn, se foiește. Îmi strecor mâna jos, printre coapsele ei, spre triumghiul închis ermetic, și ea se mișcă, doar un pic, desfăcându-și o idee picioarele strânse.

Nu sunt convins că e bine să întind coarda, însă nu mă pot abține s-o ating, s-o vreau. Degetul meu mijlociu nimereste partea de sus a crăpăturii și se strecoară înăuntru. Acum, ea se trezește, fluturând din pleoape și dăruindu-mi imagini fugare ale ochilor ei de ciocolată.

— Hunter? rostește ea, cu o voce îngroșată și buimacă de somn.

— Scuză-mă, îi zic. Doar că ești atât de sexy când dormi, și nu m-am putut abține să te ating.

Ea zâmbește, întinde o mână și-și freacă ușor fața cu ea, gemând în timp ce se întinde și-și încordează mușchii cu o mișcare lascivă, ca o pisică. Sâni i se arcuiesc, ridicându-se și coborând, iar eu îmi strecor palmele peste ei și apoi, când e întinsă la maximum, mă aplec și-i sug sfârcul, alintându-l cu limba.

Geme, și e un sunet incredibil de senzual. Șerpuiesc cu degetele în jos până la intimitatea ei alunecoasă și mi le strecor înăuntrul ei, brusc și fără prevenire. Ea chicotește și se zvârcolește, trăgându-mă peste ea. Sunetul râsului ei, un râs autentic, nevinovat... e cel mai uluitor din câte am auzit vreodată.

Sunt peste ea, echilibrându-mă între coapsele ei, susținându-mi greutatea în coate, cu buzele la câțiva centimetri de ale ei, și râsul

îi piere. N-am avut în intenție să cad peste ea; pur și simplu, s-a întâmplat accidental. Mădularul meu îi împunge intrarea, și sunt nevoit să-mi încordez toți mușchii din corp ca să nu mă înfig în ea.

A făcut ochii mari, râsul i-a dispărut, însă mâinile îi sunt pe umerii mei, ferme, fără să tremure. Încerc să mă dau jos de pe ea, dar scutură din cap.

— Nu, te rog. Așteaptă numai.

Vocea îi e atât de blândă, atât de șovăielnică, atât de inocentă.

Aștept. Și, cât aștept, o sărut. Pare să-și găsească un oarecare curaj, o oarecare mângâiere în atingerea buzelor mele de pielea ei. Încep de la umăr, de la arcul de cerc aflat la întâlnirea dintre braț și umăr, după care mă mut spre claviculă, spre gât, spre adâncitura dintre gât și piept. Scâncește, dar nu se mișcă, nu vorbește. Mă hazardez, risc, îi sărut protuberanțele sânilor, întâi la unul, apoi la celălalt, iar pe urmă îi iau sfârcurile între buze și le dezmierd cu limba, făcându-le să se întărească, întâi pe unul, apoi pe celălalt.

Brațele îi alunecă în jurul gâtului meu, cât timp îi sărut sânii. Apoi mă ridic s-o sărut pe buze, și mâinile i se preling, cu o delicatețe fantomatică, pe spinarea mea, cuprinzându-mi fesele.

— Uită-te la mine, îmi zice.

O privesc în ochi. Din nou îi e teamă, însă în expresia ei zăresc hotărâre.

— Rania. Tu n-ai nevoie să-mi dovedești nimic.

Scutură din cap.

— Nu ție. Mie.

Îmi mângâie posteriorul, descriind mici cercuri ezitante.

— Asta era locul lui Sabah, întinsă pe spate. Vreau să-l fac să fie al meu, al Raniei. Al nostru, îmi explică. Nu vreau s-o las pe Sabah să-mi răpească plăcerea.

Împărtășim un lung moment de tăcere, după care mă atrage spre ea, îmboldindu-mă cu blândețe să mă apropiu. Măinile ei mici, calde, de pe fesele mele, mă îndeamnă să intru în ea. Ezit puțin înainte s-o pătrund.

— Ești sigură? o întreb.

— Da, îmi răspunde, încuviințând din cap. Doar că... încet. Și sărută-mă.

Îmi atinge buzele cu ale ei, după care zice:

— Am nevoie ca săruturile tale să-mi facă amintirile să dispară.

De data asta, e rândul meu. Trebuie să fac totul perfect, așa cum trebuie.

Îi adulmec mirosul și-i sărut buzele dulci. O sărut cu toată tandrețea, cu toată iubirea pătrunsă până-n oase, cu toată pasiunea zguduitoare care crește în mine față de femeia asta. E atât de mult... Habar n-am avut, naibii, că pot să simt așa, atât de mult. E ca și cum s-ar fi deschis în interiorul meu o fântână adâncă, și toată iubirea din lume s-ar revărsa, prin mine, în ea.

Mă trage de fese, cu insistență acum, și-mi potrivesc centrul de greutate, îmi depărtez ușor genunchii, și intru în ea. O pătrund cu o incetineală chinuitoare și, totodată, încântătoare, atât de lent, încât aproape că nu există deloc mișcare. Ea scâncește din nou, ascuțit, din fundul gâtului, și pe măsură ce pătrund mai adânc, scâncetul i se preface în geamăt.

Trupurile ni se întâlnesc, și spinarea i se arcuieste când mă îngrop în teaca dinăuntru ei, și acum e rândul meu să scot un geamăt.

— Dumnezeule, Rania... e o senzație uluitoare. Ador să fiu în tine.

— Te rog, mai vreau, șoptește ea. Mai vreau, mai vreau.

Îi dau ce vrea, dar încet, cu blândețe. Încerc să fac dragoste cu ea cu aceeași delicatețe cu care o sărut, nu ca și cum ar fi fragilă, ci cu tandrețe. Mă mișc atât de încet, încât fiecare alunecare înăuntru

și fiecare glisare în afară par să dureze o eternitate, o infinitate paradisiacă.

Mă strânge de fese, mă trage peste ea, și încep să mă mișc un pic mai repede, să mă înfig un pic mai adânc. Modific ritmul mișcărilor: o împingere lentă, o retragere puțin mai rapidă. Ea geme, icnește și mă strânge, respirând tot mai greu, și mai greu. Simt o perdea lucioasă de sudoare așternându-i-se pe trup, amestecându-se cu transpirația mea.

— Hunter, gâfâie Rania. Ador asta, cu tine. Nu te-opri. E-atât de bine, atât de normal. Te rog, mai dă-mi puțin, încă puțin.

Ceva din vorbele ei mă izbește ca un lucru neobișnuit, și am nevoie de câteva secunde până să deduc ce anume: naturalețea, fluenta cu care s-a exprimat.

Nu mă mai sinchisesc să-i spun că n-aș putea să mă mai opresc, nici să vreau. Nu pot decât să mă mișc odată cu ea, să-i simt trupul drăgălaș, senzual, alunecând sub mine ca metri întregi din cea mai moale mătase, să-i simt gustul buzelor, răsuflarea. Doamne, cât o iubesc! O iubesc al naibii de mult, cât ar trebui să nu fie posibil, și-o iubesc tot mai mult odată cu fiecare clipă când respir, cu fiecare cufundare a mădularului meu în paradisul miezului ei.

O iubesc tot mai mult, și mai mult, și mă întreb cam cât de mult aș putea s-o iubesc peste zece, sau peste douăzeci de ani. Încerc să-mi imaginez, și mi se învârtește capul.

Unghiile ei îmi răscoală spinarea, și o aud scâncind, apoi țipând, și deodată își încolăcește picioarele de posteriorul meu și mă trage înăuntru, mai adânc, și mai adânc, mai tare, și mai tare. E raiul, e perfecțiunea cea mai dulce și mai splendidă, îngerul iubirii prefăcut în carne, în femeie, și botezat cu numele Rania.

Sânii i se strivesc de pieptul meu, tari, dar elastici, iar în urechi îi simt respirația, îi aud gemetele senzuale, muzica sexului, a

dragostei. Mușchii dinăuntrul ei se strâng în jurul meu, comprimându-se când pătrund înăuntru, destinzându-se când mă retrag, și naiba să mă ia dac-am cunoscut vreo fată care să poată face așa ceva. Vaginul ei îmi dă senzația că mă înhață și apoi îmi dă drumul, și e cea mai excitantă chestie pe care am simțit-o vreodată, la naiba.

Îmi strecor brațele pe sub gâtul ei și-o sărut până la uitare, până la abandonul răsufării tăiate, o sărut până când începe să gâfâie după aer și se cabrează în mine, azvârlită de pasiune într-o veritabilă sălbăticie. Dintr-odată, e ca un animal, arcuindu-și spina, agățându-se de mine cu brațele și cu picioarele, cu întregul ei trup, urlându-mi numele în timp ce-i vine orgasmul, iar eu nu mai pot să mă abțin, nu pot decât să-mi dau drumul odată cu ea, și, o, Dumnezeule, e cea mai intens purificatoare experiență din viața mea, tot corpul mi-e cufundat în vâlvătăi, în extaz.

— Rania..., îi rostesc numele, icnind.

Singurul cuvânt pe care-l mai știu, în momentul ăsta. Tot ce știu pe lume e ea. Numele ei. Trupul și iubirea ei. Nimic altceva n-a mai existat vreodată.

Războiul, blestematele amintiri cumplite, moartea, trădarea lui Lani... totul s-a risipit, s-a dus, înghițit de fluviul iubirii Raniei.

Încă se ține strâns, agățându-se de mine ca și cum aș fi o vergă, iar ea o naufragiată, respirând în gâfâieli prelungi, profunde, întrețiate, cu sânii tresăltându-i lângă corpul meu. Palma i se odihnește pe abdomenul meu, jos, la câțiva centimetri de mădular. Un picior și l-a aruncat peste al meu, și-mi descrie cerculețe pe piele cu un deget, apoi coboară și-mi atinge scula, frecând-o cu palma pe toată lungimea, jucându-se cu vârful.

Nu vorbim, ea continuă să se joace cu mine, și deodată mi se întărește, iar ea se cațără deasupra mea și începe să mă călărească.

Se înfige în mine și rămâne așa, cu scula mea adânc înfiptă în trupu-i splendid, după care se ridică și se lasă să cadă, și părul ei lung, blond-alburiu, i se revasă peste față și peste umeri și-i mângâie sfârcurile. O prind cu mâinile de șolduri și-o ridic, apoi o trântesc în jos. Îi sărut pântecul. Îi sărut sânii.

Mă rețin, încordându-mă, până când ea are primul orgasm, după care mă ridic în șezut și-i călăuzesc picioarele în jurul spatelui meu, și mă mișc odată cu ea, stând amândoi în fund, față în față, sărutându-ne, dezmierdându-ne, în timp ce lunecăm unul în celălalt, și simt cum fluviul se lărgește, se adâncește, iubirea ei umplându-mă și făcându-mă s-o iubesc încă și mai mult.

SFÂRȘIT



## EPILOG

### NUANȚE

Des Moines, Iowa, 2005

O femeie stă în picioare în fața unei oglinzi încetoșate de abur. Pieptul îi e înfășurat cu un prosop bleu-verzuî. Trage cu palma ei subțire o dungă pe oglindă, ștergând o fâșie în care să-și poată vedea imaginea reflectată. Zâmbește, cu o drăgălașă arcuire a buzelor ei roșii. Își desface prosopul și șterge cu el restul oglinzii.

Zâmbește din nou spre imaginea ei reflectată, cu o expresie surprinsă, aproape ca și cum ar zări pe cineva cunoscut, o persoană pe care n-a mai văzut-o de mulți ani. Își trece degetele prin părul tuns cât să-i mângâie vârfurile umerilor.

Un bărbat intră în baie, murmurând apreciativ la adresa trupului ei gol. Își coboară mâinile până pe șoldurile ei, apoi le face să lunece peste pântecul ei ușor rotunjit, și mai sus, spre sâni, pe care-i cuprinde tandru cu palmele.

Își lasă bărbia pe umărul ei și privește împreună cu ea imaginea din oglindă. Ridică o mână și răsucesce între degete o șuviță de păr proaspăt vopsit negru ca tăciunele.

— Îmi place la nebunie, Rania, zice el.

— Chiar? întrebă ea, întorcându-se să-l privească și sărutându-l pe nas.

— Da, chiar. Îmi place foarte, foarte mult. Arată de-a dreptul perfect. De-a dreptul ca tine.

— Așadar, nu arătam ca mine, înainte să-mi vopsesc părul? replică ea, cu o tentă de tachinare.

Bărbatul pufnește încet.

— Știi ce-am vrut să spun.

— Da, dragostea mea, încuviințează ea, râzând. Doar că-mi place să te tachinez.

El hohotește împreună cu ea, după care-și coboară o mână de pe sân tocmai între coapse. Ea i-o plesnește.

— N-avem timp pentru asta, Hunter. Trebuie să fim la cabinet peste o jumătate de oră. Sau nu vrei să știi dacă bebelușul nostru e băiat sau fată?

El bate în retragere, dar nu înainte de a-i da o palmă peste fund, în joacă.

— Ei bine, atunci, ar fi cazul să te miști mai repede, nu crezi?

Ea pufnește, întorcându-se și dându-i una peste braț, în timp ce el se ferește din cale, în pași de dans. După ce-l vede plecat, se întoarce să se privească din nou în oglindă, și-și trece iar degetele prin păr. Are o expresie melancolică, de parcă ar vedea în oglindă o fată, tânără și inocentă.

Femeia scutură din cap, și fata dispare, lăsând încă o dată locul propriului său chip.

Dar, timp de alte câteva săptămâni, ea o mai zărește uneori în oglindă pe fetița aceea, o zărește în scânteierea părului atât de negru, încât aproape că pare albastru, în ochii mari, căprui închis, care acum adăpostesc în ei iubire, fericire și împlinire.